

Bắt Đầu Từ Một Kết Thúc

Contents

Bắt Đầu Từ Một Kết Thúc	2
1. Phần Mở Đầu.	2
2. [Part I] Người Bạn Mới.	3
3. Cuộc Gặp Gỡ Tình Cờ.	7
4. Gặp Lại.	10
5. Sự Thật.	14
6. Dã Tâm.	18
7. Phát Giác.	22
8. [Part Ii] Cảm Giác Thật Là Đau ?	26
9. Cậu Là Một Thiên Thần Nhưng Lại Không Có Cánh.	30
10. Lời Hứa.	35
11. Sự Thật Mãi Mãi Là Sự Thật.	39
12. Chàng Trai Kỳ Lạ.	44
13. Bí Ẩn.	47
14. [Part Iii] Tin Tức.	49
15. Hải Minh.	52
16. Cậu Còn Sống?	55
17. Bỏ Trốn!	58
18. Chia Tay.	61
19. Chia Tay (Tt).	65
20. Cô Gái Ấy.	68
21. [Part Iv] Không Thuộc Về Tôi...	73
22. Tám Năm Sau.	78
23. Em Là Của Tôi.	82
24. Hạnh Phúc Cuối.	86
25. Anh Hoặc Anh Ta.	91
26. Tưởng Như Đơn Giản Hóa Ra Lại Khó Vô Cùng.	94
27. [Part V] Em Yêu Anh!	97
28. Ngọt Ngào.	104
29. Em Đã Trở Về!	110
30. Khó U Nào.	114
31. Đứa Nhỏ.	118
32. Chân Tướng.	123
33. [part Vi] Kết Hôn.	129
34. Thông Báo:	133
35. Vì Em Nợ Chị Một Mạng Sống!	133
36. Bảo Linh!	138
37. Hồi Ức.	144
38. Nỗi Đau.	147
39. Sự Trở Lại.	151
40. Cầu Hôn	154

41. Phản Bội.	159
42. Cuộc Chiến Thực Sự.	162
43. Song Sinh.	165
44. Quyết Định Cuối Cùng.	168
45. Chị Em Gái.	172
46. Kết.	175
47. Ngoại Truyện 1	179

Bắt Đầu Từ Một Kết Thúc

Giới thiệu

Tan hợp - hợp tan. Bản tình ca không dứt. Mối tình đầu tan vỡ. Mối tình cuối đầy chông gai. Liệu có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-dau-tu-mot-ket-thuc>

1. Phần Mở Đầu.

~oOo

~Tình yêu là thứ không hề có thật?

Không hề tồn tại ...?

Vì tôi đã đánh mất nó hay ai đó đã cướp nó ...

Kẻ cướp lấy nó là người tôi ...

Yêu thương ...

~oOo

~“ Chúng ta...chúng ta...” - Một người con trai ấp úng.

“ Hãy chia tay đi.”- Người đó nói tiếp.

Hai bàn tay thon gọn, trắng trẻo đang cố gắng nắm lấy cánh tay người con trai. Cô là ai?

“ Không. Không thể như thế được. Em không thể. Không thể...” - Giọng cô vỡ oà, đầu lắc lia lịa.

Người con trai thở mạnh, hất hai bàn tay đó ra khỏi người, quay đầu lại. Ánh mắt đáng sợ.

“ Sao cô dai như đũa vậy? Chia tay đi. Đừng cố níu kéo. Cô không có tự trọng hay sao???” - Giọng anh ta bắt đầu thay đổi.

“ Anh nói gì? Không có tự trọng? Dương Trực Khôi. Anh nghĩ anh là ai mà có thể nói như thế vậy ?”

“ Nếu có tự trọng thì hãy chia tay đi. Tôi cầu xin cô đấy.” – Ánh mắt đều trá.

“ Anh...” – Cô gái quá sock.

“ 4 năm là quá đủ. Làm ơn. Hãy buông tha cho tôi. Tôi đã đối xử với cô rất tốt mà. Lam Thư, xin cô.”

“ Dương Trực Khôi!! Không ngờ anh là hạng người như vậy? Tôi thật hối hận khi yêu anh.” – Lam Thư cố gắng kìm nước mắt.

“ Hối hận rồi hả? Thế tha cho tôi nha.” - Trực Khôi quy lỵ như một tên ăn mày.

“ Xin lỗi. Tôi không hề đeo bám anh. Đồ đểu trá. Cút đi. ” – Lam Thư ngồi bệt xuống đất như không còn một chút sức lực.

“ HAHA... Cảm ơn cô Lam Thư. Nhưng dù sao trong 4 năm qua cũng cảm ơn cô vì đã quan tâm chăm sóc cho tôi và cũng thành thật xin lỗi vì tôi dù cố gắng vẫn không thể yêu cô.”

Từng câu nói của Trực Khôi như những cây kim sắc nhọn cứ từng chút đâm vào tim cô. Nhưng câu nói cuối cùng anh thối ra là con dao rất lớn đâm vào trái tim đang chảy máu đó. Chắc chắn rằng đây là một vết thương rất khó lành. Liệu cô có thể yêu nữa hay không? TÀN NHẪN là hai từ có thể dành cho Hấn.

Đó là một ngày mưa.

1. Nguyễn Lam Thư : Cô là trẻ mồ côi, học rất giỏi và hát rất hay. Cô là người giỏi chịu đựng, ít chia sẻ nhưng biết quan tâm đến người khác đặc biệt là người cô yêu thương. Lam Thư dễ gần.

2. Dương Trực Khôi: Hoàn cảnh gia đình anh không hạnh phúc, cha mẹ ly hôn và người cha chỉ biết nhậu nhẹt. Anh là người có giả tâm lớn, biết tính toán, lạnh lùng và khá độc ác. Anh và Lam Thư đã quen nhau gần 4 năm.

3. Hoàng Hải Minh: Hải Minh sinh ra và lớn lên trong một gia đình giàu có, cha anh là chủ tịch của tập đoàn E-Shine danh tiếng. Anh lạnh lùng đầy quyền rũ, ít nói nhưng rất tốt bụng. Hải Minh là người khó gần. Vẻ đẹp và học cực kì giỏi là nhân tài hiếm thấy.

4. Đỗ Thiên Kim: Là con gái của chủ tịch Công Ty Cổ Phần Đức Dương. Cô xinh đẹp và tài năng, hoà đồng, rộng lượng với nhiều thứ nhưng lại rất ích kỉ trong chuyện tình cảm. Cô bướng bỉnh.

5. Hoàng Linh Liên: Em gái sinh đôi với Hải Minh. Cô yêu thích việc đọc sách. Biết lắng nghe tâm sự của người khác. Hai anh em cô rất vui vẻ, hay chọc nhau cười và cũng rất thân thiết với nhau.

2. [Part I] Người Bạn Mới.

PART I

CHAPTER 1

~oOo~ Người bạn mới oOo~

~Sân trường Đức Dương:

“ Hết TẾT rồi thật là chán quá đi...” –Linh Liên réo lên.

“ Hết TẾT thì đi học thôi có lạ đâu?” - Hải Minh cứ trơ trơ làm Linh Liên khó chịu.

“ Nè. Đừng tưởng anh ra trước em 2s thì có thể ăn “híp” em nha...” – Linh Liên đưa nắm đấm lên dọa đánh Hải Minh.

“ Kệ 2s thì cũng là lớn HƠN. Mà lớn hơn thì có thể ĂN “HÍP”...” - Hải Minh cười mỉm.

“ Anh...” - Mặt Linh Liên bắt đầu chuyển sắc.

Trong khoảng khắc đó có lẽ Hải Minh sẽ bị đòn như tử tử từ cô em gái của mình thì bỗng...

“Đừng chọc Linh Liên nữa. Cậu đúng là chỉ biết ăn hiếp em gái của mình.” - Trực Khôi chạy đến vác vai Hải Minh.

Ánh mắt Linh Liên sáng lên, mặt cô đỏ hồng. Từ từ biến thành một cô gái hiền từ, nhỏ nhẹ.

“Trực Khôi... Anh về rồi hả?” – Linh Liên ấp a ắp úng.

“Ừ.” – Trực Khôi nở nụ cười sát thủ của anh.

Mặt Linh Liên đã đỏ ngày càng đỏ hơn. Cô liền bỏ chạy vào căn tin để tránh ánh mắt đang nhìn cô.

“Mẹ của cậu, bà ấy vẫn khỏe chứ?” – Hải Minh hỏi thăm.

Ánh mắt Trực Khôi có phản phát chút buồn nhưng anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Ừ. Chỉ là phải nằm trong bệnh viện thêm vài ngày thôi. Lượng công việc nhiều nên bà ấy hơi đuối sức.” – Trực Khôi nói.

“Thế thì cũng tốt. Vào ăn thôi.”

Lớp 10 A:

Cô giáo chủ nhiệm bước vào lớp với thần sắc vui vẻ. Cô tiến đến bàn mình, đặt đồng tài liệu xuống rồi giờ tay hướng ra cửa giọng thánh thót.

Linh Liên: Sao hôm nay “phù thủy” hiền thế nhỉ?

“Xin giới thiệu với các em học sinh mới của lớp 10-A chúng ta. Em Đỗ Thiên Kim – du học sinh mới trở về. Mời em bước vào.”

Cô vui vẻ nhìn ra cửa nhưng chẳng thấy ai bước vào, cả lớp bắt đầu xôn xao. Cô giáo lại nói to câu “Mời em vào lớp.” nhưng vẫn chẳng có chút động tĩnh nào. Cô rời khỏi bục giảng tiến về phía cánh cửa thì có một ông già người cao to mặc đồ như xã hội đen bước vào. Lúc này cả lớp cười rất to vì nghĩ người bạn mới là ông ta. Nhưng chỉ trừ Hải Minh, anh ngồi yên tựa lưng vào ghế, hai tay khoanh trước ngực, mắt nhắm lại. “Phù thủy” lờm một cái, lủ vịt nhón nháo liền im thin thít. Ông già đó nói gì với bà ấy rồi đi ngay. Cô giáo nhìn lớp.

“Hôm nay, do sức khỏe không tốt. Nên chưa đến lớp được.”

Vừa dứt lời thì một con nhỏ mặt tươi cười nhìn khá quậy chạy vào lớp. Thậm chí nó còn không thèm đứng ở cửa xin “phù thủy” mà vừa đi vào vừa giờ tay chào như bạn bè thân vậy. Cả lớp ồ cười to. Trong khoảng khắc đó chắc “phù thủy” tức lắm nhưng sao bà ấy không cho con nhỏ đó một trận nhỉ?

“Chào cô. Em là Đỗ Thiên Kim. Học sinh mới của lớp. Chỗ ngồi của em ở đâu vậy ạ?”

Không thèm nghe câu trả lời của cô giáo nó tiến đến chỗ của Hải Minh rồi ngồi ngay bên cạnh.

(Linh Liên: Con nhỏ lếu láo này... chỗ đó mình còn không được ngồi, vậy mà...)

“Đứng lên.” – Hải Minh lạnh lùng.

“Không thích.” – Thiên Kim trả lời.

“Không thích cũng đứng.”

“Anh sẽ phải hối hận đó. Anh có biết tôi là ai không?”

“Là ai thì mặc xác cô, liên quan gì tới tôi?” – Hải Minh không thèm biết thân phận của cô ta.

“Tôi không đứng.” – Con nhỏ vẫn cứng đầu.

Chẳng thèm nói thêm câu nào, Hải Minh đứng dậy, xách cặp đi khỏi lớp và không quên nói lại với cô giáo.

“Chừng nào người này còn ngồi đây em sẽ không đi học.”

Đúng là Hải Minh. Cả lớp nhìn Thiên Kim cười to. Chắc hẳn con bé đó ầm ỨC lắm đây.

“Hắn nghĩ hắn là ai chứ?” – Thiên Kim bực bội.

“Là Hải Minh.” – Linh Liên quay đầu xuống cười nói.

“ Hải Minh là gì mà ghê gớm vậy?”

“ Thiên Kim, tên cậu đúng không?” – Linh Liên vẫn cười tươi.

“Ừ.”

“Đừng giận anh mình nha. Tính anh ấy là như thế đó. Chỗ mình còn trống hay cậu ngồi cùng mình đi. Có được không?” – Linh Liên ngỏ lời mời.

“ Thế cũng được. Nể tình cô tốt bụng nên tôi không trách hẳn đây.” – Thiên Kim tức giận.

“ Ai bảo cậu ngoan cố xuống đó ngồi làm gì? Hải Minh nó là vậy đấy.” - Trục Khôi quay người nói chuyện với Thiên Kim.

“ Tôi biết chắc?. Chỉ là muốn ngồi gần cậu thôi.” – Con bé lếu láo trở thành một nữ hoàng hiền lành sao mà nhanh thế?

“ Hai người quen biết nhau sao?” – Linh Liên ngạc nhiên.

“ Tí anh sẽ kể cho. Em nhớ bảo Hải Minh vào căn tin nhé.” - Trục Khôi lại cười.

Căn tin trường Đức Dương:

“ Có chuyện gì mà em lôi anh xuống đây???” - Hải Minh bực bội.

“ Em không biết. Trục Khôi bảo xuống thì cứ xuống đi.”

Một cô gái đứng cao trên ghế. Tay cầm đĩa gỗ vào chiếc ly thủy tinh “ lốc cốc”. Mọi người im lặng và chuyển sự chú ý đến nơi phát ra âm thanh. Người tạo ra âm thanh đó không ai khác chính là Đỗ Thiên Kim – con gái của ông giám đốc Công Ty Đức Dương.

“ Mọi người làm ơn chú ý.” – Thiên Kim đứng dậy.

Mọi ánh mắt hướng về cô.

“ Xin giới thiệu tôi là Đỗ Thiên Kim chắc mọi người đều đã biết tôi là con gái của ai rồi. Hôm nay tôi muốn thông báo rằng Dương Trục Khôi - đại Mi Nam của trường Đức Dương này là...”

Ai ai cũng đều muốn nghe phần kết câu. Cô ta cười mỉm rồi nói tiếp.

“ Chính là bạn trai của tôi.”

Câu nói của cô ta như tiếng sét đánh ngang tai của những nữ sinh trong trường. Ai cũng bất ngờ, tràn đầy thất vọng nhưng vẫn thốt lên.

“Woa!!! Họ thật đẹp đôi, thật là tuyệt vời quá đi.”

Linh Liên: Thật ghê quá đi... Toàn là lời nịnh bợ. Mình đúng là con ngốc mới cho cô ta ngồi cùng. Đồ đáng ghét.

Nói xong Thiên Kim quay sang Hải Minh tiếp tục bài thuyết trình của cô.

“ Hải Minh! Tôi là bạn gái của bạn thân của cậu vì vậy cậu phải đối xử tốt với tôi. Chúng ta huề nha, chuyện hồi sáng ấy.” - Thiên Kim chìa tay ra để bắt.

“ Tôi không nhỏ nhen như cô nghĩ đâu. Tôi không giận gì cô vả lại tôi chưa bao giờ đối tệ với cô nên cô không thể nói thế. Chúng ta đâu có gì mà phải huề.”

Không thèm đoái hoài đến bàn tay của Thiên Kim đang mong đợi đáp trả. Hải Minh đứng dậy rời khỏi căn tin.

“ Cái thằng cha này thật là... Tôi ghét hẳn.” – Thiên Kim tức tối.

“ Này, đợi anh với, em định về một mình à” - Trục Khôi chạy ngay đến chỗ Thiên Kim.

Sáng hôm sau:

“Đừng làm Thiên Kim quê nữa.” - Trục Khôi cười, nói với Hải Minh.

“Mấy cô nhà giàu phách lăm phải để cho ném mùi đã.”- Hải Minh cười lại.

“Tôi phục cậu rồi.”

“Chỉ vì hạnh phúc của cậu thôi.”

Tiếng cười sảng khoái của hai người chiếm hết không khí buổi sáng ấy.

“Chào Trục Khôi. Chào cậu, Linh Liên.” – Thiên Kim mỉm cười – “Chào tên khó ưa” - Hướng ánh mắt về phía Minh.

“Chào em.” – “Chào cậu” – Linh Liên và Trục Khôi đồng thanh.

“Cũng lịch sự ấy chứ.” - Hải Minh vẫn cái giọng khó ưa ấy.

“Nè. Cậu vừa nói gì?” – Thiên Kim đã bị kích động.

“Tôi nói cô cũng lịch sự.”

“Hờ hờ...chẳng lẽ từ trước giờ tôi không lịch sự? ”

“Tôi đâu nói cô không lịch sự bao giờ?”

“Cậu...Cậu dám...” – Khói bắt đầu xì ở hai tai của Thiên Kim.

Nhưng Linh Liên rất nhanh đã cản lại...Tiết học bắt đầu...

Trong suốt tiết Hoá của thầy Sinh thật là chán vì vốn thầy nhút nhát nên không hoà đồng cho lắm. Bỗng...

“Thưa thầy...” – Thiên Kim đứng lên.

“Gì...gì vậy?” - Thầy rụt rè.

“Em hỏi cái này có gì thầy bỏ qua. Là một thầy giáo chắc thầy phải biết một tiết học thì phải hoàn thành một bài giảng gồm lí thuyết và thực hành. Nhưng theo em thấy tiến độ thầy dạy chỉ vừa đủ cho lí thuyết, nếu thế chúng em không thể thực hành nhiều làm sao giỏi được ạ?”

“Ồ...thầy...” - Thầy Sinh ấp úng.

“Cô hỏi gì lạ vậy? Tôi thấy thầy dạy bình thường mà.”- Hải Minh lên tiếng.

“Bình thường á??? Nực cười. Thầy viết bài trên bảng đã lâu rồi còn phải xoá đi xoá lại để có chỗ viết vì chữ quá BỰ. Thời gian viết và xoá đủ cho làm 5 bài tập đấy.” – Thiên Kim lí luận.

(Thiên Kim: Lần này phải cho hấn chết. Đợi đấy Hoàng Hải Minh.)

“Thầy viết chữ To để học sinh thấy rõ hơn thôi đỡ bị cận thị, thầy có ý tốt đấy chứ?” - Hải Minh nói đỡ.

“Nhưng thế chậm tiến độ học.” – Thiên Kim cố cãi.

“HAHa...thưa thầy đây là học sinh mới không biết gì thầy thông cảm. Đỡ Thiên Kim tôi nói cho cô biết bài về nhà của thầy là 10 bài còn những lớp khác chỉ có 5 vì thầy muốn bù cho những bài làm trên lớp hiểu chưa?”

“Có ha?” – Thiên Kim ngạc nhiên.

“Học sinh mới không biết gì mà dỗi chỉ trích. Về nghiên cứu lại đi. Tính hiếu thắng của cô hơi quá rồi.” - Hải Minh cười nửa miệng.

“Cậu...” – Thiên Kim tức tối cực độ.

Cả lớp cười âm lên vì Thiên Kim lại bị Hải Minh làm ột cú sock tinh thần nữa. Thiên Kim nổi tiếng chảnh và ưa bắt bẻ bên trường Washington Academy nên Hải Minh cứ liên tục tung những cú sock tinh thần cho Thiên Kim.

Một tháng...Hai tháng....Ba tháng....

Và rồi cô không chịu đựng được nữa bèn tìm Hải Minh...

“Này...cho tôi xin lỗi vì đã có những thái độ quá đáng làm ơn hãy bỏ qua và đừng làm tôi què nữa..” – Thiên Kim cúi đầu trước Hải Minh.

“Cô không cần phải xin lỗi tôi...Hãy đi mà xin lỗi các thầy cô và các học sinh bị cô ăn hiếp kìa.” - Hải Minh đứng là người chính trực.

Trường Đức Dương nổi tiếng là giàu có và nhiều chuyện. Hễ có chuyện gì nổi là chúng đều in ra những tờ HOT NEWS phát khắp nơi. Thế mà những vụ Scandal của “tiểu thư” Thiên Kim hoàn toàn không có tờ HOT NEWS nào dám đề cập đến nên ít người biết thế mà Hải Minh lại bắt xin lỗi cả trường khác nào “lạy ông con ở bụi này”...

Nhưng vì không muốn ê mặt nên Thiên Kim đành phải làm theo. Thứ hai hôm đó cô đã dám đứng trước toàn trường nói lên những lời xin lỗi. Và cũng từ đó mọi người yêu quý Thiên Kim hơn.

Sau 3 tháng chiến tranh giờ đây họ đã trở thành nhóm bạn luôn có nhau suốt năm lớp 10 đó.

3. Cuộc Gặp Gỡ Tình Cờ.

CHAPTER 2

~oOo~ Cuộc gặp gỡ tình cờ oOo~

~Trường Đức Dương – 5.9:

“Hôm nay ngày khai giảng đông vui quá đi. Năm nay đã là học sinh 11 rồi.” – Linh Liên cười tươi.

“Lâu lắm rồi mới về lại trường có hai tháng thôi mà nhớ mọi thứ ở đây quá.” – Thiên Kim phụ hoạ thêm cho Linh Liên.

“Haizzz....Trước giờ có Linh Liên nó sến giờ thêm Thiên Kim nữa...” - Trục Khôi rên rỉ.

“Cái gì?” – Linh Liên và Thiên Kim đồng thanh.

“HAHA... đúng là bệnh lây nhiễm.” - Hải Minh còn “thêm dầu vào lửa”

“Nè, hai người chán sống rồi hả?” – Linh Liên rượt Hải Minh chạy quanh Trục Khôi.

Từ đâu xuất hiện một cô gái trẻ tuổi họ, đang ôm nhiều giấy tờ chạy như ma đuổi về phía đó. Vô tình Hải Minh đụng trúng, cô ấy té nhưng đồng giấy tờ trên tay vẫn “bình an”.

“Xin lỗi...Cô có sao không?” - Hải Minh đỡ cô gái lên giọng tuy lạnh lùng nhưng đầy quyến rũ.

Cô gái mỉm cười ngược đầu lên thấy một anh chàng đang nhìn mình. Đằng sau anh chàng ấy là Dương Trục Khôi. Cô sững sốt làm rơi đồng giấy xuống.

Lấy lại bình tĩnh cô nhanh chóng ngồi xuống nhặt lại. Không chỉ cô ngạc nhiên mà chính Trục Khôi còn sững sốt hơn.

“Cô không sao chứ? Để tôi nhặt hộ.” – Sao Hải Minh lại dịu dàng đến thế.

“Không cần. Cảm ơn.” – Nói xong Lam Thư ôm đồng giấy còn bừa bộ chạy mất tích.

“Cô làm rớt thẻ thư viện” - Hải Minh gọi to nhưng cô gái đã chạy đi.

“Nguyễn Lam Thư. Tên hay thế.” – Thiên Kim giật từ tay Hải Minh tấm thẻ thư viện.

Mặt Trục Khôi biến sắc, mồ hôi chảy nhiều.

“Thiên Kim đưa tôi xem.” - Hải Minh giật lại “Tí tôi sẽ đi trả cho nhóc ta.”

“ Thế thôi đi dự lễ Khai Giảng.” – Linh Liên lời Hải Minh đi.

Lớp 11-A:

Trong suốt 5 tiết buổi sáng, Hải Minh không thể tập trung được. Đầu anh cứ liên tục hiện lên hình ảnh cô gái hồi sáng. Bất chợt...

Reng..reng

Chuông hết giờ reo lên. Không cần đợi cô giáo cho ra khỏi lớp Hải Minh đã xách cặp đi khỏi.

“ Linh Liên! Chưa bao giờ tôi thấy Hải Minh vội vã như thế cả. Có chuyện gì sao?” – Thiên Kim bĩu môi.

“ Không biết nữa. Mặc kệ anh ấy đi. Chúng ta đi ăn.” – Linh Liên chạy ra cửa.

“Đi thôi Trục Khôi.” – Thiên Kim vừa đi vừa gọi.

Dương Trục Khôi cứ ngây người ra như mất hồn.

“ Trục Khôi, đi thôi.” – Thiên Kim hét lên hồn Trục Khôi mới hoàn xác.

“Ồh. Ồh”

Thiên Kim nhìn Trục Khôi với ánh mắt khó hiểu.

Hải Minh vội vã chạy đến lớp 11-C. Bọn con gái khối 10, 11 cả 12 đều chạy ùa ra vây quanh như những con thú đói thấy mồi vậy. Liếc ngang lớp 11-C không thấy cô gái ấy, anh liền quay về Căn tin ăn uống cùng em gái.

“ Tìm thấy chưa?” – Thiên Kim hỏi.

“ Chưa.” – Sao mỗi khi nói chuyện với Thiên Kim anh đều lạnh lùng kiểu như vậy.

“ Trục Khôi đâu???” - Hải Minh chuyển chủ đề.

“ Nãy Trục Khôi kiu để quên gì đó trên lớp nên chạy lên lấy rồi. Anh ấy bảo chúng ta cứ ăn trước đi.” – Thiên Kim tường thuật.

“Để em đi kiểm cho.” – Vừa nói xong Linh Liên đã biến mất.

Cô chuẩn bị bước vào lớp thì nghe có người đang nói chuyện. Không phải cố tình nghe lén nhưng nó có nhắc đến Trục Khôi.

“ Buông tôi ra, Trục Khôi !!”- Giọng một cô gái đang vùng vẫy.

“ Cô có im đi không?” – là giọng của Trục Khôi.

“ Không. Tôi sẽ hét lên ọi người nghe đấy. Thả tôi ra.” – Cô gái hình như đang bực bội.

“ Cô đến đây làm gì ? Bộ muốn chết hay sao? Tại sao cô cứ ám tôi miết vậy? Làm ơn tha cho tôi đi.” - Trục Khôi lại nài nỉ.

“ Tôi việc gì phải nói với anh lý do. Tôi cần tìm người.”

“ Là ai?”

“ Cha tôi.”

(Ở Đức Dương, mỗi năm sẽ có một chương trình phỏng vấn những học sinh xuất sắc, với cơ hội đó Lam Thư có thể được lên truyền hình và tìm cha mình. Bởi vì cô vào đây bằng học bổng, chứng tỏ cô có đủ khả năng làm học sinh xuất sắc của trường.)

Trục Khôi cười lớn.

“ Dối trá? Đừng giả vờ nữa. Chả nhẽ cô không biết tôi đang quen với con gái ngài chủ tịch hay sao mà còn đến đây. Cô đang dự tính chuyện gì? ” – Anh giở giọng đe dọa.

“ Anh có tin tôi nói cho cô ta về mối quan hệ của tôi và anh không?”

“ Cô dám.”

(Linh Liên: Không đúng. Trục Khôi không phải là người như thế. Làm sao có thể như vậy được. Mối quan hệ nghĩa là gì? Người con gái đó là ai?)

Nghe tiếng có người đi ra cửa, cô liền nấp gần đấy. Vừa nhìn thấy cô gái bước ra, Linh sửng sốt.

“ Cô gái khi sáng. Chuyện này có gì đó không bình thường.”

Cô trở về Căn Tin.

“ Hải Minh. Cậu không học buổi chiều sao?” - Trục Khôi hỏi trong tâm trạng lo lắng sợ Hải Minh sẽ tìm Lam Thư.

“ Chắc vậy.”

Sân thượng trường Đức Dương:

“Aaaa...tại sao??? Ông trời ơi! Tại sao lại bắt công với con như thế??? Sao không giết hẩn đi. Tại sao lại cho con gặp lại tên ác ôn đó? Tại sao?” - Lam Thư vừa khóc vừa hét lên trong sự giận dữ và đau đớn.

“ Im lặng giùm cái.” - Lại là cái giọng nói ấy, lạnh lùng nhưng đầy quyến rũ.

Lam Thư hoảng hốt nhìn sang bên trái rồi bên phải. Không có người, cô hơi lo lắng. Từ sau bức tường nhà kho sân thượng một thanh niên cao ráo đeo ba lô chéo bước ra. Mặt anh ấy còn đẹp hơn cả thiên thần.

“ Xin lỗi.” - Lam Thư cuối đầu.

Chàng trai tiến lại gần Lam Thư, lấy trong túi ra một cái khăn tay đặt lên tay cô rồi đi khỏi đó.

Big bang bar:

“ Hải Minh. Lâu lắm rồi chúng ta mới đến đây nhỉ?” - Linh Liên hít hơi sáng khoái.

“ Sao tự dưng em lại muốn đến đây.” - Trục Khôi cảm thấy lạ lạ.

“ Ở đây là đâu vậy?” - Thiên Kim ngơ ngác.

“ Ở đây là BIG BANG bar. Nơi thư giãn của chúng tôi. Mỗi khi buồn sẽ đến đây ném phi tiêu hoặc chơi trò chơi nói thật. À Trục Khôi! Không phải em đòi mà là Hải Minh đấy!”

“ Cậu có tâm sự?” - Trục Khôi nhìn Hải Minh.

Hải Minh cầm một phi tiêu, mắt đắm chiêu, đứng nhìn chăm chăm vào bảng phóng tiêu.

Phụt... Ngay tâm.

“ Có gì không ổn sao Minh?” - Trục Khôi hơi lo lắng.

“ Không.”- Cười nhẹ với Trục Khôi. Hải Minh tiến đến ném ly Americano của mình.

Một buổi Bar buồn tẻ. Dường như không khí giữa mọi người có cái gì đã chen vào. Chẳng hay là sự giả dối...

“ Hải Minh. Từ sáng đến giờ anh bị gì vậy?” - Linh Liên hỏi khi đang trở về nhà.

“ Không gì cả. Chỉ là nghĩ cách nào để trả tâm thẻ đó thôi.”

“ Con bé có gì đó đặc biệt. Ngay đến anh cũng muốn tìm hiểu nữa.” - Linh Liên nói xong cười nhếch môi bước vào nhà.

“ Những gì mình nghe hồi trưa thật hư như thế nào trời? Lam Thư cô ta là ai? Đến đây làm gì? Mối quan hệ giữa hai người đó thật sự là như thế nào?” - Linh Liên thì thầm.

Sáng hôm sau:

“ Hải Minh nhìn. Đó chẳng phải là con bé anh cần tìm sao?” - Thiên Kim vừa nói vừa chỉ tay về phía Lam Thư đi.

Không chần chừ, Hải Minh chạy ngay tới, bắt lấy cánh tay của Lam Thư, đặt tấm thẻ vào trong. Lam Thư đang ngạc nhiên không hiểu gì thì cả trường “Ồ” lên kinh ngạc. Ngay lập tức, những tờ HOT NEWS đều có tin:

[Hoàng tử HẢI MINH nắm tay Lọ Lem (hs mới lớp 11-C)]

4. Gặp Lại.

CHAPTER 3

~oOo~ Gặp lại oOo

~[Hoàng tử HẢI MINH nắm tay Lọ Lem (hs mới lớp 11-C)]

Cửa lớp 11-C:

Rầm...rầm... Tiếng đập cửa thật đáng sợ.

“Mày là ai? Sao lại dám nắm tay của anh Minh? Mau bước ra cho tụi tao xem mặt nào.” – lũ vịt cuồng đe dọa.

Một ngày... hai ngày... rồi bốn ngày trôi qua.

Từ khi có tin hot ấy, Lam Thư không ngày nào được yên ổn. Cô luôn phải tìm cách trốn lũ vịt cuồng. Ngay đến thầy cô đứng ra bảo vệ Lam Thư mà vẫn không có kết quả.

“Haizzzz... Ông trời ơi! Tại sao cứ đe dọa cuộc sống của con như vậy? Đến bao mới cho con được bình yên đây?” – Lam Thư thở dài trên sân thượng.

“Sao vậy?” – Lại là cái giọng ấy, Lam Thư hoảng.

Cô rón rén... rón rén bước đến cánh cửa sắt chuẩn bị đi xuống.

“Lũ vịt cuồng ấy không dám lên đây đâu.” - Hải minh cười khẩy.

“Lũ... lũ vịt cuồng đó thì... thì liên quan gì đến... đến tôi chứ?” – Cô lấp ba lấp bắp.

“Nhóc có cần phải áp úng đến thế không? Ở trên này hoặc muốn thành cám thì cứ xuống.”

“Cũng phải.” – Lam Thư gật đầu tiến đến chỗ Hải Minh, ngồi xuống, tự nhiên như không.

Sau một lúc nói chuyện không thoải mái lắm. Cuối cùng Hải Minh cũng...

“Xin lỗi nhóc.”

Lam Thư còn đang ngơ ngác không hiểu “chim trời dít vịt” gì.

“Vì tại tôi mà cô phải trốn.” – Sao anh ấy lại biết những gì Lam Thư đang nghĩ nhỉ?

“Không sao.” - Cuối cùng cũng hiểu. – “À nếu anh cảm thấy có lỗi thì đừng gọi tôi là “nhóc” nữa. Tôi không thích thế.”

“Nhưng tôi thích.” – Nói xong anh liền tót xuống cầu thang không thèm ngó ngang tới lời của Lam Thư.

Lớp 11-A:

“Anh à.” – Linh Liên quay phắt lại chụp ngay cảnh Hải Minh đang tùm tùm cười. – “Anh có chuyện gì mờ ám hay sao mà ngồi cười nãy giờ vậy?”

“Đúng rồi. Nãy giờ tôi cứ thấy cậu cười miết.” – Thiên Kim phụ họa.

Hai con nhỏ nhiều chuyện.

“ Không có.” – Câu nói ngắn gọn hàm xúc.

“ ... ” – “ ... ” – “ ... ” – “ ... ” Chỉ vì một nụ cười không lí do mà nguyên tiết học hai chị tám nhà ta cứ luyên thuyên mãi...

Buổi chiều, tan học:

Mới bước chân ra khỏi lớp, Linh Liên vội chạy vào mặt mày tỏ vẻ nghiêm trọng.

“ Anh hai. Không xong rồi. Lũ..lũ vịt bầu. À không vịt cuồng nó đang đánh Lam Thư ngoài kia kìa.”

“ Cái gì cơ?” - Hải Minh đứng phắt dậy chạy ra cửa.

Trong giây phút anh đang đi đến đây để cứu Lam Thư thì...

“ Mấy người đang làm gì đó.” – Là giọng của Thiên Kim.

Vừa nói cô vừa xông vào đám hỗn loạn để tìm Lam Thư. Cô nắm tay Lam Thư kéo đứng dậy.

“ Mấy người có biết cô gái này là ai không mà dám làm trò đó.” – Thiên Kim giận giữ.

Lũ vịt cuồng nãy đâu hết rồi? Sao bây giờ chỉ còn những con cún hiền hoà nhỉ?

“ Lam Thư là bạn của tôi. Chơi chung với tôi đây.”

Mỗi câu nói của Thiên Kim làm lũ vịt cuồng há hốc cả mồm.

“ Là bạn thì chuyện Hải Minh nắm tay có gì là to tát chứ? Bộ chả nhẽ mí người chưa bao giờ nắm tay bạn mình à?”

Quả đúng là không hổ danh “ Công chúa leo lự” của trường Đức Dương. Nghe xong, lũ vịt cuồng bắt đầu giải tán. Nhưng thế chưa hết.

“ Khoan đã. Tôi nói trước nếu ngày mai tôi còn thấy bất cứ một tờ HOT NEWS nào có tin của Hải Minh và Lam Thư thì đừng trách tôi tàn nhẫn. Quên! Cả chuyện ngày hôm nay nữa.”

Nói xong cô đỡ Lam Thư đến chỗ Hải Minh, Linh Liên và Trục Khôi.

“ Hải Minh! Cởi áo ra.”

Câu nói lạ lùng của Thiên Kim làm Hải Minh giật mình nhưng anh vẫn làm theo. Cô lấy chiếc áo khoác lên người của Lam Thư.

“ Hải Minh này! Cậu phải đưa Lam Thư về nhà đấy nhé! Tận nhà đấy. Tôi có việc bận rồi.” – Nói xong cô khoác tay Trục Khôi rời khỏi.

Trên con đường về nhà dài vô tận ấy, Hải Minh, Lam Thư và cả Linh Liên đều im lặng.

“ Lam Thư này! Nhà cô ở đâu thế?” – Linh Liên chạy đến trước mặt Lam Thư, phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

“ Sắp đến rồi.” – Lam Thư vẫn chưa thoải mái.

“ Ở gần là ở đâu chứ?” – Linh Liên trề môi.

Lam Thư vẫn cố giữ im lặng như không hề nghe thấy. Đến một ngã ba, cô chào tạm biệt, trả áo cho Hải Minh.

“ Cảm ơn hai cậu đã đưa tôi về.” - Vừa nói xong cô chạy như ma đuổi đi.

Anh mỉm cười rồi nhìn theo bóng của Lam Thư cứ xa dần, xa dần rồi mất tăm.

“ Cô ấy thật đặc biệt. Phải không Hải Minh? ” – Linh Liên cười ma mãnh.

(Hải Minh: Nhóc con. Về cẩn thận!)

Còn về Thiên Kim hình như cô rất quý người bạn mới này của mình. Trên đường về cô cứ liên tục nhác tới.

“ Trục Khôi! Anh có biết Lam Thư không?” – Thiên Kim nói vu vơ.

Trục Khôi khựng người, gương mặt tái mét.

“ Làm...làm sao anh... biết được? ” - Trục Khôi lúng túng.

“ Anh làm gì mà run dữ vậy? Em giỡn thôi mà.”

Phù Trục khôi thở phào.

Sáng hôm sau:

Quả đúng là sức mạnh của con gái ông chủ tịch. Tại trường Đức Dương không còn một tờ HOT NEWS nào có tin của Lam Thư và Hải Minh.

“ Có lẽ Lam Thư được yên ổn rồi.” – Linh Liên chạy đến các nơi hay phát những tờ HOT NEWS nói.

“ Chắc chắn rồi vì sức mạnh của Thiên Kim này mà.” - Thiên Kim vênh váo.

“ Nhưng mấy bữa nay cứ tập trung vào ba chuyện linh tinh quên bèn hôm nay có Kiểm Tra.” – Linh Liên “lũ xù như cọng bún thiêu.”

“ Gì cơ??? Hôm nay có KT sao?” – Thiên Kim há hốc mồm.

Không thèm nghe câu trả lời. Thiên Kim chạy hết sức vào lớp “đèn sách” .

“ Làm gì mà chạy nhanh vậy Thiên Kim?” - Trục Khôi nhú mày.

“ Im lặng nào.”

Tiết KT bắt đầu...

Trán Thiên Kim cứ đầm đìa mồ hôi mặc dù là trời không nóng. Con gái ông chủ tịch thường được nhắc đến vì “ leo lự” và “ quậy phá” chứ chưa bao giờ được nhắc đến vì “ tài đức”. Thật là một sự sỉ nhục.

30 phút trôi qua...

Hải Minh đứng dậy khỏi ghế, tiến về phía cô giáo để nộp bài và rời lớp để lại một cặp mắt chữ O “ BỤ tổ chẳng” đang nhìn anh.

“ Hải Minh có phải người không?” – Thiên Kim không thể tin nổi vào mắt mình.

Hải Minh leo lên sân thượng. Từ trước đến giờ, luôn là người đứng đầu toàn trường về mọi mặt và luôn là đứa con tài giỏi của cha anh. Những áp lực trong cuộc sống lúc nào cũng đè nặng lên đôi vai anh. Vì thế sau những buổi căng thẳng Hải Minh đều lên sân thượng để giải tỏa. Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Hải Minh áp lưng vào bức tường, ngả đầu vào ban công. Ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào gương mặt trắng trẻo, hồng hào của anh. Bất chợt một cái gì đó cản đường ánh sáng... thì ra là một bàn tay...

“ Sẽ đen da đấy.” – Lam Thư mỉm cười.

Hải Minh mở mắt. Anh ngạc nhiên tột độ.

“ Sao nhóc lại ở đây?”

Lam Thư ngồi xuống.

“ Ở đây thì sao?”

“ Không làm KT sao?”

“ Làm rồi mà.” – Lam Thư cười thâm.

Hải Minh khó tin cũng phải vì từ trước đến giờ chưa có một ai có thể làm bài nhanh như anh. Vả lại đây lại là một cô gái.

“ Nhóc cũng đáng để suy nghĩ ấy chứ?” - Miệng cong lên một đường.

Lam Thư im lặng.

“ Nếu như là con trai chắc chắn tôi sẽ không bận tâm. Nhưng là một cô gái chắc chắn điều đó là cần thiết.”

Lam Thư vẫn chẳng hiểu gì.

“ Anh nói gì mà tôi chẳng thể hiểu nổi vậy?”

“ Không cần phải hiểu. Nhóc thật sự rất đặc biệt.”

“ Anh đúng là bí ẩn. À.. Hải Minh! Có muốn ăn gì không? Ở đây sẽ chán lắm. Mà chiều nay lại chẳng có tiết.” – Lam Thư đã tự nhiên hơn rất nhiều.

Cô háo hức chạy đến kéo Hải Minh đi khỏi sân thượng. Cuộc sống cô đơn chỉ biết làm bạn với mây và gió đã thay đổi.

Cuộc sống “âm u” của Hải Minh lẽ nào đã có chút “ánh sáng”.

Lam Thư kéo Hải Minh đi vòng vòng thành phố và mua rất nhiều đồ ăn. Tất cả những thứ đó là quen thuộc với cô nhưng đối với Hải Minh thì hoàn toàn trái ngược. Điểm dừng chân của hai người là ở một bờ biển ngoại ô (cũng không xa lắm).

“Đây là đâu?” - Hải Minh nhìn ngó xung quanh.

“ Hải Minh! Chẳng lẽ chưa từng đến đây?” – Lam Thư hơi ngạc nhiên.

“ Phải.” - Hải Minh liếc xéo Lam Thư.

“ Tôi không có ý gì đâu chỉ là hỏi bình thường thôi, đừng nhìn tôi như thế. Với lại nơi này cũng ít người biết.”

Nói xong cô lấy thức ăn đã mua bày ra chiếc khăn trong rất bắt mắt. Nhưng Hải Minh nhìn với ánh mắt...

“ Không ăn sao mà nhìn hoài vậy?” – Lam Thư vừa hỏi vừa “ sục” ngay một miếng bánh gạo cay.

Nhìn Lam Thư ăn chắc Hải Minh rất thèm nhưng anh lại không dám ăn. Đúng là “công tử”.

“ Tôi... tôi không đói.”

“ Thế thì thôi.” – Nói xong cô lại cho thêm một miếng Kimbap cho vào miệng.

Một hồi lâu...

“ Hải Minh! Thật sự không đói?”

“ Sao lại không? Nhưng tôi...”

HAHA- Lam Thư cười to.

“ Biết ngay mà. Chàng “ hoàng tử” thì làm sao biết ăn được.”

“ Ai nói? Nhóc thôi đi nghe. Ăn chứ gì? Tôi ăn.” – Không ngờ trước mặt Lam Thư, Hải Minh lại trẻ con đến vậy. Dứt lời anh “ cắn răng” để ăn một miếng bánh gạo cay.

Thật không thể tưởng tượng. Nó thật sự rất ngon. Chỉ chừng vài phút đã không còn một miếng nào cả.

“Woa!” - Lam Thư thán phục.

Hình ảnh của một “ Hoàng tử lạnh lùng” đã không còn. Ngay trước mắt Lam Thư bây giờ là một anh chàng bình thường đầy sức sống. Ăn no Lam Thư chạy ra biển vờn sóng.

Hải Minh khoanh tay trước ngực nhìn Lam Thư chơi đùa vui vẻ. Một ánh mắt khó hiểu.

Một ngày tuyệt vời!

Em đến bởi sự sắp đặt của định mệnh.

Em là người anh đã tìm kiếm từ lâu ... từ rất lâu trong những giấc mơ.

Và bởi vì giấc mơ. Nên nó cũng mong manh đến kì lạ.

5. Sự Thật.

CHAPTER 4

~oOo~Sự thật oOo~

~Hải Minh về nhà trong trạng thái mệt mỏi cực độ. Anh quăng cái cặp lên bàn, trườn người ra chiếc giường êm ái. Đang hiu hiu ngủ.

— Rằm – Linh Liên mở cửa theo cách thô bạo.

“ Anh trốn đâu cả ngày đấy?”

“ Chơi thôi.” – Hải Minh nói với giọng ngái ngủ.

“ Chơi là chơi ở đâu? Anh có biết mọi người tìm anh khắp nơi không? Anh có biết tụi em chạy đi kiếm anh hay không? À mà em cũng không thấy Lam Thư. Đừng nói với em là anh đi chơi với Lam Thư đấy nhé!” – Sau một bài thuyết trình dài lòng thòng thì Hải Minh đã ngủ say.

“ Hải Minh....” – Linh Liên hét lên chắc ở cách 100m vẫn có thể nghe.

Hải Minh chồm lấy một cái gối đè lên đầu mình bịt chặt 2 tai lại.

“ Hừ hừ... Anh cẩn thận ngày mai đấy.”

Trưa hôm sau:

Căn tin trường Đức Dương:

“ Hải Minh, Trục Khôi.” – Thiên Kim đập mạnh tay xuống bàn.

“ Em xin giới thiệu thành viên mới của nhóm chúng ta. Nguyễn Lam Thư.”

Thiên Kim đã nhờ Linh Liên gọi Lam Thư xuống căn tin và hai người họ bước vào ngay sau câu nói của cô.

Mặt Trục Khôi đang tươi rói bỗng tối sầm lại. Ánh mắt ấy!. Ánh mắt giận giữ.

“ Thành viên mới là sao?”- Hải Minh ngơ ngác.

“ Không được. Tôi phản đối.” - Trục Khôi đứng phắt dậy.

“ Cái gì? Không được.” – Lam Thư cũng phản đối.

(Linh Liên: Tại sao? Tại sao Trục Khôi lại phản đối. Lẽ nào...)

Mắt Linh Liên rưng rưng vì có lẽ cô không tin nổi vào mắt mình. Trục Khôi phản ứng rất quyết liệt. Nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh chuẩn bị phản công.

“ Trục Khôi! Ai cho anh phản đối chứ. Anh không có quyền.” – Thiên Kim nạt Trục Khôi.

Một cú sock...Câu nói: “Anh không có quyền.” quả đúng là một cú sock với người như anh. Lam Thư chưa từng cãi lại Trục Khôi dù chỉ một lần còn Thiên Kim lại xem anh như “Ô sin” của cô.

Mặt Trục Khôi đang tái xanh dần chuyển sang đỏ. Tức quá nhưng không thể làm gì, Trục Khôi bỏ đi.

“ Lam Thư cậu đừng giận Trục Khôi. Mà sao cậu lại kêu không được. Chẳng lẽ cậu không muốn chơi với tụi này?” – Thiên Kim quay sang hỏi Lam Thư.

“ Không phải không muốn chơi mà là...”

“ Thế thì được rồi còn là gì thì tôi không quan tâm.” – Thiên Kim đúng là chỉ thích làm theo ý mình.

Tối hôm đó:

Lam Thư thở dài suốt con đường về nhà, cô bước đi với tâm trạng bức bối bỗng Trục Khôi từ đâu nhảy ra trước mặt. Anh tiến gần, càng tiến gần Lam Thư càng lùi lại. Cứ lùi rồi lùi đến khi lưng cô áp sát với bức tường. Trục Khôi chống một tay lên bức tường đó, mũi của 2 người tưởng chừng như chạm vào nhau. Lam Thư quay mặt đi. Lúc này, Trục Khôi mới chịu lên tiếng.

“ Cô có bị gì không? Hết đến trường tôi học rồi lại tham gia nhóm chúng tôi. Cô muốn gì?” - Trục Khôi dí sát mặt Lam Thư thì thầm.

Ồi! Cái mùi hương đó. Lại là nó.

Lam Thư không thể chịu đựng được đẩy Trục Khôi văng ra.

“ Dừng lại đi.” – Lam Thư hét lên.

“ Không. Tôi sẽ dừng nếu cô chịu tha cho tôi. Cô muốn gì? Muốn tiền ư? Hay muốn tôi. Cô cần tôi để sống đến như vậy sao?” - Trục Khôi giọng đều đều.

— Bốp-

“ Cô dám đánh tôi.”- Trục Khôi giận giữ.

“ Tại sao không? Mà anh nên nhớ anh không còn là gì của tôi. Và đừng nghĩ anh là tất cả đối với tôi, không có anh tôi vẫn có thể sống.” – Lam Thư cương quyết.

“ Cô...”

“ Lam ơn, hãy để tôi yên. Tôi sẽ không nói nếu anh chịu để yên cho tôi. Làm ơn đừng làm phiền tôi nữa.” – Cô quay lưng bỏ đi nhưng vẫn để lại tái bút.

“ Anh nhớ cho kĩ đây. Bây giờ đối với tôi anh chỉ là thằng khốn không phải người tôi yêu. Một năm qua tôi đã thật sự quên anh rồi. Quên rồi.”

Lam Thư chạy, cứ chạy và chạy hết sức đến ngã ba. Cô đã khóc rất nhiều và rất nhiều.

“Đồ khốn. Tôi hận anh.” – Lam Thư ngồi bệt xuống đất.

“ Sao thế?” – Linh Liên từ đâu xuất hiện.

Lam Thư dùng tay chùi nước mắt.

“ Không... không sao.” - Giọng cô run run.

“ Mắt đỏ thế kia mà còn bảo là không sao?” – Linh Liên bấu môi.

“ Thật mà tôi không sao. Chuyện hồi sáng...”

“ Cậu không cần phải nói nữa. Một khi Thiên Kim muốn trở thành bạn của cậu thì cô ấy sẽ không từ bỏ đâu. Tính của Thiên Kim là thế mà.”

Lam Thư đứng lên, phui phui quần.

“ Sao cậu lại ở đây Linh Liên.”

“ Có việc thôi mà. Lam Thư này nhà cậu ở đâu?”

“ Ở gần đây thôi.”

“ Mời tôi một tách trà có được không?” – Linh Liên cười thân thiện.

Hai người cùng nhau về nhà, cười nói rất vui vẻ.

“ Nhà cậu ở đây hả?” – Linh Liên chỉ tay về phía căn nhà cao tầng phía trước.

“ Không ở trên sân thượng cơ.” – Lam Thư cười mỉm.

Linh Liên leo hết một cái cầu thang cao chót vót. Cuối cùng cũng đến. Một căn phòng mà người ta thường gọi là nhà kho mà được coi là nơi ở sao? Nhưng khi bước vào bên trong Linh Liên đã hoàn toàn thay đổi suy nghĩ.

Một căn phòng không rộng lắm và đồ đạc cũng không nhiều nhưng cách bài trí nhìn thật “ bắt mắt”. Một cái giường đơn nằm trong góc phòng, vài cái thùng giấy đựng đồ xếp chồng lên nhau nằm cạnh cái bếp sạch sẽ và một cái tủ vải với những bộ đồ đơn giản mà cực kì xinh xắn.

“ Nhà cậu đẹp thiệt đấy.” – Linh Liên nhìn ngó xung quanh.

“Đây đâu được coi là nhà.” – Lam Thư cười.

“ Sao cũng được. Mà cậu có gì ăn không? Tôi đói.” – Linh Liên nũng nịu như một đứa con nít.

Nụ cười hài lòng của Lam Thư như câu trả lời.

Cô và Linh Liên cùng thưởng thức món mì Kim chi. Chỉ trong một bữa tối mà họ nói chuyện còn thân thiết hơn là bạn lâu năm.

Sau khi Linh Liên về Lam Thư tiến về phía những thùng giấy. Thì ra trong đó là những kỉ niệm của cô và Trục Khôi.

“ Trục Khôi. Tất cả những thứ liên quan đến anh tôi sẽ không giữ nữa, không bao giờ.” - Những giọt nước mắt lại lăn trên má.

Cô đã đốt... đốt sạch những kỉ niệm. Trong tiềm thức cô và cả trong trái tim.

“ Bốn năm qua tôi đúng là ngu ngốc khi yêu anh để rồi như bây giờ. Đồ khốn tôi hận anh.”

— Hả - Linh Liên ngạc nhiên cô bịt chặt miệng mình lại.

(Linh Liên: Thì ra mối quan hệ là đây sao? Là người yêu sao?)

Linh Liên muốn quay lại để lấy cuốn sách bỏ quên. Vô tình không có mục đích, cô đã biết vài chuyện không nên biết...

Vài hôm sau:

“ Mình phải làm gì? Trục Khôi không phải hạng người như thế mà cảm giác cũng nói Lam Thư cũng không phải. Nếu mình trách sai thì sẽ có lỗi lắm.” – Linh Liên lầm nhảm.

“ Ngày cậu lảm nhảm gì vậy?” – Thiên Kim cắt đứt mạch suy nghĩ trong Linh Liên.

“Đâu, đâu có gì.”

“ Hãy... Lam Thư đúng là người tốt.” – Thiên Kim cười tươi.

“ Tốt gì mà tốt chứ.” – Linh Liên cãi lại.

“ Sao không? Cậu ấy giúp mình rất nhiều đó biết không hả?” - Nói xong Thiên Kim lấy bỏ đi.

Sân thượng trường Đức Dương:

— Cộp...cộp - Tiếng bước chân của ai đó.

“ Sao thế nhóc?” – là Hải Minh.

“ Không biết nữa. Hình như Linh Liên giận tôi thì phải?” – Lam Thư thở dài.

“ Tại sao lại giận?” - Hải Minh ngồi cạnh Lam Thư.

“ Lam sao tôi biết được! Mấy bữa nay cậu ấy không nói chuyện với tôi nên tôi nghĩ thế thôi.” – Lam Thư bĩu môi.

_ Cóc.. - Hải Minh vừa kí vào đầu Lam Thư.

“ Này! Sao lại kí đầu tôi?” – Lam Thư lấy 2 tay ôm đầu.

“ Vì tôi không thích nhóc bấu môi với tôi.”

“ A! Có rồi.” – Linh Liên nhảy cẫng lên chạy vào lớp 11-A.

“ Mọi người tối nay mình đi party thanh viên mới nhaz! Ở BBB (Big Bang Bar) nhaz...!!!” – Linh Liên nài nỉ.

“Được thôi.” – Thiên Kim đồng ý hai tay.

“ Thế thì được rồi nhớ rủ cả Lam Thư đấy.” – Linh Liên phấn khởi.

Big Bang Bar:

“ Chúng ta chơi trò nói thật đi.” – Linh Liên đề nghị.

“ Phải, phải... Tôi chưa bao giờ được chơi cả.” – Thiên Kim thích thú ra mặt.

“ Nhưng lần này không uống rượu mà phải làm theo lời người hỏi.” – Linh Liên lên mặt.

Mọi người ngồi vào bàn và bắt đầu quay chai.

“ Lam Thư là cậu kìa.” – Thiên Kim nhìn Lam Thư.

“ Tại sao lại là tôi?” – Lam Thư ngơ ngác.

“ Không biết. Cậu hỏi đi.”

Cô cứ liên tục bấm hai đầu ngón tay... rồi cũng quyết định hỏi.

“ Thiên Kim. Cậu và Trục Khôi quen nhau từ khi nào?”

“ Hơn 1 năm rồi.” – Thiên Kim vô tư.

(Lam Thư: Hơn 1 năm sao? Vậy là ngay sau khi chia tay mình hẳn đã quen Thiên Kim ư? Không thể nào.)

Giờ tới lượt Thiên Kim. Cô nhìn từng người từng người rồi dừng lại.

“ Hải Minh! Tại sao cậu luôn dịu dàng với Lam Thư mà lại lạnh lùng với mọi người?” – Thiên Kim cười đều.

“ Vì Lam Thư tốt tính hơn những người khác.” - Hải Minh rất bình thản.

“Ý cậu là nói tôi đúng không?” – Thiên Kim nổi lửa.

“ Có tật giật mình đấy.” - Hải Minh cứ trêu người.

“ Thôi... típ tục chơi...” – Linh Liên lại là người hoà giải - “ Này. Em là người hoà giải nên em sẽ hỏi đó.”

“ Trục Khôi!” – Linh Liên đã nhắm từ trước – “ Trước khi quen Thiên Kim anh đã từng quen với cô gái nào chưa?”

(Trục Khôi: Sao Linh Liên lại hỏi như vậy?)

“ Chưa.” - Trục Khôi cương quyết.

“ Có thật không?” – Linh Liên gặng hỏi.

“Đây là trò chơi nói thật mà.” - Trục Khôi khá bình tĩnh.

6. Dã Tâm.

CHAPTER 5

~oOo~ Dã tâm oOo

~Tàn tiết Lam Thư đi về nhà theo con đường quen thuộc. Có người đang đứng trước nhà cô, ánh mắt rất hiểm độc. Lam Thư đi càng lúc càng chậm, đang toan bỏ chạy thì một bàn tay kéo cô lại.

“Mày định chạy đi đâu đó?” - giọng nói của một tên to béo.

Sợ quá Lam Thư hét lên.

— Bốp —

“Mày dám hét hả? Có tin tao ày một trận không?” – Tên to béo tát Lam Thư một cái đau điếng.

“Mấy người... mấy người là ai? Tại sao lại bắt tôi hả?”

“Mày không cần biết. Mày nghe cho rõ đây, nếu ngày mai mày không biến khỏi trường Đức Dương thì đừng trách đại ca Trục Khô ác độc.”

“Là Trục Khô? Hấn dùng trò bỉ ổi này sao?”

— Bốp - một cái tát nữa.

“Sao mày dám gọi đại ca tao là hấn hả?”

Đôi mắt căm thù. Lam Thư đang rất tức giận. Bỗng một bàn tay chạm vào mặt cô. Một tên ốm nhom, gớm giết.

“Con bé này khá là xinh ấy chứ! Làm bạn gái anh nha!” - Giọng nói thật bỉ ổi.

“Đừng dùng bàn tay dơ bẩn chạm vào người tôi, đồ bỉ ổi” – Lam Thư hất bàn tay tên đó ra khỏi người mình.

— Bốp – Tát nữa.

“Mày nói ai bỉ ổi hả?” – Tên đó giận giữ.

“Tôi nói anh đấy.” – Lam Thư ngoan cổ.

Hấn ta giờ cao tay định cho Lam Thư ném mùi đau khổ thì một giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Hai thằng mà đi đánh một cô gái thì có được gọi là bỉ ổi không hả?” - giọng nói lộ ra vẻ tức giận.

“Mày là thằng nào ra đây?” – tên béo ú tiến tới chỗ phát ra tiếng nói.

Còn tên gầy nhom kéo Lam Thư đi.

— Rầm - một cú đâm của chàng trai làm tên béo ú nổi đom đóm. Hấn nghiêng người qua nghiêng người lại cuối cùng lao vào thùng rác cư ngụ.

Chàng trai chạy đến chỗ tên gầy tung “mã cước”. Tên gầy nhom ôm bụng kêu đau và vang xin tha. Sau đó bỏ chạy thực mạng.

“Nhóc không sao chứ?” – Anh chàng cất tiếng nói.

“Hải Minh hả?” - Chắc vì trong đêm tối nên cô không nhìn rõ mặt.

“Phải là tôi đây. Không phải lo nữa.” - Hải Minh cười nham độc.

“Ai nói... ai nói là tôi sợ hả?” – Lam Thư cô cãi “cùn” .

“HAHA... nhóc không sợ mà mồ hôi ướt thấm hết ra...quần vậy? À hay là nhóc sợ quá rồi...” - Hải Minh cười “bự” .

Vì hồi nãy lúc thằng “ú” tát Lam Thư cô ngã trúng vũng nước nên cả người đều ướt như “chuột lột”.

“Không phải đó là do tôi té trúng vũng nước thôi.” – Lam Thư tức xì cả khói.

“Nguy biện” - Hải Minh cười mãn nguyện rồi cồng Lam Thư về nhà.

“Mình phải làm gì? Hải Minh, Linh Liên và cả Thiên Kim đều rất tốt với mình. Mình không nên lừa dối họ được nữa. Không thể.” - Lam Thư cố đấu tranh tư tưởng.

Xinh đẹp oiiii... nghe điện thoại nè - Chuông điện thoại của Linh Liên vang lên.

“Alô! Lam Thư? Có chuyện gì không?”

“Ngày mai, cậu có thể tập hợp mọi người dùm tôi không?”

Linh Liên đang buồn ngủ với đồng bài tập vừa nghe câu nói của Lam Thư xong, cô tỉnh hẳn.

“Ừ. Được. Được.”

Sáng hôm sau:

“Mọi người đợi Lam Thư một chút nhé!” - Linh Liên nài nỉ.

“Tại sao phải đợi cô ta?” - Trục Khôi nhíu mày.

“Em không biết Lam Thư nhờ hẹn mọi người thì em hẹn thôi em vô tội.”

Khoảng 15 phút sau.

“Xin lỗi mọi người. Cô giáo cho tôi ra trễ.” - Lam Thư đã đến.

“Rốt cuộc thì cậu muốn nói chuyện gì vậy?” - Thiên Kim hóng hớt rất rất muốn nghe.

“Thực ra tôi...sự thật thì tôi và...” - Lam Thư chưa nói hết câu Trục Khôi đứng phắt dậy.

“Xin lỗi! Tôi phải vào nhà vệ sinh một lát.” - Trục Khôi lườm xéo Lam Thư.

Lam Thư không thềm ném xĩa gì tới Trục Khôi vẫn tiếp tục nói.

“Ngày Lam Thư đợi Trục Khôi vào rồi hẳn nói nhé!”

“Không cần đâu Thiên Kim.”

“Thực ra thì tôi và...” - Câu nói lại bị đứt.

Run...run nghe điện thoại đi... MỘT- HAI - BA...

“Xin lỗi!” - Lam Thư nhắc máy. “Alô!”

“Nguyễn Lam Thư! Cô muốn chết phải?” - Trục Khôi giả giọng đe dọa.

“Thì sao?”

“Ra gặp tôi. NGAY. Sân sau.” - Trục Khôi nói như ra lệnh.

“Tôi không thích.” - Lam Thư vẫn không nghe lời.

“Cô cứ ngoan cố đi. Chẳng lẽ cô muốn không bao giờ gặp lại cha mình.” - Giọng cười đều

“Đợi... tôi.” - Cô ngáp ngừng.

Lam Thư xin lỗi mọi người đi ra sân sau theo đúng lời của Trục Khôi.

“Ngày Lam Thư.” - Linh Liên đuổi theo.

Sân sau.

“Anh muốn gì? Muốn tôi không nói cho họ? Anh đừng nghĩ lấy cha tôi ra sẽ ngăn tôi nói sự thật.” - Lam Thư nhìn thẳng mắt Trục Khôi.

HAHAHA - Trục Khôi cười to.

“Nếu không tin chuyện cha cô tại sao cô lại ra đây? Tôi nói có đúng không?”

Đằng sau cây đa bự một dáng người nhỏ nhắn. Là Linh Liên.

“Đừng có hù tôi. Bây giờ tôi quay lại nói cho họ của chưa muộn đâu?” – Lam Thư vừa nói vừa xoay lưng đi vào.

“Cô hèn lắm. Đã hứa sẽ không nói mà tại sao bây giờ lại nói.” – Trục Khôi cầm vai nứu Lam Thư lại.

“Ai hèn? Anh hay tôi? Ai cho người bắt cóc tôi. Tôi đã nói nếu anh chịu để yên tôi sẽ im lặng còn không thì chuyện gì anh tự hiểu đi.”

“Tôi cho người bắt cóc cô hồi nào?” – Trục Khôi áp ứng.

“Nếu không có Hải Minh cứu chắc giờ tôi không biết đang ở đâu nữa.”

“Hải Minh cứu cô sao? Vì thế mà cô nói.”

“Nếu đúng như vậy thì sao?”

Lam Thư hất tay Trục Khôi ra khỏi người mình. Bỏ chạy.

“Chẳng lẽ cô muốn không bao giờ gặp lại cha sao?”

“Đừng uy hiếp tôi.”

“Làm ơn đi Lam Thư. Tôi biết là 1 năm trước tôi làm thế là tàn nhẫn đối với cô nhưng tôi xin lỗi. Tất cả chỉ vì hoàn cảnh ép buộc. Tôi có lí do phải làm như vậy. Thực sự lúc đó tôi vẫn còn rất ... rất...”

“Im đi. Dối trá.” – Lam Thư ngồi xuống dùng tay bịt chặt tai mình lại.

Trục Khôi đỡ cô lên, kéo vào lòng mình nhưng bị Lam Thư hất văng ra xa.

“Tránh xa tôi ra. Tôi đã hết yêu anh rồi.” – Mặt Lam Thư đầy sát khí.

“Phải rồi. Em yêu Hải Minh rồi có phải không?”

Tại sao vậy? Tại sao Trục Khôi lại tức giận. Lẽ nào...

Đằng sau vỏ bọc là một chàng trai hoàn hảo thì thực sự bên trong Trục Khôi là người như thế nào?

“Tôi có yêu ai thì liên quan gì tới anh?” – Mặt Lam Thư đỏ kìa.

Trục Khôi thở dài.

“Thôi được rồi. Dù sao tôi cũng mất hết rồi. Em muốn nói hay không thì tùy nhưng nếu em giúp tôi nhất định tôi sẽ tìm cha cho em.” – Trục Khôi nói xong anh bỏ đi.

Á.... Linh Liên hét lên. Cô vô tình ngã nhào ra sau vì con rắn “bự”. Mặc dù Trục Khôi không thấy Linh Liên nhưng Lam Thư đã phát hiện ra.

Linh Liên gơ một ngón tay đặt lên miệng ra dấu im lặng.

“Ai đó?” – Trục Khôi đi lại gần cây đa.

“Là tôi. Tôi hết mà.” – Lam Thư lên tiếng.

Trục Khôi chẳng thềm quay đầu. Anh đang cô giấu cái gì vậy?

“Không sao?”

“Ừ.”

Trục Khôi vừa đi khỏi Linh Liên chạy ngay tới chỗ Lam Thư.

“Xin lỗi Lam Thư.”

“Vì cái gì?”

“Vì tất cả.”

Buổi tối nhà Lam Thư:

“ Nói cho tôi biết đi. Cậu và Trục Khôi đã xảy ra chuyện gì?” – Linh Liên nài nỉ.

“ Tất cả là do tôi. Tôi đã bỏ rơi Trục Khôi.”

“ Đừng có xạo. Rõ ràng tôi nghe không phải là như vậy.” – Linh Liên chắc chắn.

“ Thực ra tôi biết chuyện cậu và Trục Khôi yêu nhau từ lâu rồi nhưng không biết rõ sự tình thôi. Vô tình tôi đã nghe được sự thực từ miệng cậu vào cái đêm đầu tiên tôi đến đây. Lúc đó tôi đã nghĩ rằng cậu là người nói dối cô tình che giấu mọi chuyện nhưng hình như không phải vậy. Tôi sai rồi, xin lỗi Lam Thư.” – Linh Liên cúi đầu.

“ Ra là cậu đã biết.”- Lam Thư đứng lên, mở hộc bàn lấy ra một chiếc hộp sắt nhỏ.

“Đây là gì vậy?” – Linh Liên ngơ ngác.

“ Là sự thật về Trục Khôi.”

Hai người mở chiếc hộp ra. Trong đó là một số giấy tờ và hình ảnh.

“ Trước đây khi tôi và Trục Khôi yêu nhau cha anh ấy cũng biết. Ông rất quý tôi nên cho tôi biết mọi thứ mà ngay cả Trục Khôi cũng không biết.” – Lam Thư lấy ra một toa đơn của Bác sĩ.

“ Giấy gì vậy?” – Linh Liên ngơ ngác.

“ Là giấy khám bệnh của Bác Sĩ.”

Linh Liên lướt mắt qua tờ đơn. Tay cô run run, tờ giấy giờ đã nằm dưới đất.

“ Bố của Trục Khôi bị ung thư bao tử sao?” – Mắt Linh Liên rướm rướm.

“ Phải. Ông ấy không cho Trục Khôi biết. Đến khi Trục Khôi biết thì...”

“ Thì anh ấy bỏ rơi cậu đến với Thiên Kim.”

Lam Thư không nói gì chỉ gật đầu đồng ý.

“ Nhưng đâu phải chỉ vì cha bị bệnh là lừa dối người khác như vậy được.” – Linh Liên vẫn chưa chịu tha thứ cho Trục Khôi.

“ Phải. Nhưng tại Trục Khôi nghĩ không đến nơi hoặc là Thiên Kim tự dưng ấy chứ.” – Lam Thư bảo vệ cho Trục Khôi.

“Ừ. Thật ra anh ấy cũng không xấu lắm.”

“ Linh Liên, tôi nhờ cậu. Đừng nói cho Hải Minh biết.”

“ Chuyện này. Tôi chỉ sợ cái miệng không nghe lời thôi. Nhưng tôi sẽ cố gắng.” – Linh Liên dùng tay bịt chặt miệng lại.

Vài hôm sau:

Mọi thứ vẫn bình thường, chưa ai phát giác chuyện của Trục Khôi. Cho đến một hôm...

“ Lam Thư!!! Qua nhà tôi một lát. Hải Minh không có nhà đâu.” – Linh Liên kéo tay Lam Thư.

“ Thôi. Lỡ Hải Minh về thì tôi tính làm sao?” - Mặt Lam Thư ửng hồng.

“ Thì có sao???” – Linh Liên vẫn không chịu buông tay Lam Thư.

Thì ra hôm nay Hải Minh cùng Trục Khôi đi đá banh đến tối không có ai chỉ bài nên Linh Liên mới phải lôi kéo Lam Thư.

“ Cậu giỏi thiệt đấy!!! Quả không hổ danh là “đệ nhất tài sắc”. “

Lam Thư cười mỉm tỏ vẻ hài lòng. Sau đó cô xách cặp chuẩn bị đi về thì lại một lần nữa bị Linh Liên kéo lại.

“ Cậu biết nấu ăn không?” – Linh Liên giở mặt “ cún” ngoan hiền.

“ Một chút.”

“ Thế thì được rồi. Trỏ tài thôi.” – Linh Liên vừa nói vừa đẩy Lam Thư vào bếp.

Khoảng 1 tiếng sau...

“ Trước đây, chắc Trục Khôi được ăn đồ cậu nấu hoài nhỉ?”

“ Không đâu. Thỉnh thoảng khi nào tôi đến gặp ba cậu ấy thôi.”

“ Hai người đó sướng thật. Thế mà Trục Khôi không biết giữ lại đi bỏ rơi cậu. Dù gì cậu và anh ấy cũng quen nhau 4 năm vậy mà Trục Khôi lạnh lùng quá.”

RẦM _ Tiếng đập cửa rất mạnh.

“ Em vừa nói gì Linh Liên?” – LÀ HẢI MINH.

Bí mật đã được phát giác...

Cây kim trong bọc rốt cuộc cũng đã lòi ra.

Cô và anh?

Cô và Trục Khôi?

Cô sẽ phải làm gì, Lam Thư?

7. Phát Giác.

CHAPTER 6

~oOo~ Phát giác oOo~

~ “ Em vừa nói gì vậy Linh Liên? Anh hỏi em nói cái gì vậy?” - Hải Minh bị kích động.

“ Em...em...”

Anh cô chưa bao giờ nạt cô như thế. Linh Liên cảm thấy sợ. Cô chỉ biết im lặng.

Hải Minh nhìn sang Lam Thư. Tiến đến gần Lam Thư, mặt đầy sát khí.

“ Những gì tôi nghe có phải sự thật không? Cậu và Trục Khôi đã biết nhau từ trước, mối quan hệ của hai người có như Linh Liên nói không?” - Hải Minh tức giận – “ Và Trục Khôi đã bỏ rơi cậu sao? Trả lời đi...”

“ Hải Minh...” – Đôi mắt ngạc nhiên nhìn Hải Minh.

“ Trả lời đi đừng gọi tên tôi... Có phải là như vậy không?”

“ Ph..phải nhưng mà...”

“ Cô đóng kịch hay quá!!!” –Hải Minh không thèm nghe Lam Thư giải thích quay lưng đi.

“ Hải Minh... nghe tôi nói... Hải Minh.”

Anh đã đi rất xa.

Lam Thư nhìn Hải Minh... lòng khó chịu bất thường.

“ Xin lỗi Lam Thư. Tôi...” – Linh Liên thành khẩn.

“ Dù sao Hải Minh cũng biết.”

Hải Minh phóng xe quay lại sân banh. Anh nắm tay thành quyền... Hải Minh chưa bao giờ như thế cả.

“ Dương Trực Khôi!”

Trực Khôi còn đang thu gom đồ vào ba lô chuẩn bị đi về. Bỗng có người kêu tên anh, Trực Khôi vừa quay đầu thì đã ăn một cú đấm. Anh choáng cả người.

“ Hải Minh cậu bị làm sao vậy?” - Trực Khôi không hiểu vì sao mình bị đánh.

“ Cậu đó để tôi hỏi mới đúng! Cậu đã làm gì với Lam Thư? ”

“ Ha... Thì ra là chuyện đó sao?”

Trực Khôi quệt đi vết máu trên miệng.

“ Hai người diễn hay quá!”

Hải Minh mỉa mai, thán phục.

“ Chuyện đó có gì liên quan tới cậu không?” - Trực Khôi vênh vác – “À quên. Chắc là cậu thích Lam Thư rồi.”

“ Cậu... im đi.”

“ Trúng tim đen rồi. Người như cậu, khi quan tâm ai đó thì hẳn là thích người đó rất nhiều. Tôi nói đúng chứ!”

BỐP_ Một cú đấm nữa.

“Đừng thách thức với sự kiên nhẫn của tôi.” – Đôi mắt bùng lên một ngọn lửa giận giữ chưa từng có. Hải Minh chẳng lẽ...

[Chắc là cậu thích Lam Thư rồi...Người như cậu mà quan tâm ai đó hẳn là thích người đó rất nhiều]

Sáng hôm sau:

“WOA! Trực Khôi kìa.” - Một đám nữ sinh vây quanh Trực Khôi như “ ong thấy mật”.

Một lúc sau:

“ Hải Minh đến kìa!” - Một đứa trong hội nữ sinh réo lên. Ngay lập tức lũ ong đó liền chạy sang cục mật mới.

“Đáng mà ới. Thấy gớm.” - Trực Khôi khó chịu.

“ Này!” – Linh Liên nhảy ra đứng trước mặt Trực Khôi – “ Anh chê ai vậy?”

Trực Khôi lạnh lùng không thèm trả lời, đưa tay hất Linh Liên ra khỏi đường đi của mình. Vì quá bất ngờ khi bị đẩy ra nên Linh Liên té nhào.

“ Dương Trực Khôi. Đứng lại.” - Một bàn tay đặt lên người Trực Khôi kéo anh quay 180°

“ Muốn gì nữa đây?” - Trực Khôi lườm Hải Minh.

“ Xin lỗi Linh Liên đi.”

“ Không.”

“ Tôi bảo xin lỗi đi.”- Giọng Hải Minh có chút thay đổi.

Hai cặp mắt đầy giận giữ đang nhìn nhau - một cuộc chiến của những đứa con trai.

“ Em không sao đâu mà.” – Linh Liên chen vào cố gắng phá bỏ bầu không khí lạnh toát đó.

Nhưng hình như vẫn không có kết quả. Cuộc chiến vẫn tiếp tục căng thẳng cho đến khi chuông vào lớp reo. Hai người “ tằng” nhau những cái liếc rồi vào chỗ của mình.

Sân trường hôm nay bỗng đông đúc và náo nhiệt hẳn lên. Vì 1 tin sốt dẻo đăng trên bảng tin Hot News.

[Đại Mĩ Nam và Hoàng Tử Lạnh Lùng của trường Đức Dương gây chiến với nhau.]

Rầm _ Thiên Kim đập mạnh tay xuống bàn.

“ Cái này là cái gì vậy hả?”

“ Tin Hot của trường.” -Hải Minh thản nhiên.

“ Cậu và Trục Khôi làm cái gì vậy?” – Thiên Kim khá giận giữ.

“ Làm sao là làm sao? Giống những gì trong ấy ghi đấy” - Hải Minh chỉ về phía tờ Hot News.

Anh giật lấy tờ giấy cũng đập mạnh tờ giấy xuống bàn như Thiên Kim, đứng phắt dậy, xách cặp rời khỏi lớp.

“ Này!!! Cậu đi đâu vậy? Còn mấy tiết nữa đấy.”

Hải Minh vẫn phớt lờ những câu nói của Thiên Kim.

Anh lết hết 5 tầng lầu, vặn tay cầm của cánh cửa sắt sân thượng, đi đến nơi quen thuộc, ngả đầu vào bức tường ban công tận hưởng những cơn gió nhẹ thổi vào mặt.

“ Tại sao vậy?” - Một giọng nói nhẹ nhàng –“ Cậu và Trục Khôi rất thân nhau cơ mà. Sao lại đánh nhau.” – Lam Thư bước tới cạnh Hải Minh đặt lên đùi anh. Vẫn là tờ Hot News.

“ Biết rồi hả? Trường mình thông tin tốt đấy!”

“ Hôm qua, cậu đánh Trục Khôi hả?”

“Ồ...” - Hải Minh tròn mắt.

“ Muốn hỏi làm sao tôi biết chứ gì? Bọn nó đồn ầm lên dưới kia kìa, trong sân bóng đó cũng có đưa trường mình mà.

“ Nhiều chuyện.” - Hải Minh thở dài.

“ Tay cậu có đau không?” – Lam Thư ngồi xuống rút từ trong túi ra một chiếc khăn lạnh như đã chuẩn bị từ trước. –“ Lăn sau đừng đánh nhau nữa. Đau tay lắm và tôi không thích cậu đau.”

Lam Thư nở nụ cười nhưng không hề tươi. Lấy khăn chườm tay cho Hải Minh. Khoảng cách giữa 2 người dường như đã bị phá vỡ.

“ Tại sao vậy Hải Minh? Tại sao lại đánh nhau?” – Lam Thư cố gắng hỏi lí do.

“ Cậu không cần quan tâm.” - Hải Minh giật tay mình lại, đứng lên.

“ Vì tôi... có phải vì tôi không?” – Lam Thư cuối gằm mặt.

“ Phải đó. Tại sao lại giấu tôi chuyện của 2 người.” - Hải Minh trầm lại.

“ Chuyện đó đâu hay ho gì mà phải nói.”

“Ừ.” - Hải Minh thật lạnh lùng.

Hải Minh rời khỏi sân thượng, Lam Thư vẫn ngồi đó nhìn những đám mây thường thức cơn gió hiu hiu. Gió vẫn cứ thổi như bình thường, mây vẫn cứ bay như bình thường nhưng trái tim Lam Thư không đập như bình thường, lúc nhanh lúc chậm. Vì câu nói của Hải Minh sao? Hay vì Hải Minh đã giận cô? Tại sao Lam Thư lại cảm thấy bức bối khó chịu đến như vậy?

Buổi tối nhà Lam Thư:

“Ồ! Linh Lien sao cậu lại ở đây?” – Lam Thư ngạc nhiên.

“ Cậu không sao chứ?” – Linh Liên lo lắng. – “ Nghe tụi lớp cậu nói cả chiều nay không thấy cậu đâu.”

“ Hải Minh không ở lớp sao?” - Lam Thư ngơ ngác.

“ Phải. Hai người không ở cùng nhau sao?”

“ Có, nhưng chỉ một lát thôi.”

“ Ừ. Mà Lam Thư này. Thiên Kim cô ấy biết mối quan hệ giữa cậu và Trục Khôi rồi. Xin lỗi nhưng tôi nghĩ cô ấy phải nên biết chuyện đó nên tôi đã nói.”

“ Không sao. Trước sau thì Thiên Kim cũng nghe được chuyện đó, hay hơn là khi cậu nói.”

Linh Liên có thể nhận thấy sự buồn rầu ở Lam Thư nhưng lúc này cô có thể làm gì hơn cho cô ấy.

Sân trường Đức Dương – 7h30:

Reng – reng _ Chuông trường đổ.

Đám vịt đang chạy nháo nhào tìm chuồng của mình. Giữa đám vịt hỗn loạn có 2 ánh mắt vô tình chạm nhau. Một đầy sự giận giữ còn một thì đầy sự ân hận. Cặp mắt giận giữ của chàng trai lạnh lùng nhất trường dần dần trở nên sắt lạnh.

“ Lam Thư! Hôm nay em có sao không?” – Cô giáo lo lắng.

“ Xin lỗi cô hôm nay em hơi mệt.”

Nguyên một buổi học Lam Thư không sao tập trung được. Đầu cô cứ quay mòng mòng.

Căn tin trường:

Lam Thư không có thói quen ăn trưa vì thế cô ít khi xuất hiện ở canteen nhưng hôm nay Lam Thư quyết định vô Canteen vào giờ trưa. Lam Thư vừa bước vào mọi tiếng ồn ào đều trở nên im lặng. Một đứa làm trong nhóm Tin hot đứng lên nói to.

“ Lam Thư! Cô sắp tiêu rồi. Cẩn thận đấy!”

Lam Thư còn đang ngơ ngác không biết “ chim trời dít vịt” gì thì Thiên Kim bước vào và đứng ngay trước mặt cô.

Bốp_

Gì thế này? Thiên Kim tát cô sao? Không thể tin vào mắt mình được nữa. Người bạn luôn giúp đỡ cô coi cô như người thân lại đánh cô sao. Thật tàn nhẫn.

“ Tôi đối xử với cô như thế nào mà tại sao cô lại làm thế với tôi? Đồ tồi.” – Thiên Kim giận dữ. – “ Từ giờ và mãi mãi về sau tôi và cô sẽ không còn là bạn bè gì nữa hết.”

Câu nói của Thiên Kim vừa dứt là cơ hội dành cho lũ Anti Lam Thư. Chúng bay ngay vào để trút giận vì từ khi Hải Minh có mặt trong trường chưa bao giờ anh quan tâm đến ai nhưng khi Lam Thư đến thì mọi điều tốt đẹp Hải Minh đều dành cho Lam Thư nên chúng ghen tức nhưng do Lam Thư được Thiên Kim bảo vệ nên không làm gì được, bây giờ đúng là cơ hội tốt. Gần đó, một ánh mắt vô hồn, sắt lạnh đứng nhìn bạn thân bị đánh mà không một phản ứng.

Cũng đúng lúc đó, nhóm Hải Minh bước vào, những lời cổ vũ của bọn trong căn tin đều lọt vào tai họ.

“ Cố lên!!!! Cho Lam Thư một trận ra hồn luôn.”

Linh Liên hiểu được tính hình, rất nhanh chóng cô cố gắng cứu Lam Thư ra khỏi đám hỗn loạn nhưng chỉ vô ích mà ngay cả cô còn bị đẩy té.

“ Mấy người bị điên à? Bộ muốn giết chết Lam Thư sao?” – Linh Liên hét lên.

Vô ích, bọn chúng đã trở thành những con vịt điên. Cô chỉ có thể đứng nhìn mà không có thể làm gì hơn thế.

“ Mấy người đang làm cái quái gì đó?” - Hải Minh đã chịu lên tiếng.

Lũ vịt vừa nghe tiếng Hải Minh đều dừng tay lại ngay.

“ Thiên Kim? - Hải Minh tức giận.

Thiên Kim quay đầu giáp mặt với Hải Minh. Ánh mắt cô giận giữ dịu xuống rồi lại cháy lên ngọn lửa tức tối hơn.

“ Tôi làm gì không liên quan đến cậu.” – Thiên Kim nói như hét vào tai Hải Minh.

“ Cô dừng lại ngay đi.”

“ Mặc xác tôi.”

“ Tôi bảo dừng lại đi, xác cô mặc cô xử tôi chỉ quan tâm đến người cô đang hành hạ mà thôi.”

Cuộc chiến giữa “hoàng tử lạnh lùng” và “ Công chúa leo lự” làm không khí thêm căng thẳng. Nhưng cho dù tranh cãi hay làm gì đi nữa thì Thiên Kim vẫn không bao giờ thắng Hải Minh. Thiên Kim tức tối bỏ đi, bọn nịnh bợ liền theo sau an ủi.

Thật đáng sợ.

Lũ vịt diên tan rã, Linh Liên chạy nhanh đến nơi Lam Thư đang nằm. Một chân bước tới còn một trụ lại giông như lòng Hải Minh nửa muốn đến nửa muốn ở lại. Rối bời.

“ Hải Minh mau cứu Lam Thư”– Linh Liên gọi. – “ Cô ấy chảy máu.”

Khi anh đang chạy đến thì Lam Thư đã nằm trên lưng Trực Khôi. Tim Hải Minh thắt lại như đang rỉ máu.

Tại sao Lam Thư lại ngất? Đầu cô ấy đang chảy máu, cô ấy có sao không? Tại sao lại như vậy?

8. [Part II] Cảm Giác Thật Là Đau ?

PART II

CHAPTER 7

~oOo~ Cảm giác thật là đau ?oOo~

~Lam Thư ngất xỉu. Hải Minh đứng đờ như bị điểm huyết một lúc lâu. Khi đã định thần lại anh chạy ngay đến bệnh viện.

“ Hải Minh! Anh đến rồi. Bác sĩ đang khâu vết thương chắc cô ấy sẽ không sao đâu.” – Linh Liên có thể hiểu được điều gì đang tồn tại trong lòng Hải Minh.

“Ừ” - Giọng Hải Minh hơi khác với bình thường thì phải.

Bác sĩ bước ra. Linh Liên vội hỏi tình hình ngay.

“ Cô ấy không sao chứ ạ?”

“ Không sao. Chỉ là vết thương nhẹ khâu mấy mũi là xong, nhưng cần nghỉ ngơi vì có thể bị choáng.”

Bác sĩ vừa dứt lời, Linh Liên đã không thấy bóng dáng Hải Minh đâu.

Hải Minh thở nhẹ nhõm rời khỏi bệnh viện. Một giọng nói quen thuộc vang lên.

“ Cậu thích Lam Thư rồi đúng không?” – Là Trực Khôi

Hải Minh vờ im lặng.

“ Nếu đúng như vậy thì hãy đối xử tốt với Lam Thư, cô ấy rất tội nghiệp. Tội thành thật xin cậu đấy.”

“ Hơ... nếu biết thế tại sao lại bỏ rơi cô ấy?” - Hải Minh đã chịu lên tiếng.

“ Vì lòng tham... Cậu có tin không? Con nhà giàu như cậu thì làm sao mà hiểu được?” - Trực Khôi cười tự nhạo báng. – “ Lòng tham khiến người ta bán rẻ lương tâm mình nhưng nó không làm mất đi những gì tồn tại trong đó. Tuy tôi đã làm Lam Thư đau khổ nhưng mãi mãi tôi vẫn không bao giờ quên được cô ấy.”

— Huych – Thiên Kim ngồi bệt ra đất.

(Thiên Kim: Lòng tham sao? Lẽ nào Trục Khôi yêu mình vì tiền.)

“ Dương Trục Khôi! Anh nghĩ tôi đơn giản như thế sao? Không có đâu. Thật không uống công khi đến đây.”

“ Dương Trục Khôi, Nguyễn Lam Thư hai người dám lừa tôi thì cái giá phải trả không rẻ đâu. Nhất định tôi sẽ không tha cho 2 người.”

1 tháng sau:

Trong 1 tháng tưởng chừng như mọi chuyện đã kết thúc nhưng thật ra nó vẫn còn tiếp diễn 1 cách thầm lặng.

Thiên Kim không còn chơi chung với họ, cô giờ đây đã trở thành một đứa cô lập.

Trục Khôi và Hải Minh không còn là bạn thân của nhau, họ chẳng thèm nói chuyện thậm chí là nhìn nhau 1 cái cũng không.

Hải Minh rất giận Lam Thư, mặc dù bức tường giữa họ không còn nhưng Hải Minh trở nên lạnh lùng hẳn.

[Loa...loa kì thi đợt 3 đã có kết quả và được dán tại bảng thông tin. Hy vọng các bạn sẽ nhận được điểm số mong muốn. Tôi là chủ tịch hội học sinh trường Đức Dương.] – Tin tức được truyền khắp nơi bằng các loa phát thanh.

“ Này, này mọi người có tin Hot đây.” – Linh Liên hét toáng lên.

“ Chuyện gì mà ồn ào vậy?” - Hải Minh khó chịu.

“Ồo chảnh. Không muốn nghe thì thôi. Có tin Hot mà không chịu nghe.” – Linh Liên chu môi.

“ Có chuyện gì vậy Linh Liên?” - Trục Khôi nhẹ nhàng.

“ Vì chúng ta đã cực khổ trong kì thi đợt 3 này nên nhà trường sẽ tổ chức một chuyến du thuyền dành cho 50 học sinh đạt điểm cao nhất.” – Linh Liên vỗ tay tới tấp.

“ Biết có lọt vào nổi không mà mừng thế không biết. haha” - Hải Minh cười ma mãnh.

“ Anh...” – Linh Liên nghiến răng ken két

“ Thôi thôi. Cho tôi xin đi, phù thủy vào bây giờ.”

Kết...cánh cửa lớp mở ra, một cô gái tràn đầy sát khí bước vào.

“ Trục Khôi! người ta tới kia chết anh rồi.” – Linh Liên thì thầm.

“ Chào Linh Liên” - Giọng lạnh lùng đáng sợ kinh khủng.

“Ừ. Chào Thiên Kim.”

Buổi trưa, Căn tin trường:

“ Houba... houba. Xem này Hải Minh đáng ghét.” – Linh Liên đập mạnh tờ giấy xuống bàn.

“ Xem gì hả cô em gái của người đáng ghét?” - Hải Minh trêu người.

“ Mở to mắt ra mà xem này. Em đứng thứ 35 nhé!” – Linh Liên vênh vao.

“ Số dê mà cũng khoe là sao?”

“ Cái... cái gì? Anh chán sống rồi hả Hoàng Hải Minh.”

Trục Khôi khẽ liếc tờ giấy Linh Liên đang cầm.

“ Sao lần này lại là thứ 3 ta?” -Trục Khôi thở dài...

“ Trục Khôi thứ 3 vậy ai thứ 2? “ – Linh Liên ngạc nhiên.

“Ôi không! Không thể tin được Lam Thư đứng nhì đấy! Chỉ thua Hải Minh có 0.5 mà thôi”

Hải Minh chẳng nói gì chỉ cười mỉm rồi lẳng lặng bỏ đi.

“ Anh hai à! Cẩn thận đấy! Nếu không danh hiệu “Độc cô cầu bại” sẽ trở thành “Độc cô cầu may” đấy !!!
HAHAHA”

“ Sao lại là “Độc cô cầu may” ?” - Trục Khôi thắc mắc.

“ Thì cầu may mới thắng được Lam Thư.”- Linh Liên cười thầm – “Ồ nhìn này, Thiên Kim đứng thứ 42 đấy. Thế là cũng được đi du thuyền. Sẽ có chuyện hay đây.” – Linh Liên tặc lưỡi.

Du thuyền trường Đức Dương:

“ La la la...đây là sự thật sao? Minh đang bay...” – Linh Liên đứng ở mũi tàu.

“ Cẩn thận coi chừng té đấy Linh Liên.” – Lam Thư nhắc nhở.- “ Có lệnh tập hợp kia xuống đây đi Linh Liên.”

Linh Liên nhảy tót xuống chạy ra khoang chính để nghe về kế hoạch của chuyến đi và nơi ở của mình.

“ Mỗi phòng sẽ có 3 người nhưng vì số lượng con trai ít hơn nên sẽ có những phòng 2 người.” - Thầy giám thị thông báo.

“ Hai bạn ở 11-A sẽ ở chung với bạn ở 11C nhé!”

Làm sao lại có sự trùng hợp đáng sợ v.?

Mọi người sau khi nhận chìa khoá đều vào cất đồ đạc chỉ riêng Lam Thư cô vẫn còn lưỡng lự.

“ Cô không vào à?” – Thiên Kim vênh váo.

“ Tôi tôi..” – Lam Thư chần chừ.

“ Thôi... thôi cậu vào đi, không sao đâu mà.” – Linh Liên cố gắng ngừng cuộc chiến tranh ngầm lại.

Phòng Hải Minh:

“ Còn giận tôi hả?” - Trục Khôi ngồi xuống giường.

“ Tôi không hẹp hòi như thế đâu.” - Hải Minh trả lời dứt khoát.

“ Phải rồi. Vậy nhân dịp này chúng ta làm huê nha!”

Hải Minh chẳng ư hử im lặng bỏ vào phòng tắm.

[Thông báo: 6h30 các bạn tập trung tại khoang chính để dùng bữa tối]

Trong suốt buổi tối chẳng ai thấy Lam Thư ở đâu. Bình thường Lam Thư rất hoà đồng nhưng sao hôm nay cô lại thế?

“ Đây Lam Thư sao lại ngồi đây?” – Linh Liên đến từ lúc nào vậy?

“ Tôi không muốn ăn. Cậu ăn đi.” – Lam Thư thờ dãi.

“ Không ăn sẽ đói lắm đấy!”

“ Tí tôi kiếm gì ăn đỡ cũng được mà. Bây giờ tôi không muốn ăn.”

Chính xác hơn là vì cô không thể nuốt nổi. Cô đang ở giữa đại dương nơi mà cướp đi người mẹ thân yêu của cô, khiến cô trở thành trẻ mồ côi. Cuộc sống của Lam Thư đã hoàn toàn thay đổi từ đó, khó khăn lắm cô mới có thể vượt qua nhưng giờ cô lại đang đối diện với nó. Với nơi mẹ cô đã hạ sinh. ĐẠI DƯƠNG.

Sau khi ăn xong, mỗi nhóm sẽ có thời gian sinh hoạt riêng, Linh Liên lại muốn chơi trò nói thật.

“ Thiên Kim chơi không? Hay là cậu mệt.” – Linh Liên dùng chiêu kích tướng.

“ Tôi sẽ chơi.”

“ Vậy nếu ai không nói thật sẽ bị uống 1 ly Campari nhé!”

Sau một hồi mở đầu với toàn những chuyện vớ vẩn thì...

“ Lam Thư.” - Trục Khôi gọi – “ Cô và Hải Minh có mối quan hệ gì?”

“ Cậu...” - Hải Minh bắt ngờ với câu hỏi của Trục Khôi.

“ Tôi..” – Lam Thư ấp úng.

“ Trả lời nhanh đi chứ.” – Thiên Kim thúc.

“Đưa ly đây.” – Lam Thư dứt khoát.

“ Không được.” - Hải Minh cản – “ Cô ấy không biết uống rượu tôi sẽ uống dùm.”

“ Nếu cậu uống là cậu thừa nhận cậu thích Lam Thư đấy!”

3 người nhìn nhau đầy sát khí bỗng Thiên Kim giật lấy ly rượu từ tay Lam Thư.

“ Tôi sẽ uống. Chơi tiếp đi.”

Không khí ngày càng nóng lên đến nỗi có thể đốt cháy cả căn phòng.

“ Tôi uống rồi tôi có thể hỏi chứ gì?” – Thiên Kim ngồi xuống ghế quay nhìn Hải Minh.

“ Hoàng Hải Minh, cậu có thích Lam Thư hay không?” - Thiên Kim nhếch môi

“ Tiểu thư Thiên Kim muốn tôi uống thì tôi phải vâng lời thôi.” Hải Minh cười nhạt.

“ Này này mấy người chơi gì mà toàn là uống chẳng trả lời gì cả.” – Linh Liên cầu nhàu. Chẳng phải khi họ uống đó là câu trả lời quá rõ ràng hay sao?

Hải Minh tiếp tục hỏi.

“ Trục Khôi! Giữa Thiên Kim và Lam Thư cậu thích ai hơn?”

“ Cậu cũng được lắm. Linh Liên! Em muốn nghe trả lời phải không? Thế thì anh sẽ trả lời.”

Trục Khôi, cậu ấy sẽ nói gì?

“ Cả 2 người tôi đều từng thích và bây giờ thì hoàn toàn không.”

Buổi tối, mũi tàu:

Những cơn gió nhẹ phả vào mặt cảm giác lúc đầu rất mát nhưng để lâu sẽ cảm thấy rất lạnh. Nếu bạn không biết cách rời xa nó, nó sẽ làm bạn đau cũng giống như con người vậy!

Hải Minh đưa một cái bánh cho Lam Thư.

“ Tối rồi sao cậu không ngủ mà ra đây làm gì?”

“ Thế còn cậu?”

“ Tôi không ngủ được.”

“ Tôi cũng vậy.”

Khí trời lạnh hơn...gió thổi mạnh hơn.

“ Cậu ghét tôi lắm đúng không Hải Minh?”

“ Không. Chưa từng và sẽ không bao giờ.”

“Ừ. Cậu vào ngủ đi trời lạnh hơn rồi đó. Lát nữa tôi sẽ vào.” – Lam Thư cười hiền dịu.

“ Trời lạnh lắm đừng ở đây lâu.”

Trái tim khẽ nhói lên...Cảm xúc này thật là lạ..

“ Cảm ơn vì đã quan tâm tôi Hải Minh ạ.”

“ Tôi chưa từng quan tâm ai. Nhưng không hiểu vì sao tôi lại muốn quan tâm cậu.” – Nói xong Hải Minh đi về phía phòng mình.

Phòng Hải Minh:

“ Cậu chưa từng quan tâm ai nhưng cậu muốn quan tâm Lam Thư bởi vì cậu....” - Trục Khôi cười.

9. Cậu Là Một Thiên Thần Nhưng Lại Không Có Cánh.

CHAPTER 8

~oOo~ Cậu là một Thiên Thần nhưng lại không có cánh.oOo~

~“ Cậu chưa từng quan tâm ai nhưng cậu lại muốn quan tâm Lam Thư bởi vì...” - Trục Khôi cười.

“ Có lẽ cậu nói đúng vì tôi thích cô ấy.” - Hải Minh tiếp lời.

“ Cuối cùng cậu cũng chịu thừa nhận. Nếu cho tôi một cơ hội nhất định tôi sẽ không để cậu thích Lam Thư.”

“ Nếu cậu thực sự có cơ hội đó tôi cũng sẽ làm Lam Thư thích tôi.”

“ HAHA...đúng là bạn tôi.”

“ Tại cậu bảo không để tôi thích Lam Thư thì tôi phải làm cô ấy thích tôi thôi chứ sao giờ?” - Hải Minh cũng thật ư bắt bẻ.

“ Bạn thân vẫn mãi là bạn thân. Xin lỗi Hải Minh vì tất cả.” - Trục Khôi rất thành khẩn.

“ Tôi cũng có lỗi nhưng lỗi cậu nặng hơn nên tôi sẽ không xin lỗi.”

“Đồ tồi. Ngay cả bạn thân chưa bao giờ nghe cậu nói một tiếng xin lỗi nữa.”

Hải Minh cười tươi thật. Có lẽ tình bạn của họ đã được hàn gắn, à không, hình như nó chưa bao giờ tan vỡ mà chỉ lặng đi trong vô thức mà thôi.

“Đưa mặt đây! Nói nhỏ cái này nè.” - Hải Minh cười đều trá. Còn Trục Khôi thì ngoan ngoãn đưa mặt lại gần.

_ Bóp -

“ Tôi nói sẽ cho cậu một đấm đấy. Hahaha đồ ngốc.”

“ Hoàng Hải Minh!!! Cậu chết với tôi.”

Tiếng cười sảng khoái cùng ánh đèn rực rỡ phát ra từ căn phòng có thể làm người đang đứng trước cửa hiểu chuyện.

“ Hải Minh! Cuối cùng cậu cũng đã mở rộng lòng mình, nhìn mọi thứ một cách khách quan. Nếu thế thì cậu đúng là...” – Lam Thư cười mỉm rồi bước vào phòng mình.

Sáng hôm sau:

Thuyền đã dừng chân tại một hòn đảo nhỏ và tổ chức sinh hoạt cho các học sinh trong 2 ngày.

“ Các bạn 11-A thi bóng chuyền trước nhé! Hải Minh và Thiên Kim 1 đội có được không?” - Thầy giáo phân chia.

“ HẢ???” - Một số người cơ bản ngạc nhiên....

“ Sao thế? Không được à?” -Thầy giáo hỏi lại

“ Dạ không...không có gì.” - Mọi người đồng thanh.

Sau một hồi khá mệt mỏi.

“Này Thiên Kim! Cô có biết chơi không đấy?” - Hải Minh quay sang Thiên Kim.

“Sao lại không?”

“Hơ... Biết chơi kiểu như cô chắc trên đời này toàn là thiên tài à!”

“Anh nói cái gì đó? Anh nghĩ anh là ai? Là... là ông trời chắc.”

“Haha... Ông trời ở trên đầu cô thì có.” - Nói xong Hải Minh quay người bỏ đi.

Tức quá không làm gì được Thiên Kim quăng mạnh trái bóng đang cầm trên tay về phía Hải Minh. Nhưng thật không may nó lại đụng trúng Lam Thư. Hải Minh như nổi cơn thịnh nộ.

“Cô đang làm cái trò gì vậy?”

“Thiên Kim, cậu sao thế? Vết thương lần trước chưa lành hẳn đâu.” - Linh Liên chau mày nhìn Thiên Kim.

“Tôi...tôi không biết.” - Thiên Kim ngây người.

“Không biết hay đang cố tình không biết.” - Hải Minh tức giận.

“Thôi đi. Xem Lam Thư có sao không. Thiên Kim cũng không biết mà.” - Trục Khôi nói đỡ, anh quay sang nhìn Thiên Kim - “Lần sau phải để ý đấy!”

“Lam Thư! Đưa cô xem nào, chảy máu rồi.” - Cô giáo cố gắng để chăm sóc cho Lam Thư nhưng vô ích.

“Em không sao. Em không sao đâu mà.” - Lam Thư lảng tránh.

“Cô ơi! Để em. Cô không cần lo lắng đâu ạ.”

Hải Minh nhẹ nhàng vuốt mái tóc Lam Thư sang một bên nhưng Lam Thư lại vuốt xuống. Lần trước, Lam Thư bị rách một vết rất sâu đã được bác sĩ khâu nhưng vì lực ném của Thiên Kim quá mạnh nên làm nó sứt và chảy máu lại.

“Cậu có sao không, Lam Thư?” - Linh Liên hỏi thăm.

“Có sao không?” - Cả Trục Khôi cũng hỏi han.

“Mọi người lúc nào cũng chỉ quan tâm cô ta. Hải Minh, Linh Liên, thầy cô và cả Trục Khôi cũng vậy.” - Thiên Kim uất ức.

Từ nhỏ Thiên Kim đã không có mẹ, sống trong sự nuông chiều của cha nên dần dần cô trở thành người vô cùng ích kỷ. Tuy cô hoà đồng và vui vẻ nhưng lại không muốn chia sẻ những tình cảm mình nhận được cho người khác. Chính sự ích kỷ đã làm Thiên Kim có tính cách bảo thủ và ngang bướng.

Từ này tới giờ với bao nhiêu lời năn nỉ mà Lam Thư vẫn chẳng cho ai đụng vào vết thương của mình.

“Lam Thư! Sao nhóc bướng thế! Không băng vết thương nó ... !” - Hải Minh to tiếng.

“Kệ nó. Đừng quan tâm.” - Sao hôm nay Lam Thư khác thường thế nhỉ?

“Mọi người ăn trước đi.”

Học sinh bắt đầu từng người từng người rời khỏi bờ biển, đến lúc không còn ai Hải Minh mới chịu lên tiếng.

“Bình thường cậu đâu có bướng thế.”

“Tôi có lí do. Có cái gì đó rất đau... mỗi khi kí ức quay về. Thật sự rất đau đớn, cậu không hiểu... không thể hiểu...”

Lam Thư ôm đầu mình. Những giọt nước mắt tuôn trào.

“Nếu tôi có thể hiểu?” - Hải Minh giọng xất xược

“Cậu thì biết cái gì? Cậu và tôi khác nhau.”

Lam Thư mất bình tĩnh hét lên.

“ Mẹ tôi đã mất ở đây và người hại chết mẹ chính là tôi. Điều này cậu có hiểu không?”

Hải Minh hơi bất ngờ.

Lam Thư ngẩng mặt nhìn những đợt sóng biển trước mặt.

“ Có người đã nói với tôi rằng bất kể thứ gì ngoài đại dương đều được sóng biển mang vào bờ nhưng sao nó không mang mẹ về cho tôi. Nếu như hôm đó người đó không nói với tôi những điều như vậy có lẽ mẹ tôi sẽ không chết.”

“ Nhưng?” - Hải Minh định nói gì đó nhưng bị Lam Thư cướp lời.

“ Ngày chúng tôi rời khỏi đây để trở về Seoul, khi tôi và mẹ đang ở trên tàu, tôi đã nghịch ngợm và nhảy xuống biển còn nói với mẹ rằng tôi sẽ gặp mẹ ở hòn đảo này nhưng tôi đâu biết rằng đại dương là đáng sợ đến như vậy. Lúc đó, mẹ đã không nghĩ đến mình mà nhảy xuống cứu tôi, cũng lúc đó một cơn bão ập vào, không ai tìm thấy mẹ tôi sau đó. Tôi trở thành kẻ mồ côi cả mẹ và cha.”

“ Ai đã nói với cậu những điều đó?”

“ Chính ông ta người tôi gọi là cha, ông ta đã bỏ rơi tôi trên con tàu, một mình... một...đi kiếm tìm hạnh phúc. Ông ta là kẻ đáng chết.”

Một cảm giác khó chịu xuất hiện. Cô ôm đầu mình thật chặt.

Nhức nhối... đầu cô đang rất đau.

Kí ức đó... không hoàn thiện.

“ Đau... tôi đau lắm...”

Lam Thư vùng vẫy trong kí ức. Cố gắng thoát ra.

Những gì cô phải chịu đựng suốt mười mấy năm qua là sự bất hạnh.

Cha cô tàn nhẫn thế nhưng sao cô vẫn muốn tìm kiếm? Sự thật chỉ một người biết, Hải Minh sẽ phải làm gì?

Nước mắt cứ như dòng tuôn ra.

Bỗng một vòng tay choàng lấy người, Lam Thư giật mình. Cảm giác ấm áp và quen thuộc không còn là lạ như ngày nào. Cô biết chính xác cảm giác này, cô đang thực sự được một... “ Thiên thần” quan tâm.

Một lát sau:

“ Cảm ơn vì an ủi tôi.”

“ Tôi đâu làm được gì?”

“ Cậu đã lắng nghe... chỉ vậy là đủ. Cậu thực sự rất giống một thiên thần trong giấc mơ của tôi.”

Lam Thư nhìn Minh.

“ Nếu như tôi là Thiên thần trong giấc mơ của cậu. Vậy cậu có thích Thiên Thần đó không?”

Hải Minh hỏi vu vơ.

“ Thiên thần rất đẹp nhưng lại có đôi cánh, sẽ bay đi mất vào một ngày nào đó. Tôi không thích.”

Hải Minh bước lên trước. Đứng đối mặt với Lam Thư.

Ánh mắt của anh có gì đó khấn trương, chờ đợi và yêu thương.

Hải Minh nắm chặt tay người con gái trước mặt mình.

“ Nếu Thiên thần đó mãi mãi ở bên cậu?”

Lam Thư lắc đầu.

Hải Minh buông tay.

Sự thất vọng bao trùm lấy anh. Vẫn cố giữ gương mặt bình tĩnh. Hải Minh nhìn Lam Thư, nhẹ nhàng nói.

“ Vào trại thôi.”

Toang bước đi. Hải Minh bị một vòng tay siết chặt quanh eo.

“ Tôi không thích bất kì Thiên thần nào. Bởi vì tôi chỉ thích... Thiên thần không cánh là cậu. Không có cánh, cậu sẽ không rời xa tôi, có phải không?”

“ Tôi sẽ không rời xa Lam Thư. Và hãy để tôi chữa lành những vết thương trong trái tim nhỏ bé ấy. Ở cạnh tôi, để tôi yêu thương cậu. Hứa với tôi?”

Cô gật đầu thay cho lời đồng ý.

Hải Minh đặt nhẹ một nụ hôn lên má cô.

“ Hải Minh, tôi đói.”

Cả hai mỉm cười. Cùng đi vào trại.

Buổi tối, phòng Lam Thư:

“ Lam Thư! Cậu và anh mình có chuyện gì sao? Chưa bao giờ thấy Hải Minh cười tươi như vậy.” – Linh Liên dò xét tình hình.

“ Không có mà.” – Lam Thư tỏ vẻ ngây thơ (vô số tội)

“Đừng có sạo. Ồ...gì ta? Thiên thần rất đẹp mà lại có đôi cánh....” – Lam Thư nhận ra được. Liền vội bịt chặt miệng cô lại.

“ Cậu nghe lén à?”

“ Vô tình không hề cố ý nha! Cậu thú nhận thật đi, 2 người đang...”

Lam Thư lắc đầu.

“ Thật không? Vì tôi chỉ thích Thiên thần không cánh là c...”

“ Được rồi.” – Lam Thư không thể thắng nổi Linh Liên.

“ Thú nhận đi nào cô bé. Giữa cô và anh tôi là mối quan hệ gì?”

Mặt cô ửng hồng. Ngại ngùng.

“ Chỉ là... tôi và Hải Minh. Thích...”

“Ồồ...xin lỗi vì dặt tội ‘ chị dâu’ =)) .”

Ngay lúc đó, Thiên Kim bước vào.

Lam Thư và Linh Liên trở lại bình thường. Nhưng suốt đêm họ cứ thì thầm, thủ thủ làm Thiên Kim không thể nào ngủ được.

Vì Thiên Kim đang rất bức Lam Thư nên đã lỡ miệng nói chuyện cô nghe được hồi tối với tụi nịnh bợ.

[Thông báo: Hôm nay chúng ta sẽ lên tàu để trở về. Chuyến đi đã kết thúc sau 3 ngày vui vẻ .]

Hải Minh đúng là người giỏi giấu chuyện bí mật, nếu không phải Lam Thư nói với Linh Liên thì chắc cô cũng chẳng nhận ra chuyện gì.

“ Anh hai! Chúc mừng, hoa khôi của trường giờ đã trở thành phu nhân của “Hoàng tử lạnh lùng”...” – Linh Liên thật giỏi châm biếm anh mình bằng những lời lẽ...Quả không hổ danh là một sách.

Hải Minh trợn tròn hai mắt nhìn Liên rồi nhìn sang Lam Thư, anh nhận được một cái nhún vai của cô nàng. Có lẽ anh đã hiểu chuyện gì xảy ra.

“ Cảm ơn “Một sách” nhưng ít nhất HTLL còn có bạn gái đỡ hơn “Một sách” chỉ biết lủi thủi với sách.”

“ HẢI MINH!!!!!!” – Linh Liên tức sôi cả máu.

“ Câu chuyện của anh em 2 người thật chẳng bao giờ có hồi kết.” - Trục Khôi tiến về phía họ.

“ Trục Khôi! Anh biết chuyện gì chưa?” – Linh Liên hy vọng sẽ làm Hải Minh sợ nhưng...

“ Chuyện gì? Còn chuyện “thiên thần” thì anh biết rồi.” - Trục Khôi cười lớn.

“ Mấy người...mấy người đúng là...là...”

“ Là gì hả? Một sách.” - Hải Minh trêu người.

“ Là “con gà” lêu lêu”

HAHAHa - tiếng cười vang lên khắp tàu làm Thiên Kim thêm bực bội.

“ Thôi. Đừng chọc Linh Liên nữa.”

“ Ít nhất còn Lam Thư tốt bụng. Này! Làm sao mà cậu chịu được thằng cha Hải Minh khó ưa đó vậy?”

Lam Thư cười. Chẳng nói tiếng nào.

“ Vì anh ấy quá đẹp trai.” - Hải Minh xen vào.

“ Xí...không có đâu.” – Linh Liên cãi

“ Hải Minh thông cảm. Em gái cậu ganh tỵ ấy mà.” - Trục Khôi thêm dầu vào lửa.

Linh Liên liền rượt Trục Khôi chạy mất tiu để tạo không gian cho Hải Minh .

“ Tại sao cậu lại thích đùa giỡn với em gái mình như thế?”

“ Vì nó “ ngốc” chọc nó vui lắm cậu không thấy sao?” - Hải Minh cười tươi.

“ Phải.”

“ Lam Thư này! Chúng ta hãy...” - Hải Minh ghé sát Lam Thư làm mặt cô đỏ ửng .

Khi mũi hai người chạm vào nhau. Hải Minh đứng dậy cười lớn.

“ Chọc cậu còn vui hơn Linh Liên nhiều...” - Hải Minh vừa nói vừa cười.

“ Này!!! Cậu nghĩ tôi là trò chơi à?” – Lam Thư tức giận đỏ cả mặt bỏ đi.

Hải Minh vội vàng chạy theo.

“ Này chọc xí mà đã giận rồi sao?”

“ Đi mà chọc người khác, tôi không phải thú vui của cậu.” – Thật sự rất tức giận.

Hải Minh giữ Lam Thư lại, tạm để cầm mình nghỉ ngơi trên vai của cô và quan sát nét mặt của Lam Thư.

Đúng lúc Thư quay sang. Chỉ vô tình không cố ý nhưng môi hai người chạm nhau.

Mặt Lam Thư lúc này đỏ gay gắt như mới uống rượu. Vội vàng ôm mặt.

“ Cái này tôi không cố ý nhaz!!! Nhưng nó cũng thật đúng lúc.” - Hải Minh tự đắc.

“ Đồ đáng ghét.” – Lam Thư đánh Hải Minh một cái đau điếng.

“ Haha. Đáng ghét luôn cơ đấy!!! Hahaha.”

“ Cậu đúng là...”

Khoảnh khắc này thật hạnh phúc nhưng ai biết rằng có thể đây là giây phút cuối cùng họ được ở bên nhau.

Hải Minh!!! Nếu anh là một thiên thần thì chắc chắn anh sẽ phải rời xa cô ấy bởi vì đó là “ Lời nguyền.”

10. Lời Hứa.

CHAPTER 9

~oOo~ Lời hứa oOo~

~ “ Cậu vào phòng đi Hải Minh.” – Lam Thư đẩy Hải Minh đến cửa.

“ Về phòng cẩn thận đó nhóc.”

“ Đừng gọi tôi là nhóc nữa. Nếu không cậu sẽ gặp tai hoạ đấy!”

“ Không sợ, gặp thì gặp. Nhóc về cẩn thận.”

“ Đồ đáng ghét.”

Lam Thư dọc theo hành lang của thuyền. Trở về phòng.

Không biết từ đâu, một nhóm con gái đến và bao vây cô.

“ Mấy người là ai?” – Lam Thư bắt đầu cảm thấy có mối nguy hiểm phát ra từ cặp mắt của con nhỏ đứng trước mình.

“ Là ai mà không cần biết.” – Con nhỏ quay đầu “ Bọn mà đưa nó vào phòng lạnh đi.”

Phòng lạnh (Chưa lương thực cho thuyền):

“ Mấy người sao lại bắt tôi vào đây?”

“Đừng nóng vội rồi mà sẽ được biết lý do thôi mà.” - Mỹ Chi lên giọng.

Cánh cửa được mở ra và người xuất hiện chính là Thiên Kim.

“ THIÊN KIM!!!!” – Lam Thư không thể tin vào mắt mình.

“ Phải. Là tôi đó. Chính tôi đã bắt cô vào đây. Bất ngờ lắm chứ gì?”

“ Tôi đã làm gì sai? ”

“ Cô là ai? Tại sao mọi người đều yêu quý cô. Hải Minh, Linh Liên, thầy cô và cả Trục Khôi đều quan tâm cô. CÔ có gì hơn tôi chứ?”- Thiên Kim quát.

“ Bởi vì tôi biết chia sẻ tình cảm với họ, tôi không chỉ nhận mà tôi còn cho.”

“ Tôi cũng à. Thôi cô im đi, cô thì biết gì.”

“ Đánh nó đi Thiên Kim.” - Mỹ Chi lên tiếng.

Trương Mỹ Chi:

· Mỹ Chi là chủ tịch hội học sinh, rất giỏi nịnh bợ. Cô ta khá là thích Hải Minh nên ghét Lam Thư là chuyện dễ hiểu.

“ Hạng như nó không cần tiểu thư Thiên Kim ra tay đâu...” - Mấy đứa nịnh hót lên tiếng.

“ Lam Thư!!! Tôi ghét cô.” – Thiên Kim nhìn Lam Thư rồi quay sang Mỹ Chi – “Đừng làm gì quá đáng! ”

Thiên Kim rời khỏi .

Mỹ Chi đi qua đi lại trước mặt Lam Thư rồi bỗng ngồi xuống, thì thầm gì đó.

“ Nếu cô rời xa Hải Minh, có thể tôi sẽ tha cho cô. Cô biết tôi là chủ tịch hội học sinh mà phải không?” - Mỹ Chi hăm he.

Nhưng thật uổng công, chả là cô ta không hiểu tính cách của Lam Thư.

“ Tôi biết cô là chủ tịch hội học sinh. Nhưng tôi không ngờ. Cô hèn hạ như vậy.”

Lam Thư cố tình nhấn mạnh từng chữ.

“ Cô nói gì?”

HAha...

“ Cô không muốn tôi nhẹ nhàng tôi sẽ chẳng nhường nhịn cô nữa.”

“ Hạng người như cô không đủ tư cách làm chủ tịch hội học sinh đâu.” – Lam Thư hét vào mặt Chi.

_ Bốp – Cái giá nhận lại.

“ Lam Thư!!! Cô đúng là cứng đầu hơn tôi nghĩ nhiều. Cứ tưởng hiền lành lắm chứ.” - Mỹ Chi chế giễu.

“ Tôi không giả tạo như cô.”

“ Thế thì cứ tự tận hưởng cơn gió lạnh đi.” – Nói xong Mỹ Chi quách đít bỏ đi, bọn nịnh bợ cũng đi theo. Nhưng chúng không quên khoá trái cửa lại.

Vì đây là phòng lạnh nên cửa được làm rất dày dặn chắc chắn, Lam Thư khó mà thoát ra ngoài, cho dù có cố hét bao nhiêu cũng chưa chắc có ai nghe được.

Phòng Thiên Kim:

Thiên Kim trở về phòng, gương mặt lấm lem nước mắt. Cô chui ngay vào phòng tắm.

“ Này! Sao TV cứ mất sóng liên tục vậy nhỉ?” – Linh Liên quăng quai với cái điều khiển.

Một lúc sau..

“ Có lại rồi. Nhưng sao giờ này lại có dự báo thời tiết???”

Vì Linh Liên là một sách nên rất thích xem các kênh tin tức đó là lý do cô biết chính xác giờ chiếu các chương trình.

“ Hôm nay, vào lúc ...h đã có một cơn bão bất ngờ đổ vào biển gần đảo Nami. Mong mọi người di tản kịp thời.”

Cả Linh Liên và Thiên Kim đều trợn trắng cả mắt nhìn nhau.

Ngay lúc đó thông báo được truyền đến.

[Thông báo: Yêu cầu tất cả các học sinh giáo viên tập trung tại phòng của mình không nên ra ngoài.]

“ Tình hình như thế nào rồi ạ!” - Hải Minh đang ở khoang chính

“ Sao cậu lại ở đây trở về phòng đi.”

“ Chú đừng hỏi nữa. Cho con biết tình hình đi.”

“ Chúng ta sẽ trở lại đảo Nami.”

“ Chú có biết gần đảo đó có rất nhiều đá lớn nhỏ hay không? Với tình hình thời tiết này nếu đi bằng thuyền lớn thì chắc sẽ có một bộ phim Titanic nữa quá!!!!”

Hải Minh phản đối.

“ Làm sao cháu biết chuyện này?”

“ Chú đã biết. Tại sao lại sử dụng thuyền lớn.”

Hải Minh nhìn ông.

“ Ta không đủ thuyền cứu hộ.”

Ông nói giọng bất lực.

(Nhờ lần nói chuyện với Lam Thư khi ở mũi tàu nên Hải Minh mới biết tình hình.)

“ Vậy chúng ta phải làm sao?” - một thủy thủ hỏi.

“ Chúng ta có bao nhiêu thuyền cứu hộ?”

“ Hình như là 5 mà tối đa là 10 người và một người lái.”

“ Không thể đủ... Có 47 học sinh công với giáo viên và nhân viên thuyền chèo cũng cơ hơn 60 người.”

Thuyền Trưởng lo lắng.

[Yêu cầu mọi người tập trung tại khoang chính để di chuyển. Đồ đạc xin để hết trên thuyền .] Thuyền trưởng lại phát một thông báo mới.

Đang sắp xếp mọi người vào thuyền cuối cùng.

“ Lam Thư đâu?” – Linh Liên ngó ngang dọc.

“ Không ở đây hay đã lên những thuyền kia rồi.” - Trục Khôi thắc mắc.

“ Không. Mấy thuyền kia không có.” - Hải Minh lên tiếng.

Thiên Kim chợt nhớ ra rằng mình đã quên bèn mất Lam Thư. Mặt cô bắt đầu tái dần. Thật sự cô cũng không biết Mỹ Chi đã đưa Lam Thư ra hay chưa nữa.

Vai Thiên Kim bỗng bị một lực rất mạnh ghì chặt. Người cô run bần bật.

“ Cô... Có phải cô đã giấu Lam Thư không? Lam Thư đang ở đâu?” - Hải Minh nhận được sự sợ hãi phát ra từ Thiên Kim.

“ Tôi..Tôi không biết.” - Giọng Thiên Kim thật yếu ớt.

“ Cô nói mau đi. Lam Thư đang ở đâu? “ - Hải Minh càng lớn giọng, tay càng ghì chặt vai Thiên Kim.

Trục Khôi nhìn Thiên Kim đau đớn, cậu không thể đành lòng. Phải nhảy vào can.

“ Hải Minh! Bình tĩnh đi. Cậu đang làm Thiên Kim đau đấy.” - Trục Khôi cũng hơi to tiếng.

“ Bây giờ tôi bình tĩnh được sao? Cậu tránh ra.” - Hải Minh hất tay Trục Khôi.

— Bốp – sao tự dưng Trục Khôi lại đánh Hải Minh.

“ Hoàng Hải Minh, cậu biết lo lắng cho Lam Thư vậy tại sao cậu không nghĩ cậu làm đau cho Thiên Kim thì tôi sẽ như thế nào?” - Trục Khôi nói gì vậy?

Trục Khôi nhẹ nhàng.

“ Lam Thư đang ở đâu? Hãy nói cho tôi biết đi.”

“Ồ.” – Thiên Kim nhìn sang Hải Minh, cô rùng mình – “Ồ phòng lạnh.”

Hải Minh đứng dậy chạy đến phòng lạnh ngay lập tức.

“ Thuyền trưởng cứ ọi người lên thuyền trước đi. Tôi sẽ đi theo Hải Minh.”

Trước phòng lạnh:

“ Hải Minh! Cậu làm gì vậy?” - Trục Khôi thấy Hải Minh dùng tay mình để phá vỡ hộp kính bảo vệ chuông báo cháy.

“ Nếu không làm vậy, Lam Thư có thể lạnh mà chết mất.”

“ Nhưng tay cậu.”

“ Tôi không sao. Điện ngắt cậu phải mở được cửa.” - Hải Minh nhìn Trục Khôi.

Cửa phòng lạnh chỉ cần kéo lại thì có thể đóng nhưng nếu không có chìa khoá sẽ không thể mở. Hải Minh khởi động chuông báo cháy để điện ngắt, lúc đó hy vọng Trục Khôi có thể mở được cửa và nếu làm thế điện trong phòng lạnh cũng được ngắt.

Sau bao nhiêu nỗ lực cánh cửa cuối cùng cũng được mở ra. Một cô gái đang nằm dưới sàn.

“ Lạnh quá!!!” - Trục Khôi rướn người.

“ Đi thôi.”

Hải Minh bế Lam Thư ra khỏi căn phòng lạnh lẽo, cởi chiếc áo khoác của mình để ủ ấm cô. Đường như tất cả những lo lắng và hy vọng của Hải Minh lúc này đều dành hết cho Lam Thư.

Hai người vội vàng chạy đến khoang chính.

“ Cậu thích Thiên Kim rồi phải không?” - Hải Minh vừa thở vừa hỏi.

“ Chạy nhanh đi. Kẻo không kịp bây giờ.” - Trục Khôi đánh trống lảng.

“ Ba người thì không đủ chỗ thuyền sắp nứt rồi.” – Anh thủy thủ hét lớn.

Trời đã mưa, giờ càng ngày càng to. Nếu không đi sẽ chẳng còn cơ hội sống sót.

“ Trục Khôi! Cậu xuống trước đi.” - Hải Minh nhìn Trục Khôi.

“ Tôi không thể! Đã là anh em làm sao tôi giành đi cơ hội của cậu. Cậu xuống trước đi.”

“ Hãy nhớ tới người bố đang nằm bệnh viện của cậu. Cậu còn phải chăm sóc ông ấy. Nghe lời tôi. Một lần thôi.”

“ Hải Minh nói đúng. Anh hãy xuống đi Trục Khôi.” – Linh Liên nói vọng lên.

“ Hải Minh!!!” - giọng anh run run.

“ Xuống đi!!!”

Ngay phút sinh tử này, họ mới biết được rằng ai là người bạn thực sự.

“ Lam Thư! Cậu tỉnh rồi.” - Hải Minh thở dài.

(Hải Minh: Sao lại tỉnh ngay lúc này chứ?)

“ Có chuyện gì vậy?” – Vì cô bị nhốt nên chẳng biết tình hình ở ngoài.

“ Chuyện dài lắm. Cậu xuống thuyền đi.”

Linh Liên nhìn Hải Minh, cô biết rằng ý định anh sẽ làm nhưng ngoài sự vô vọng cô có thể làm gì hơn. Cô biết mình cần phải im lặng nếu không Lam Thư sẽ chẳng buông Hải Minh.

“ Tay cậu bị gì vậy?” – Lam Thư thấy vết thương mà hồi nãy vì cứu cô gây nên.

“ Không sao. Cậu xuống nhanh đi.” - Hải Minh hỏi.

“ Hải Minh! Cậu giấu tôi điều gì phải không?” – Đã bảo Lam Thư rất giỏi đọc tâm trạng mà.

Hải Minh ngập ngừng.

“ Xuống thuyền đi Thư. Nghe lời tôi. Bão đến rồi. Không đi, sẽ không kịp.”

“ Vậy chúng ta cùng xuống.” – Lam Thư rơi nước mắt.

Hải Minh nhìn cô chăm chú.

Anh muốn nhớ gương mặt này. Muốn khắc sâu vào tim. Mất mũi miệng... tất cả.

“ Thuyền nứt rồi. Không chịu nổi sức nặng của hai người. Chỉ một mình cậu thôi.”

“ Không. Thế tôi sẽ không xuống.” – Cô khóc to.

Hải Minh ôm lấy Lam Thư. Thì thầm gì đó với cô.

“ Hãy hứa với tôi rằng cậu sẽ sống thật tốt cho dù không có tôi đi.” - Hải Minh cố kìm những giọt nước mắt.

“ Không. Tôi không thể”

Bờ vai ấm này... sẽ mất nếu cô buông... và cho dù cô níu kéo cũng sẽ không còn.

“ Lam Thư! Điều duy nhất lúc này tôi có thể làm cho cậu là giúp cậu xuống thuyền. Giúp cậu sống, vì đó là ước muốn của tôi. Cho dù tôi gặp chuyện tôi cũng muốn cậu sống.”

Anh hôn cô. Nụ hôn vội vàng. Nụ hôn của đau khổ.

Hải Minh bế Lam Thư đặt vào thuyền. Giật tay mình khỏi tay cô. Nhanh chóng cắt dây để thuyền chạm mặt nước.

“Thả dây đi.” - Hải Minh nhìn những anh thủy thủ.

“ Còn cậu thì sao? ” – Anh chàng trả lời.

“ Tôi sẽ không sao. Đưa bạn gái tôi trở về an toàn! Anh nhất định. ” - Hải Minh còn thản nhiên được vậy sao?

Chiếc thuyền chạm mặt nước.

“HẢI MINH...” – Cô nứt nở... Nếu Linh Liên không ôm cô thì chắc Lam Thư cũng nhảy ra khỏi chiếc thuyền.

“ LAM THƯ! Đợi tôi, nhất định tôi sẽ quay về tìm cậu. Tôi hứa. Hãy đợi tôi.”

Cảm giác đau khổ giống như mười mấy năm trước vậy chỉ khác là lần này nó còn đau hơn. Cô gái này tại sao lại phải bất hạnh do người đời gây nên. Ông trời, ông không có mắt sao??? Lam Thư đã làm gì sai, tại sao cứ phải gieo đau khổ đến cô ấy?

“ HẢI MINH!!!” - Giọng cô nhỏ dần nhỏ dần rồi im hắng. Cô ngất đi.

Đây là “lời nguyện” của Thiên thần sao?

Ông trời!!! Sao ông tàn nhẫn thế!

Nếu ông có tình thương xin ông hãy cứu Hải Minh.

11. Sự Thật Mãi Mãi Là Sự Thật.

CHAPTER 10

~oOo~ Sự thật mãi mãi là sự thật. oOo~

~ “ Lam Thư! “ – Linh Liên cố làm gì đó giúp Thư nhưng vô ích.

Đầu tóc phủ xuống che khuất khuôn mặt ướt đẫm, cô ngồi bó gối ở một góc cây.

Nước mắt cứ rơi, cứ rơi. Cứ như thế này làm sao cô có thể vượt qua được.

Trái tim cô như bị đâm bởi hàng nghìn hàng nghìn cây kim nhỏ.

Đau đớn mà không cách nào cứu chữa.

Thà rằng một nhát dao.

Để đau đớn một lần rồi thôi.

Hơn, cứ đâm từng cây kim một. Khó chịu và nhức nhối lắm.

Vài hôm sau, trường Đức Dương:

Sau khi buổi du thuyền kết thúc, Hải Minh thật sự bạch vô âm tín, ai cũng chắc chắn rằng cậu ấy đã chết. Làm sao có thể sống sót giữa đại dương rộng lớn đó.

Lam Thư giờ đây luôn phải sống trong sự chỉ trích.

“ Tụi mày nhìn đi, con bé đó là người hại chết Hải Minh của chúng ta đấy!”

“ Nó dụ Hải Minh thích nó rồi cho anh ấy một cú đau thiệt.”

Tiếng xôn xao bàn tán đi đâu cũng nghe nhưng Lam Thư chẳng hề quan tâm. Cô giờ đây chỉ như một cái xác không hồn.

“ Nhìn cậu ấy cứ như người mất hồn vậy. Chẳng một chút sức sống.” – Linh Liên thở dài.

“ Không ai có thể làm gì lúc này đâu. Cuộc sống của Lam Thư do cô ấy quyết định. Nếu không thể vượt qua thì sẽ như thế mãi mãi.” - Trục Khôi buồn bã.

“ Thế mà gọi là bạn sao? Tự vượt qua? Nhìn bề ngoài thì thế nhưng bên trong lại...” – Thiên Kim cười nhạt.

“ Còn cô thì hơn gì? Muốn trả thù tôi và Lam Thư. Đã mãn nguyện chưa? Nhìn cô ấy đau khổ thế cô đã mãn nguyện chưa? Mà có ai biết được người đã nhốt Lam Thư vào căn phòng ấy là cô chứ...” - Trục Khôi như bị kích động.

“ Anh nghĩ là tôi làm sao? Đừng suy bụng ta ra bụng người.”

“ Tôi không cần suy. Tôi tin vào sự thật trước mắt mà thôi!”

Cãi vã cũng làm được gì? Hải Minh có quay lại hay không? Lam Thư có vui vẻ trở lại được hay không?

Rồi mọi chuyện cứ trôi qua trôi qua...

Ba tháng tưởng chừng sẽ không ai nhắc lại chuyện đã qua nhưng...

Sân trường Đức Dương:

“ Lam Thư! Cô đã giết chết Hải Minh. Cô không phải là bạn gái của anh ấy.” - Mỹ Chi hét lớn. – “ Đừng tưởng không ai nói là không biết cô đã cướp cơ hội sống của anh ấy.”

Lam Thư! Cô ấy giờ đây đã không còn đủ tự tin để chống lại những lời nói đó chỉ biết ôm chặt tai ngồi bệt xuống đất. Ngay cả một câu nói Lam Thư cũng không thể nói ra.

Thiên Kim rảo bước nhanh về phía đó.

“ Sao cô không nói gì hết vậy. Sao cô không phản bác lại? Tại sao?” – Thiên Kim liên tục lay người Lam Thư. – “ Mỹ Chi nói sai mà phải không? Sao cô không cãi lại.” – Thiên Kim cố gắng lôi Lam Thư ra khỏi bóng tối nhưng vô ích. Vô ích mà thôi.

“ Thiên Kim, Lam Thư sẽ đau đấy!” – Linh Liên kéo tay Thiên Kim ra nhưng không được.

“ Cô đi theo tôi.” – Thiên Kim kéo tay Lam Thư.

Thiên Kim lôi Lam Thư ra giữa đường. Thiên Kim đang muốn làm gì vậy?

“ Nhìn đi. Cô đang ở giữa đường, xe sẽ có thể tung cô bất cứ lúc nào. Tại sao cô không chạy? Cô đang đối diện với cái chết đấy.” – Thiên Kim quát vào mặt Lam Thư.

“ Tĩnh lại đi Lam Thư. Hải Minh mất rồi, nếu cậu ấy thấy cô sống như thế này cậu ấy có vui không?”

Tiếng khóc ngày càng to hơn.

“ Hải Minh chưa chết. Cô nói dối. Cô nói dối.” - Lam Thư hất tay Thiên Kim ra chạy đi.

Chạy...cô chỉ biết chạy...nhưng không biết sẽ về đâu...

Khóc...cô khóc thật nhiều, khóc hết nước mắt...nhưng Hải Minh sẽ không quay lại.

“ Hải Minh! Tôi cần cậu. Cậu đã hứa sẽ quay lại. Xin cậu. Hãy quay lại. Làm ơn.” – Lam Thư hét lên như một người điên.

Bờ biển, đích đến của Lam Thư sao lại là biển.

Một lúc lâu..

“ Cậu không lạnh sao?” – Thiên Kim xoa tay.

“ Tại sao hỏi chiều lại làm thế? Chẳng phải cô ghét tôi lắm sao?”

Lam Thư giọng đều đều.

“ Tôi muốn cậu đứng trước cái chết, để cậu hiểu những lời Hải Minh nói với cậu. Chỉ là lời nói dối.” – Thiên Kim nhìn Lam Thư – “ Nếu lúc chiều Hải Minh đứng trước mặt cậu, cậu sẽ làm gì?”

Lam Thư chỉ im lặng.

“ Có phải cậu sẽ đẩy cậu ấy ra.” – Thiên Kim nói tiếp.

“ Tôi biết Hải Minh nói dối. Tôi biết. Lý trí thì biết rằng cậu ấy đã chết nhưng lòng vẫn cứ đau, cứ hy vọng cậu ấy sẽ trở lại. Nếu như không phải vì tôi, cậu ấy sẽ lên thuyền, sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra.”

“ Không. Vì cho dù được lặp lại 100, 1000 lần thì Hải Minh vẫn sẽ tìm cậu. Cậu biết mà.”

“ Tôi đã hại chết Hải Minh.”

“Không phải. Nếu muốn trách thì trách tại sao bao lại đến vào đúng lúc đó. Mọi chuyện trên đời đều đã được sắp đặt rồi, cậu chỉ có thể tuân theo thôi. Nhưng dù sao cũng cảm ơn cậu đã nghe tôi nói. Chính tôi đã nhốt cậu. Xin lỗi Lam Thư.”

Ba tháng sau:

Suy nghĩ được thì dễ nhưng vượt qua lại rất khó. Một tháng để Lam Thư nhớ về Hải Minh. Một tháng để làm quen với sự mất mát. Và một tháng để học cách chấp nhận sự thật. Bởi vì sự thật mãi mãi là sự thật.

Buổi chiều – Big bang bar:

“ Lam Thư đâu rồi anh?” – Linh Liên hỏi nhỏ người chủ.

Theo lời hướng dẫn của anh chàng chủ quán, cô tìm được Lam Thư đang ngồi trên một bờ tường bằng đá.

“ Lam Thư bây giờ hết sợ chết rồi thì phải.” – Linh Liên cũng nhảy lên ngồi bên cạnh.

“ Chết thì ai chẳng sợ.”

“ Thấy cậu còn đáp trả là tôi vui rồi.”

Lam Thư im lặng một lúc. Rồi lên tiếng.

“ Thiên Kim, cô ấy sẽ trở lại Mỹ. “

“ Tại sao? Và khi nào?”

“ Thiên Kim muốn đi. Chắc 2 ngày nữa.”

“ Trục Khôi biết không? Cha anh ấy cũng mới qua đời.”

“ Chắc Thiên Kim sẽ nói.”

Khoảng thời gian Thiên Kim giúp Lam Thư vượt qua mọi chuyện. Không đủ để cô quyết định chuyện giữa cô và Trục Khôi. Miệng thì nói quên nhưng lòng lại vương vấn. Ngay chính bản thân cô cũng phải cần vượt qua...

Nhà Trục Khôi:

King-koong

“Đợi một lát.” - Trục Khôi lật đật mở cửa. – “ Thiên Kim?”

Anh khá ngạc nhiên.

“ Chắc cậu không muốn gặp tôi. ” –Thiên Kim gượng cười.

“ Không phải tại hơi bất ngờ. Vào nhà đi.”

“ Không cần đâu. Tôi sẽ nói ngắn gọn. Tôi đến đây để chào tạm biệt cậu. Hai ngày nữa tôi sẽ trở về Mỹ.”

“ Mỹ sao?”

Trực Khôi hỏi ngược.

“ Phải. Tạm biệt.” –Nói xong Thiên Kim vội đi ngay.

“ Thiên Kim! Xin lỗi vì mọi thứ. Chúc cậu đi may mắn. Ex.girlfriend.”

“ Cảm ơn. Ex.BF.”

Cảm giác lúc này... nếu nói không đau thì hoàn toàn dối trá. Cô đến với Trực Khôi bằng tình yêu thực sự nhưng tại sao anh lại quá tàn nhẫn. Biết thế, nhưng nếu ột cơ hội, Thiên Kim vẫn sẽ chọn con đường này...

Sân bay:

“Đi mạnh giỏi! Nhớ liên lạc thường xuyên đấy.” – Linh Liên ôm tạm biệt Thiên Kim.

Lam Thư bắt tay với Thiên Kim, một cái ôm cuối cùng.

“ Cảm ơn Thiên Kim. Chúng ta sẽ mãi mãi là bạn chứ?”

“ Chắc chắn rồi. Tạm biệt. Tôi sẽ về thăm mọi người. Tạm biệt.” – Thiên Kim bước vào phòng cách ly mà đầu vẫn ngoái lại.

Người cô đang chờ đợi... vẫn không đến.

Thiên Kim cất chiếc giỏ sách nhỏ nhưng chiều cao của cô thật sự không cho phép.

“ Tiểu thư! Có cần tôi giúp không?”

Thiên Kim nghe giọng khá quen, quay đầu thì ra đó là...

Sân bay:

“ Trực Khôi đã chọn cô ấy.” – Linh Liên nhìn về phía máy bay.

“ Cậu thích Trực Khôi? ” – Lam Thư tò mò.

“ Trực Khôi và anh hai làm bạn được 10 năm. Tôi cũng biết anh ấy được 10 năm. Đối với một người, không phải anh trai, lại quan tâm bảo vệ. Là cậu... có thích không? ” – Linh Liên cười buồn rồi lại chạy ra phía cửa kính để nhìn máy bay đi.

Trên máy bay:

“ Trực...Trực Khôi.” – Thiên Kim ngỡ ngàng.

Trực Khôi bỗng quỳ xuống, nắm lấy tay Thiên Kim (giống cầu hôn tẻ J)

“ Nếu không chê tôi là kẻ đáng ghét thì hãy cho tôi cơ hội được ở cạnh cậu, một lần nữa. Tôi biết. Rất khó chấp nhận. Nhưng nếu tôi không nói thì sẽ hối hận.”

“ Cậu rồi sẽ rời bỏ tôi?”

“ Tôi sẽ không bao giờ rời xa cậu. Nhất định đó.” - Trực Khôi chìa tay ngoắc ngoéo.

“ Trực Khôi! Nhất định phải đối xử tốt với Thiên Kim. Sau này anh có quay lại thì em cũng sẽ không giúp anh nữa đâu. Bởi vì em hết thích anh rồi.” – Linh Liên cố cười nhưng sao nước mắt vẫn cứ chảy. – “ Em hết thích anh rồi...”

Những lời từ biệt cuối cùng...

Rời xa hay ở lại.

Thì cuối cùng Linh Liên cũng phải trả lời cho câu hỏi mình tự đặt ra.

Từ đầu đã không nên... Bạn thân sẽ chẳng bao giờ trở thành người yêu.

Big Bang Bar:

“ Tại sao chỉ có hai đứa mình?” – Linh Liên thở dài.

Nơi đây đã từng có một nhóm học sinh rất rất quậy phá. Nhưng giờ đây chỉ còn hai cô gái.

“ Lam Thư! Cậu đàn một bản tôi nghe được không?” – Linh Liên nài nỉ.

Lam Thư cười thay vì lời đồng ý.

Sau một hồi trình bày bản Sonata Ánh Trăng của Beethoven. Lam Thư về bàn mình ngồi. Bỗng một chàng trai tay cầm ly Capuchino tiến đến.

“ Cô đàn hay thật. Tôi có vinh hạnh được làm quen hay không?” – chàng trai rất nhỏ nhẹ.

Khuôn mặt chàng ta chắc hẳn được tạo ra từ bàn tay của những thiên thần có nghề điêu khắc tinh xảo. Đôi mắt màu xanh ngọc bích có ánh nhìn xa xăm, cái mũi cao lộ rõ còn đôi môi cong lên nhìn là muốn... muốn cắn một cái. Làn da thì trắng như con gái.

“ Tôi chẳng tài cán gì đâu. Chơi quen thì thế. Xin cáo lỗi.” - Một lời từ chối khéo léo.

“ Cô là một cô gái thông minh. Không sao nhất định sẽ có cơ hội gặp lại.” – Anh chàng nở một nụ cười.

Ôi!!! Các thiên thần quên cho anh ta một nụ cười đẹp rồi. Khuôn mặt hoàn hảo nhưng tiếc rằng nụ cười anh ta quá bình thường. Chẳng như Hải Minh người mà có một nụ cười sát thủ tuyệt đẹp.

“ Anh ta đẹp thật.” – Linh Liên nhìn mãi không chịu rời mắt.

“ Cậu không về à? Tôi về trước đây.” – Lam Thư đi thẳng ra cửa

Lớp 11-A:

“ Phù thủy” bước vào bọn vịt ngỗng ngào đều im lặng.

“ Xin giới thiệu với cả lớp một học sinh mới của lớp ta. Phan Minh Huy.”

“ HẢ?????????” – Linh Liên sững người, mắt A mồm chữ O khi nhìn thấy người vừa được giới thiệu.

Căn – tín:

“ Lam Thư!!!”- Linh Liên thổ hồn hển.

“ Chuyện gì?”

“ Cái anh chàng đẹp trai chúng ta gặp trong Big Bang Bar...” – Linh Liên vì chạy nhanh quá nên thở liên tục.

“ Người nào cơ?” – Lam Thư ngơ ngác.

“ Người xin làm quen cậu ấy. Người cầm ly Capuchino ấy.”

“ Cậu ta làm sao?”

“ Cậu ta... cậu ta là học sinh mới của lớp tôi.”

“ Cậu nói gì vậy?” – Lam Thư cười

Linh Liên ngồi lên ghế. Một lần nữa mắt chữ A mồm chữ O. Chỉ tay về phía cửa.

“ Kìa cậu ta kìa.”

Lam Thư ngoái đầu. Cô cũng hơi bất ngờ.

“ Wow” – Lam Thư thốt lên.

Chàng ta lại tiến về phía Lam Thư.

“ Cuối cùng cũng đã gặp lại. Tôi là Phan Minh Huy. Lần này tôi có được cơ hội làm quen với cô hay không?”

“ Nếu tôi không đồng ý thì chẳng biết anh sẽ theo tôi đến bao giờ. Tôi là Nguyễn Lam Thư.”

Lam Thư nở nụ cười thân thiện.

Tất cả bọn con gái trong căn tin đều ganh tỵ với Lam Thư...

Phan Minh Huy... những lần gặp tình cờ. Chỉ là tình cờ hay là định mệnh.

Anh chàng này có gì đó hơi kì lạ. Một chút giống Hải Minh, một chút giống Trục Khôi.

Liệu người này có phải định mệnh đã sắp đặt cho Lam Thư.

Lam Thư liệu sẽ được yên ổn.

Chào tạm biệt và hẹn gặp lại vào chapter 11.

12. Chàng Trai Kì Lạ.

CHAPTER 11

~oOo~ Chàng trai kì lạ. oOo~

~“ Cuối cùng cũng đã gặp lại. Tôi là Phan Minh Huy. Lần này tôi có được làm quen với cô hay không?”

“ Tôi không chịu thì không biết anh sẽ theo tôi đến bao giờ. Tôi là Nguyễn Lam Thư.”

Lam Thư nở nụ cười thân thiện.

Nụ cười thân thiện. Minh Huy này! Có gì đó mà tiếp cận với Lam Thư một cách thật dễ dàng.

Anh là ai?

Phan Minh Huy:

· Minh Huy là một chàng trai cá tính với diện mạo bánh trai anh dễ dàng làm sụp đổ mọi trái tim của các cô gái. Anh từ nhỏ đã sống bên Mỹ nên không giỏi tiếng quê hương, gia đình vốn giàu có nên anh luôn được cưng chiều cũng vì thế mà anh trở thành một người cực kì phách lối.

Vài ngày sau, buổi chiều, sân trường:

“ Lam Thư! Đợi tôi.” – Linh Liên chạy vội vã và kêu không ngừng nghỉ.

Hộc- hộc –

“ Cậu làm gì mà chạy như ma đuổi vậy? Không sao chứ?”

“ Minh Huy! Cậu ta...thực sự...rất...” – cô không thể nói nổi.

Mặt Lam Thư ngơ ngác còn mặt Linh Liên cứ đỏ lên từng chút.

“ Cậu ta làm sao?”

Cô thở mạnh rồi hét lên.

“ Cậu nghĩ cậu giàu đến đâu mà chảnh thế đồ hai chủng tộc. Đồ chảnh. Tôi vừa cãi nhau với cậu ta xong. Tức ói cả máu.”

“ Về chuyện gì?”

“ Tất cả những thứ cậu ta thấy từ bàn ghế, quần áo và mọi thứ.”

~ Quá khứ

~ “Đúng là Seoul cái gì cũng thua Mỹ. Tất cả đều kém hơn.” – Minh Huy bước vào lớp với vẻ mặt không mấy thân thiện. – “Mấy con nhỏ này, làm như lần đầu tiên thấy người đẹp không bằng. Đúng là...” - Cậu ta thở dài như mấy ông cụ non.

Cậu ta tiến đến chỗ ngồi cũ của Trục Khôi và rất gần Linh Liên.

“ BẮN.”

Linh Liên bắt đầu cảm thấy khó chịu nhưng cô vẫn cố tỏ ra bình tĩnh.

“ Tôi đang ở đâu? Khủng khiếp.”

“ Cậu có làm quá lên không vậy Phan Minh Huy.” – Linh Liên nổi nóng lúc này cô không thể kiềm chế nữa rồi.

“ Sự thật. Đó là sự thật. Terrible.”

Có vẻ Minh Huy không rành tiếng quê hương mình lắm. Cũng đúng thôi cậu lớn lên ở Mỹ cơ mà.

“ Sự thật gì chứ?” – Linh Liên khế nhếch môi.

“ Này!Để tôi nói. Gv dạy chán, bàn ghế cũ kĩ và căn tin... Ôi! Kinh khủng. Quá khủng khiếp.”

Minh Huy biểu cảm trên gương mặt càng khiến Linh Liên bực bội hơn.

“ Trường thế này mà gọi là tốt nhất Seoul sao?”

RẦM _ một tiếng đập bàn cực mạnh.

“ Cậu nói đủ chưa vậy? Cậu nghĩ cậu là ai mà xúc phạm cái trường mà cậu đang học vậy? Nhà cậu có giàu đến đâu đi nữa cũng đừng chảnh thế! Tôi không phải nói chứ nếu cậu bảo điều kiện tôi tệ vậy tại sao lại chuyển đến đây? Sao không ở nơi tốt ời ời là tốt của cậu ấy! Đến đây làm gì?...” – Linh Liên chưa nói xong thì bị Minh Huy cắt lời.

“ Cô...có thể nói chậm lại không? Tôi không giỏi tiếng Hàn. 3 tuổi tôi đã ở bên Mỹ. Cô nói lại đi.”

“WHAT? Cậu nói cái gì vậy? Nãy giờ cậu không hiểu tôi nói gì sao?”

“ Có hiểu chút đầu còn phần sau...” – Minh Huy nhún vai.

~ Kết thúc

~ “Đó! Cậu thấy chưa? Không tức mới lạ.” – Linh Liên vẫn hình sự trong khi Lam Thư cười nắc nẻ.

“ Vậy ra cậu tức vì bài thuyết trình của cậu hay đến thế, dài đến thế và cậu ta cũng chẳng hiểu gì.” – Lam Thư vẫn không thể nhịn cười nổi.

“ Này! Cậu có thôi đi không?” – Linh Liên nổi nóng.

“ Rồi, rồi tôi sẽ không cười nữa.”

Hai người thôi nói chuyện và trở về nhà.

“ Cậu về đi.” – Linh Liên chắc vẫn còn ám ức chuyện Minh Huy.

“ Tạm biệt.”

Thư và Liên chia tay ở ngã ba rồi ai về nhà nấy.

Lam Thư đi mãi nhưng không về nhà, cô ghé ngang cái công viên mà Hải Minh và cô thường đến. Tuy Lam Thư đã cố tỏ ra rằng mình không còn nhớ đến Hải Minh nhưng có lẽ đó chỉ là do cô không muốn mọi người lo lắng ình, chứ thực sự bên trong lòng, vẫn có một trái tim đang khóc mỗi lần nhớ Hải Minh, vẫn luôn đập mạnh khi nhìn hình của Hải Minh và vẫn quặng đau khi ai đó nhắc đến Hải Minh. Anh đã chiếm một phần lớn trái tim cô. Dù đã không còn xuất hiện nhưng hình ảnh đó vẫn còn rất rõ trong tim Lam Thư.

“ Sao cậu không trở lại, Hải Minh. Cậu đã hứa.”

Gần một năm rồi. Mà cô vẫn chờ đợi. Để được gì? Hạnh phúc hay chỉ là nỗi đau.

“ Cô nói chuyện một mình. Có sao không? Cần tôi đưa đi bệnh viện không?”

Một bóng người xuất hiện từ phía sau làm Lam Thư thót cả tim.

“ Anh là ai?” – Cô quay đầu.

HẢ?_ Cả hai người đều bất ngờ.

“ Là cô, Lam Thư”

“ Là anh, Minh Huy.”

“Wow! Cô đang nói chuyện với ai?” – Minh Huy đang hỏi mà cứ như điều tra vậy.

Lam Thư cười nhẹ.

“ Cậu nghĩ tôi bị điên.”

Minh Huy nhăn trán tỏ vẻ đang suy nghĩ.

“ Chứ chẳng phải đúng thế sao? Cô đang nói chuyện 1 mình.”

Cái mặt của Minh Huy. Ôi! Nó thật sự rất giống giọng điệu của anh. Từng từng và có vẻ hơi sợ hãi.

“ Tuy. Cậu có thể nghĩ tôi bị điên. Nhưng về nhà đi ở đây một mình không hay đâu. Tạm biệt, tôi đi trước vậy.” – Nói rồi Lam Thư biến mất khỏi đó.

“ Tội. Đẹp mà điên.”

Đối với Lam Thư, đó là một cuộc nói chuyện lảng nhách với một anh chàng kì lạ và quái dị và nó khiến cô nở một nụ cười. Anh chàng này vừa điên vừa quái. Cực thú vị.

Còn đối với Minh Huy anh nghĩ Lam Thư bị mắc bệnh tự kỉ hay hoang tưởng gì đó. Đúng là...

Rồi mọi chuyện bắt đầu vào mỗi quỹ đạo mới khi có thêm chàng trai kì lạ.

Từ khi Minh Huy đến dường như Lam Thư cười nhiều hơn, mọi chuyện đến với cô tốt hơn trước và cả Linh Liên cũng vậy. Họ không chơi với nhau nhưng lại hay vô tình gặp nhau trong quán cà phê hoặc trên trường. Chỉ có một điều tính tình của chàng trai kì lạ này vẫn chẳng thay đổi.

Vài tháng sau:

“ Lạy trời, lạy trời!!!!” – Minh Huy ngồi lẩm nhẩm.

“ Này! Cậu sợ gì vậy?” – Linh Liên thắc mắc.

Ồ! Hôm nay là ngày phát phiếu điểm về nhà. Nếu điểm thấp Minh Huy sẽ lập tức trở về Mỹ. Lạ nhỉ nhà giàu có điều kiện tại sao cậu ta lại sang Seoul học, đó là một điều bí ẩn.

“ Chết tôi rồi. Môn Văn.” – Minh Huy ngồi run lấy bầy.

Giờ phút quan trọng đã đến. Cô giáo gọi tên Minh Huy. Cậu đi lên nhận phiếu điểm một cách nặng nề.

“ Oh my god...” – Minh Huy gục đầu xuống bàn.

Linh Liên giật lấy phiếu điểm đọc lướt qua. Quả hơn tưởng tượng của cô rất nhiều.

Cô thầm nghĩ: “Lẽ nào đứa nào đến từ Mỹ cũng thế này sao? Còn tệ hơn cả Thiên Kim trước đây!”

“ Minh Huy!” – Cô giáo kêu to giọng bức tức – “ Em có biết đã 12 rồi không? Năm sau em thi Đại học mà với kết quả này theo cô nghĩ. Lao công em còn không đậu không nổi.”

Toán: 35, Văn: 24, Lý: 50, Hoá:45, Anh: 100.

Cô giáo nói có vẻ hơi quá! Ai nghe cũng phát bức nhưng vì Minh Huy không hiểu rõ nên cũng chẳng bận tâm. Mấy tháng rồi mà cậu ấy vẫn chẳng tiến bộ chút nào, dù đã học thêm 3 lớp tiếng Hàn.

“ Em học không đến nổi tệ nhưng thực sự mấy cô thầy phản ánh rằng không biết em viết cái quái gì trong bài nữa Minh Huy ạ! Tiếng Hàn của em quá yếu!” – Phù thủy nhận xét kĩ lưỡng.

Học kì này Minh Huy đội sổ. Và sắp tới chỉ còn kì thi cuối kì nữa thôi làm sao mà gỡ.

“ Thôi rồi Minh Huy ơi!” – Linh Liên thở dài.

Sân trường:

“ Này! Lam Thư cậu lại nhất trường hả?” – Linh Liên vỗ vai Lam Thư.

Lam Thư chỉ cười. Bỗng Minh Huy giật lấy phiếu điểm của cô đọc một cách kĩ lưỡng và mắt sáng rõ.

“ Cậu đúng là thiên tài. Điểm cao thật.” – Minh Huy khen lấy khen để - “ NÀY LAM THƯ! TÔI MUỐN CẬU LÀM GIA SƯ CHO TÔI .”

Cả Linh Liên và Lam Thư ngạc nhiên vô cùng. Có ai đi nhờ vả lại nói theo cái kiểu như cái thằng cha này không? Thật tình hết chỗ nói.

Chàng trai kì lạ! Thật sự kì lạ luôn thích người khác làm theo ý mình.

Có lẽ ông trời đã gửi cậu ta đến để mang niềm vui cho Lam Thư.

Có lẽ nào... một lần nữa... cô lại...

Bắt đầu từ một kết thúc.

Hãy đón xem Chapter 12. ^^

13. Bí Ẩn.

CHAPTER 12

~oOo~ Bí ẩn. oOo~

~“ Cậu đúng là thiên tài. Điểm cao thật.” – Minh Huy khen lấy khen để - “ NÀY LAM THƯ! TÔI MUỐN CẬU LÀM GIA SƯ CHO TÔI .”

Cả Linh Liên và Lam Thư ngạc nhiên vô cùng. Có ai đi nhờ vả lại nói theo cái kiểu như cái thằng cha này không? Thật tình hết chỗ nói.

“ Này! Cậu...” – Lam Thư đang định nói gì đấy thì bị Linh Liên ngăn lại.

“Để đó cho tôi. Nhất định lần này tôi sẽ...” – Linh Liên cười đắc ý

(Linh Liên: Để xem lần này cậu có tức đỏ mặt không nhé!)

“ Cậu! Nhờ vả mà ăn nói kiểu đó thì xin mời đi chỗ khác. Lam Thư sẽ không nhận lời nếu cậu không thành ý.”

Vừa dứt lời Linh Liên đã nhận ngay một nụ cười nhạt báng thay vì một khuôn mặt tức tối.

“ Công nhận cô nhiều chuyện hơn tôi tưởng. Tôi nhờ cô?” – Anh nhìn Linh Liên nhướn cặp chân mày.

HẢ??????

“ Cậu...” – Linh Liên cứng họng không thể cãi chày cãi cối với thằng cha này được.

Minh Huy chuyển hướng nhìn sang Lam Thư.

“ Cậu không nói. Tức đồng ý. Ngày mai sau khi tan học tại BB bar nhé!”

Hai lần trong một ngày Lam Thư phải trải nghiệm cái cảm giác “Đơ” do một thằng cha quái lạ gây ra.

“ Trời ơi!!!!” – Linh Liên chắc tức lắm. – “ Cậu thấy chưa? Hắn ta...hắn ta... Đúng là y chang Hải Minh.” – Linh Liên chỉ tay về phía Minh Huy đi, tức quá cô cũng không hề để ý mình vừa nhắc tới Hải Minh nữa.

“ Hải Minh.” – Lam Thư cười buồn.

Lam Thư đến nhà, tra chìa vào ổ, vặn tay cầm sắt và cánh cửa được mở ra. Một màu đen bao trùm giống cuộc sông của chính cô lúc này, Lam Thư với tay mở công tắc, cô cũng ước sao có ai đó thắp sáng cuộc sống mình.

Lam Thư thở dài. Đạo này biết bao nhiêu là chuyện. Lại còn phải lo tiền học Đại Học. Qua 18 tuổi cô sẽ chẳng còn được nhận trợ cấp từ viện trẻ mồ côi Rainbow nữa rồi. Còn chuyện Minh Huy nhờ cô, có lẽ nên từ chối, cô, một cô gái bé nhỏ không thể làm quá nhiều.

Big Bang bar, chiều tan học:

Lam Thư vừa bước vào đã nghe tiếng gọi từ xa của Minh Huy.

“ Trễ 3ph 45s. Học gì trước đây?”

“ Minh Huy! Nghe này...tôi không định sẽ..” – Lam Thư chưa kịp nói xong thì chuông điện thoại của Minh Huy cứ reo lên inh ỏi.

“ Xin lỗi... Đợi tôi một xí.”

“ Mommmmm!!!” – giọng nhỏ nhẹ kinh khủng.

“ ...”

Chắc chắn người ở đầu dây bên kia là mẹ chàng ta chứ chẳng ai vào đây!

“ No...No...No. Mom! Please...” – tinh thần Minh Huy có vẻ không được tốt.

“”

“ I won't go back to USa. Plz! Give me a chane.” – Anh to tiếng.

“”

“ I don't want. I...it's just. I don't know. I don't wana marry that girl...Well...I...” – Có vẻ Minh Huy chưa nói xong đã bị mẹ cướp lời.

“”

“ MOM.”

TÍT...TÍT...TÍT.

Minh Huy thở dài. Trở lại bàn, ngồi xuống một cách nặng nề vô cùng.

“ Xin lỗi.” – Minh Huy rầu rĩ.

“ Tôi có thể hỏi chuyện gì không?” – Lam Thư hỏi thăm như một bản năng. Đó như là một việc cô phải thực hiện đối với người đang buồn.

“ Mẹ tôi sang đây và đưa tôi về Mỹ. Không muốn chút nào.SHIT ” – Minh Huy lại thở dài ngao ngán.

“ Điều kiện tốt thế, sao cậu sang đây.”

“ Run...”

“ Chuyện kết hôn.” – Lam Thư cười như biết chắc điều mình vừa nói là chính xác 100%.

“ Cô nghe thấy?”

Lam Thư gật đầu. Điểm Anh văn của cô nàng cũng đâu phải là thấp.

“ Tất cả chỉ do bà tôi. Kiếm đâu ra cái cô Bảo Bảo gì đấy! Rồi ... Nhảm.”

Lam Thư nhún vai tỏ vẻ “ Đành chịu thôi.”

Vừa nói xong Minh Huy vội vã chạy đi, để Lam Thư ở lại một mình. Thế là Lam Thư vẫn chưa thể từ chối được chàng trai rắc rối này.

“ Mom...mom.” – Minh Huy lảm nhảm từ lúc rời khỏi BBb đến bây giờ!”

“ Nếu có người yêu. Không biết mẹ sẽ bỏ ý định?” – Anh lại vò đầu suy nghĩ.

Vài ngày trôi qua,

Anh chàng không đi học. Lý do chắc lại vì MẸ.

“ Lam Thư! Sao học sinh của cậu không đi đến trường.” – Linh Liên thắc mắc.

“ Sao tôi biết được. Cậu phải hỏi cậu ta mới đúng.”

“ Tại cậu là gia sư mà...” – Linh Liên cười nham hiểm. “ Gia sư mà.”

Cả hai đi được một đoạn thì thấy “rắc rối” chạy xối xả đến.

“ Tôi biết rồi, Lam Thư.”

“ Làm gì?” – Cô ngạc nhiên với câu nói của anh.

“ Mẹ tôi bỏ ý định. Nếu tôi có girl friend .”

Cô nhướn mày, không lẽ hấn định...

“ Lam Thư! Cô làm GF của tôi được không?”

Linh Liên ngạc nhiên cực độ.

“ Cô im lặng, lại đồng ý. Được thế tốt.”

Anh ngó sang Linh Liên.

“ Linh Liên! Vậy từ bây giờ Lam Thư sẽ là...”

Bốp – Anh chưa nói xong thì đã nhận một cái tát từ đôi bàn tay nhỏ nhắn của Lam Thư.

Cô đang rất tức giận, phải rất tức giận. Chưa bao giờ Linh Liên thấy Lam Thư tức đến thế!!!

“ Cậu nghe này! Tôi chưa từng nói sẽ dạy cậu học, chưa bao giờ tôi đồng ý làm người yêu cậu và chưa bao giờ tôi có cơ hội được nói khi cậu mở lời. Cậu không cho tôi nói thì đừng đặt điều.” – Nói xong cô đi nhanh, lướt qua Minh Huy.

“ Cô sẽ hối hận đấy!”

“ Tôi sẽ và không bao giờ hối hận.”

HAha – Minh Huy cười lớn.

“Được nếu đó là điều cô nói.”

Giọng điệu bí ẩn.

Anh chàng này thực sự không hề đơn giản như cách anh ta thể hiện.

Lam Thư! Cô sẽ đối đầu chẳng?

14. [Part Iii] Tin Tức.

PART III

CHAPTER 13

~oOoTin tứcOo~

~Cô sẽ hối hận nếu như đánh tôi, Lam Thư ạ!

Linh Liên bị đơ. Cô bất ngờ với thái độ của Lam Thư. Từ trước đến giờ, Lam Thư chưa bao giờ tức giận đến như thế!

Còn Minh Huy, chàng trai này không hề đơn giản.

“Lam Thư! Cậu đâu rồi?”

Linh Liên nhìn thấy người đang cần tìm đứng tu một chai nước lạnh trước siêu thị Mini.

“Này! Có sao không?” – Linh Liên tiến về phía đó.

“Cậu ta thật quá đáng. Hết lần này đến lần khác.”

“Bỏ đi. Lối sống bên Mỹ thường thoáng và chẳng lễ nghi như chúng ta.”

“Nhưng...”

Linh Liên kéo cô đi.

“Bỏ đi.”

Và thế, Minh Huy đã dần lộ diện bản chất.

Sáng hôm sau: 8h 15 phút.

[Yêu cầu em Nguyễn Lam Thư lớp 12C lên phong gặp thầy Hiệu Trưởng] – Thông báo phát khắp trường.

“Chuyện gì vậy nhỉ?” – Linh Liên thắc mắc khi nghe thấy thông báo.

“Rồi cô sẽ biết thôi.” – Lại cái nụ cười nửa miệng ấy.

Ánh mắt, nụ cười của thằng cha này nguy hiểm hơn Linh Liên vẫn thường nghĩ. Không hề đơn giản một chút nào.

“Cậu biết chuyện gì đúng không?”

Minh Huy im lặng, cậu ta có cách chọc tức Linh Liên rất thông minh.

“Cậu thật đáng sợ. Hơn tôi nghĩ.”

“Vậy sao?”

Tại phòng Hiệu trưởng:

“Lam Thư! Em có thể giúp tôi một việc được không?”

“Chuyện gì thầy cứ nói. Nếu có thể em sẵn sàng làm.”

Thầy Hiệu trưởng nhìn cô, ngẫm nghĩ.

“Người quen của thầy có con học ở trường này nhưng thành tích của thằng nhóc đó rất tệ. Họ đã lên tiếng nhờ ta giúp. Theo ta nghĩ chỉ có mình em là người có khả năng nhất.”

“Cậu bạn mà thầy nói tên gì vậy ạ?”

“Cậu ta là Phan Minh Huy.”

Lam Thư đứng bật dậy, bất ngờ.

“Nhưng... em...”

“Ta nhờ em đó, Lam Thư!”

Thầy đã chặn trước lời từ chối của cô. Gánh nặng – khó xử. Cô hiện đang xích mích với Minh Huy lại không muốn phụ lòng thầy. Thầy là người đã giúp cô đến với Đức Dương, giúp đỡ cô đi lên như một người cha. Bây giờ, chỉ vì “tư thù cá nhân” mà làm vậy có quá đáng không?

Tiếng bước chân lớn dần khi Lam Thư lên đến nơi. Sân thượng. nơi này, đã lâu lắm rồi, cô không đến. Vì sao? Vì sao ư? Vì cô sợ, sợ sẽ lại nhớ người mà cô từng yêu thương. Sợ tim sẽ lại nhói, mắt sẽ lại ướt vì người đó. Hoàng Hải Minh.

“ Hải Minh! Nếu cậu ở đây, cậu sẽ có lời khuyên tốt cho tôi phải không?”

“ Cậu. Đồng ý đi.”

Lam Thư mở mắt, ngạc nhiên khi thấy Linh Liên.

“ Chuyện Minh Huy à?”

“ Phải. Cậu sẽ khôn khổ nếu đối đầu với hắn ta.”

Lam Thư thở dài. Cô là một cô gái thông minh, đủ để nhận ra mối nguy hiểm mình đang gặp. Chỉ là không biết phải làm như thế nào mà thôi!

“Đừng nghĩ tới những chuyện hắn đã nói với cậu. Tốt hơn là nghe lời.”

Cuối cùng cũng nhận được cái gật đầu đầy “Miễn cưỡng” của Lam Thư.

Nhà Minh Huy, biệt thự Blue:

Đặt chân vào căn nhà cô đã choáng trước vẻ huy hoàng và sang trọng của nó. Hơn thế, người đập vào mắt cô, đang ngồi chéo chân trên chiếc ghế bành như một ông vị vua đầy uy quyền và kiêu hãnh. Vừa nhìn thấy Lam Thư hắn đã vô tay trên người.

“ Một người như cô mà lại chấp nhận đến đây hay sao?”

Lam Thư cố tỏ ra bình tĩnh, không hề tỏ một chút phản ứng nào cả.

“ Tôi đến theo lời thầy Hiệu trưởng.”

“ Tôi tưởng cô cần tiền chứ! Hắn là tôi đã nghĩ sai.” – Minh Huy cười khẩy.

Lam Thư vẫn thế, mặt vẫn đơ, không chút cảm xúc. Cô sẽ thua nếu cô tức giận.

“ Cậu muốn học gì trước?”

Minh Huy đứng dậy tiến về phía Lam Thư. Ghé sát, thì thầm.

“ Học cách chiếm hữu cô.” – Bàn tay cậu ta lướt nhẹ trên gương mặt cô.

Lam Thư lùi lại ngay -lập -tức. Cô vẫn cố gắng không thể hiện sự tức giận đang sôi sục trong người.

Minh Huy cười nhếch môi.

“ Cô rất giỏi.”

Cô tiếp tục im lặng.

“ Nhưng chẳng lẽ tôi đáng sợ như thế sao? ”

“ Im đi.”

Minh Huy quay người, đi vào phòng sách.

“ Theo tôi, chúng ta học tiếng Hàn trước đi đã.”

Lam Thư chần chờ.

“ Yên tâm. Tôi chẳng bao giờ có hứng với những cô gái không yêu mình.”

Đáng sợ. Quá đáng sợ. Lúc Minh Huy vừa rời đi cũng là lúc Lam Thư thở nhẹ nhõm.

Thấm thoát đã 2 -3 tháng:

Thời gian trôi qua, đối với Lam Thư luôn là sự nhẩn nhện. Vì có gì cô phải làm thế? Đối đầu không được, phục tùng không muốn. Cô đành phải nhẩn nhện. Cô nhẩn không có nghĩa cô phục tùng và cũng không phải cô sợ. Có lẽ Linh Liên nói đúng, hấn quá đáng sợ theo cách bí ẩn nào đó.

Buổi chiều:

Đáng chết! Chiều nào hấn cũng bắt cô sang dạy kèm, vậy mà không thể chở cô về hay sao? Bất một mình Lam Thư lết bộ đến nhà hấn còn mình “vui vẻ” với chiếc xe hơi còn trống 3 chỗ.

“Cô trễ 30 phút 15 giây.”

“Này! Tôi phải đi bộ.”

“Không quan tâm. Nếu lần sau trễ nữa chắc tôi phải có hình phạt. Thôi! Áp dụng luôn cho rồi. Hôn tôi 1 cái, tôi sẽ bỏ qua.”

“ĐỒ ĐIÊN”

Thằng cha này đáng sợ có cơn thì phải? Lúc bình thường cũng dễ thương, tốt bụng nhưng hễ cứ tới giờ là hấn vô cùng nguy hiểm. Vẫn cứ đáng chết.

“Cô ngon lắm. Muốn chết à??”

Lam Thư im lặng, cô luôn thế. Luôn tỏ vẻ khinh bỉ từng câu nói của Minh Huy.

TÍT...TÍT...TÍT 1 2 3 ALÔ NGHE ĐT ĐI THƯ ƠI!!!!!! – Chuông điện thoại Lam Thư vang lên.

“NGUYỄN LAM THƯ!!!! Cô làm ơn đổi cái nhạc chuông quái quỷ đó được không??? Tôi đau tim vì cô đấy.”

“Kệ tôi.”

“ALô, có chuyện gì không Liên?”

“Lam...Lam Thư! Có người gọi điện cho tôi...họ nói...nói đã nhìn thấy ...” - Giọng Linh Liên ngắt quãng, vô cùng hoảng hốt và điện thoại Lam Thư hiện đang nằm trên sàn nhà.

Huych – Cô ngã xuống đất, tay run bần bật.

“Này! Cô không sao chứ?” – Minh Huy lo lắng.

“HẢI MINH...”

Một cái tên.

Chỉ đơn giản là một cái tên.

Nhưng đủ làm mọi thứ bị đảo lộn.

Đủ để làm mất đi lí trí một con người.

Bởi vì... người con gái đó... rất yêu TÔI.

15. Hải Minh.

CHAPTER 14

~oOo Hải MinhOo~

~ “Này Lam Thư! Không sao chứ?” – Minh Huy nhìn cô đầy lo lắng.

“Hải Minh. Tôi phải đi” – Cô lấp bắp, tay quờ quạng tìm chiếc điện thoại.

“ Tôi phải đi, ngay bây giờ.”

“ Hải Minh là ai? Tại sao cô lại như thế? Nếu không nói tôi sẽ không cho cô đi đâu cả.” – Anh ngồi xuống ghế lấy lại vẻ bình tĩnh thường ngày.

“ TÔI PHẢI ĐI” – Lam Thư nhìn Huy ánh mắt đầy cảm phẫn.

Minh Huy cười nửa miệng, nghiêng nghiêng đầu.

“ Nếu muốn rời khỏi Đức Dương thì xin mời, cô cứ đi. Tất cả là do cô chọn.”

Cô cắn chặt môi.

“ Minh Huy, làm ơn.”

Anh chẳng thèm ném xĩa gì tới lời cầu khẩn của Thư, đứng dậy và bỏ đi, nhưng ...

“ Tôi xin anh, làm ơn.”

Lam Thư đã quỳ xuống trước khi anh kịp bỏ đi, cô đã vứt bỏ lòng tự trọng để năn nỉ một tên không ra gì như Minh Huy chỉ vì cái người tên Hải Minh.

Sock. Minh Huy nhìn cô trân trối, anh không thể tin vào mắt mình, một người chưa bao giờ cầu xin ai bất cứ điều gì lại có thể quỳ trước mặt anh chỉ vì ai đó.

Ngay cái khoảnh khắc mà cô làm điều đó trước mặt mình, Minh Huy đã biết sự quan trọng của người mang tên Hải Minh đối với Lam Thư. Nhưng cảm giác thực sự không hề dễ chịu. Khi trong tim Lam Thư đã có ai đó quan trọng đến mức cô vứt bỏ mọi thứ thì lòng anh lại sôi sục.

“ Cô... cô thực sự muốn đi đến mức đó sao?”

Cô nhìn anh . Và rồi anh đã cười.

“ Nếu vậy thì hãy đi đi. Nhưng đừng quên, khi cô trở lại. Phải thực hiện một điều kiện.”

Lam Thư thực sự chẳng hề quan tâm anh đang nói gì. Cô chỉ chạy thật nhanh, thật nhanh.

“ Tại sao em lại như vậy Lam Thư?”

Đang miên mang với dòng suy nghĩ.

Reng- reng – Chuông điện thoại reo lên.

“ Alô”

“ Minh Huy! Giọng anh sao vậy? Không khỏe hả?”

“ Ai vậy?” - Giọng Minh Huy vốn lạnh lùng nay còn hơn thế.

“ Trịnh Bảo Linh, ai cho anh quên em nhanh vậy? Chỉ mới có mấy chục tháng à...”

(Lại con bé rắc rối.) – Anh trầm nghĩ.

“ Có chuyện gì?”

“ Anh mau mở cửa cho em đi. Lạnh lắm rồi.”

Minh Huy chết đứng. Nhanh chóng chạy xuống mở cửa cho con nhỏ rắc rối.

“ CÔ ĐẾN ĐÂY LÀM GÌ VẬY HẢ? TẠI SAO CÔ CỨ THEO TÔI MIẾT VẬY BẢO LINH???”

Bảo Linh với vẻ mặt như không có chuyện gì đẩy Minh Huy sang 1 bên. Bước vào nhà, giọng dịu dàng, nói.

“ Bà bảo em phải chăm sóc cho anh. Thế không được sao?”

“ Cô... xin cô đừng lấy bà làm cái cớ nữa được không?”

“ Em chỉ làm theo lệnh. Đừng nhìn em bằng ánh mắt đó.”

Minh Huy cười mỉa.

“ Tại sao? Tại sao chứ?”

“ Nói vậy thôi.”

Minh Huy không thể nói gì hơn. Ngoài việc cười thì anh chỉ có thể khóc.

Trịnh Bảo Linh:

· Một cô gái sở hữu vẻ ngoài xinh xắn, cô chính là vị hôn thê mà Minh Huy “chạy trốn”. Gia đình cô là người Seoul, di cư sang Mỹ cách đây 8 năm. Cô học rất giỏi, cha là giáo sư nổi tiếng và mẹ là bác sĩ giỏi.

Ở chỗ Lam Thư – Linh Liên:

Hai cô gái bước xuống xe, nhanh chóng đảo mắt tìm kiếm người đàn ông đã gọi điện cho Linh Liên tối hôm qua theo địa chỉ mà ông ta đã đưa.

“ Thật ra cái địa chỉ quái quỷ này là ở đâu?” – Liên mất kiên nhẫn, phát cáu.

“ Tiểu thư? Có phải là cô không?”

Linh Liên quay đầu. Một anh chàng đang chạy lại gần.

“ Sao anh lại ở đây?”

“ Cô quên rồi sao? Chúng tôi vẫn đang kiếm cậu chủ cơ. Nhưng sao cô lại ở đây?”

“ Có một người đàn ông đã gọi cho tôi nói rằng nhìn thấy anh hai. Nên tôi đến xác nhận.”

“ Không thể nào.” – Anh chàng cười. – “ Chúng tôi ở đây gần 1 năm rồi, đã kiểm tra hết nhà dân cũng như bệnh viện. Không thể nào có chuyện đó.”

Lam Thư khẽ thất vọng.

“ Cũng đến thử xem sao.” – Liên nói rồi tạm biệt.

Hai cô gái vẫn đang cố gắng tìm ra căn nhà đó.

“ Vậy ra, gia đình cậu vẫn tìm kiếm Hải Minh suốt 1 năm qua.”

“ Phải. Và đã tốn không ít tiền. Nhưng cha tôi chưa bao giờ bỏ cuộc. Đối với ông mà nói, Hải Minh là duy nhất, ông ấy rất thương anh hai, bao nhiêu niềm hy vọng đều đặt vào anh hai. Khi nghe tin Hải Minh chết, ông đã không hề rơi 1 giọt nước mắt. Ông tin rằng anh hai chỉ mất tích nên không báo tử.”

“ Hải Minh, cậu và cả gia đình của cậu, tôi đều không biết gì cả.”

Còn quá nhiều điều cô không biết, mà cũng đúng thôi. Họ cao sang quyền quý đâu như cô nghèo hèn. Phải chỉ cha mẹ cô còn ở đây, có lẽ Lam Thư cũng sẽ được sống 1 cuộc sống tốt ngang tầm với Hải Minh. Không ngang thì cũng chỉ kém chút ít. Cô cười.

“Đi thôi Lam Thư.”

Hai cô gái vẫn kiên trì tìm kiếm người đã gọi điện cho Linh Liên. Trời cũng gần tối. Linh Liên gần như mất hết kiên nhẫn.

“ Chắc không có đâu.”

Lam Thư nhìn cô. Phải, ở một nơi nhỏ bé như thế này, cả một đội quân tìm kiếm suốt một năm qua mà không có thì chắc người gọi điện đến chỉ nhìn nhầm mà thôi.

“À... mà sao sáng nay cậu trễ vậy?”

“ Minh Huy không cho tôi đi.” – Lam Thư thản nhiên.

Liên ngạc nhiên nhìn cô.

“ Hắn lại giở trò à?”

“ Minh Huy nói nếu tôi đi cậu ấy có một điều kiện. Và sau này thực hiện.”

Ha - Linh Liên cười khẩy.

“ Cậu ngốc quá !!!”

“ LINH LIÊN...”

Một giọng nói lạnh lùng nhưng đầy quen thuộc vang lên.

Lam Thư biết chính xác tên chủ nhân của nó. Nhưng cô không tin vào tai mình.

Cả hai người quay đầu. Đó là...

16. Cậu Còn Sống?

CHAPTER 14

~oOo Cậu còn sống?oOo

~“ LINH LIÊN...”

Người đã gọi Linh Liên chính xác là. HẢI MINH.

Linh Liên không một chút chần chừ chạy ngay về phía Hải Minh. Ôm anh thật chặt. Cô khóc. Rất nhiều. Lúc Hải Minh mất tích cô không hề rơi dù chỉ một giọt nước mắt, không tỏ ra buồn vì cô biết anh cần cô chăm sóc bố, chăm sóc người con gái anh yêu. Từ lúc đó cô đã sống không chỉ vì bản thân mà vì cả anh trai mình. Và ngay lúc này đây, cô vỡ òa. Anh cô đã quay lại.

Linh Liên mạnh mẽ như cách bố cô đã dạy, cô sẽ gánh vác mọi trách nhiệm thuộc về Hải Minh nếu anh chết. Nhưng kết thúc rồi.

“ Này, có cần phải như vậy không?”

Hải Minh vẫn thế, vẫn cái giọng chọc ghẹo em gái.

Còn Liên, cô không hề tức giận, ngược lại còn cười hạnh phúc. Rời khỏi vòng tay ấm áp của Hải Minh. Cô đẩy anh về phía trước.

“ Em đi đây.”

Khoảng im lặng bao trùm. Chỉ còn anh và cô. Hai trái tim. Chung nhịp đập.

Hải Minh nhìn Lam Thư.

Cảm xúc lẫn lộn.

Anh tiến về phía cô.

Chân tay bắt giắc cứng đờ. Không thể tiến cũng không thể lùi. Chỉ đứng đó. Nhìn cách Hải Minh đến bên cô.

Rồi một cách nhẹ nhàng nhất, anh ôm lấy cô. Vỗ về, sự cô đơn, những giọt nước mắt và tất cả những nỗi đau cô đã chịu suốt thời gian qua.

“ Cậu vẫn còn sống. ”

Lam Thư thì thầm đủ để Minh nghe. Cô rơi khỏi vòng tay Hải Minh. Khẽ chạm vào khuôn mặt đẹp như điêu khắc ấy.

“ Ôm quá !!”

Giọng cô run run.

Cô nhìn anh mãi không rời. Như thể sợ rằng, nếu quay đi. Lúc quay lại Hải Minh sẽ biến mất.

Những giọt nước mắt cứ thay phiên nhau rơi. Lam Thư không dám tin rằng Hải Minh đang đứng trước mặt cô. Nếu đó chỉ là một giấc mơ, cô sẽ không bao giờ muốn tỉnh. Nhưng đó là sự thật.

“Tại sao? Tại sao lại cứu tôi? Mạng sống đối với cậu dễ dàng đổi như vậy sao? Cậu cứu sống thân xác tôi nhưng cậu giết chết tâm hồn tôi.”

Cô khóc to hơn.

“Cậu là đồ ích kỉ. Tôi ghét cậu. Tôi ghét cậu, Hoàng Hải Minh.”

Lam Thư ngồi thụp xuống.

Bao nhiêu tháng qua, cô chỉ đang cố tỏ ra mình mạnh mẽ. Chỉ cố tỏ ra đã nguôi ngoai.

Nhưng sự thật, vết thương đó vẫn đau. Vì quá sâu... không thể chữa lành.

“Cậu ghét tôi cũng được. Hận tôi cũng được. Nhưng cho dù có quay lại hoàn cảnh đó bao nhiêu lần, tôi vẫn sẽ làm như vậy.”

Hải Minh nắm lấy vai Lam Thư. Khăng định.

“Tôi vẫn sẽ làm... tôi không thể mất em. Tôi không thể, Lam Thư.”

Hải Minh không chần chừ thêm một phút giây nào nữa, ghé sát mặt Lam Thư. Đặt lên môi cô một nụ hôn. Đó là câu trả lời của tất cả. Sự cô đơn. Nước mắt. Và cả nỗi đau.

“Chúng ta về thôi.”

Âm vang nhẹ nhàng.

Bảo Linh quả có tài nấu ăn ngon. Những món ăn của cô tỏa hương thơm chết người khiến Minh Huy không tài nào ôn thi được.

“Này, cô tính ở đây đến bao giờ?”

Minh Huy ột miếng khoai tây chiên vào miệng.

“Đã bảo đừng ăn bốc mà.”

Bảo Linh lườm anh, đưa Minh Huy một tờ khăn giấy.

“Biết rồi, biết rồi. Chờng nào cô đi đây?”

“Chờng nào anh chịu kết hôn với em.”

Bảo Linh mỉm cười trả lời Minh Huy trong khi trang trí thức ăn.

“Cô chưa tốt nghiệp mà? Sao kết hôn được?”

Anh cố kiểm soát cho qua chuyện.

Bảo Linh nhìn anh cười nửa miệng.

“Em tốt nghiệp rồi mới về đây, thưa anh.”

[Bảo Linh học hệ 10 năm và cô chưa thi Đại Học]

“Tôi sẽ không kết hôn với cô. Cái này ăn được không?”

Bảo Linh cười thành tiếng trêu chọc.

“Cô cười cái gì?”

Minh Huy hần học.

Bảo Linh nhún vai. Cô tiến gần Minh Huy, nhìn anh vẻ chăm chú. Rồi nháy nháy cặp lông mi khiến anh mắc nghẹn.

“ Cô điên thật luôn...”

Minh Huy thần thốt.

“ Em... sẽ ở lại đây với anh.”

Câu nói của Bảo Linh làm Minh Huy sặc nước.

“ Bảo Linh, cô lại định giở trò gì đây?”

“ Em mặc kệ. Anh đồng ý hay không.”

Nói rồi cô ngồi xuống ghế. Ăn phần cơm của mình.

Minh Huy ngừng đùa. Giận dỗi bỏ lên phòng.

“ Con nhỏ này muốn mình chết mới vừa lòng mà.”

Minh Huy cảm râm.

Anh ngã lưng xuống giường.

Nhìn thấy chiếc điện thoại để trên bàn.

Ra là điện thoại của Lam Thư. Vì đi vội nên chưa nhặt và lo cãi vã với Minh Huy nên không nhớ.

“Điện thoại cũng không cầm. Tôi lấy luôn cho cô chừa.”

Nói rồi Minh Huy quăng sang một góc.

“ Để tôi đưa cậu về.”

Hải Minh lên tiếng sau khi về đến thành phố.

Đoạn đường về nhà Lam Thư không phải ngắn. Nhưng Hải Minh quyết định tản bộ.

“ Một năm qua cậu sống như thế nào, Hải Minh?”

“ Rất tốt. Còn cậu?”

“ Không tốt một chút nào.”

Hải Minh khẽ siết chặt tay Lam Thư.

“ Tại sao?”

“ Vì cậu.”

Anh nhìn cô đau xót. Giá mà anh quay về sớm hơn. Chắc chắn cô đã khóc rất nhiều vì anh.

“ Từ bây giờ, Lam Thư, không được khóc nữa và cậu cũng không được khóc trước mặt ai ngoài tôi, biết chưa?”

Lam Thư im lặng gật đầu.

Minh Huy đợi Lam Thư trước nhà cô hơn một tiếng.

Anh quay đầu khi nghe tiếng bước chân.

“ Cô để quên điện thoại. Tôi mang trả. Cảm ơn tôi... đi.”

Câu nói bị ngắt quãng khi Huy nhìn thấy Thư đang tay trong tay với một người con trai.

“ Anh là ai?”

Minh Huy chau mày.

“VẬY CẬU LÀ AI?”

Hải Minh không trả lời mà hỏi ngược Minh Huy.

Minh Huy cười khẩy.

“TÔI HỎI TRƯỚC.”

“NHƯNG TÔI KHÔNG THÍCH TRẢ LỜI.”

Hải Minh đáp lại.

“VẬY... XIN TỰ GIỚI THIỆU. TÔI TÊN PHAN MINH HUY, HIỆN LÀ BẠN TRAI CỦA LAM THƯ.”

Cuộc chiến giữa hai chàng trai.

Một - mạnh mẽ và điềm tĩnh.

Một - nghịch ngợm và đáng sợ.

17. BỎ TRỐN!

CHAPTER 15

~oOo Bỏ trốn! oOo

~“VẬY...XIN TỰ GIỚI THIỆU. TÔI TÊN PHAN MINH HUY, HIỆN LÀ BẠN TRAI CỦA LAM THƯ.”

Mắt Lam Thư giãn to hết cỡ nhìn Minh Huy. Trong khi Hải Minh lại vô cùng bình tĩnh.

“TÔI NGHĨ CẬU NÓI CHƯA RÕ Ý. KHÔNG PHẢI BẠN TRAI MÀ BẠN LÀ CON TRAI.”

Minh Huy nhìn Hải Minh vẻ thích thú.

“TÔI LÀ HẢI MINH. NGƯỜI YÊU CỦA LAM THƯ.”

Bình tĩnh trả lời.

“CẬU CŨNG THÚ VỊ CHĂNG KHÁC GÌ NGƯỜI YÊU CỦA CẬU. PHẢI KHÔNG LAM THƯ?”

Minh Huy đưa mắt liếc nhìn Lam Thư.

Không nói gì thêm. Ra về.

“NGỦ NGON LAM THƯ !!”

“MAI GẶP LẠI, HẢI MINH.”

Hải Minh tạm biệt cô. Và cũng ra về sau đó.

Biệt thự Splendora:

Hải Minh đang đứng trước cửa nhà mình. Trống ngực anh đánh liên hồi.

King- koong:

“ANH HAI, BỐ ĐANG ĐỢI.”

Hải Minh hít một hơi thật dài. Cảm giác đáng sợ khi phải đối đầu với người anh kính trọng nhất.

Minh bước vào cửa. Đối diện với bố mình.

Từ trước đến bây giờ, người ta chỉ biết Hải Minh là con trai của Chủ tịch tập đoàn E-shine, luôn đạt thành tích cao nhất trường, ngoài việc học, Hải Minh còn phụ bố mình quản lý công ty. Nhưng đằng sau ánh hào quang đó, là những sự thật không ai hay biết.

“Mày, còn về đây làm gì?”

“Con xin lỗi.”

Ông quay đầu nhìn Hải Minh. Ánh mặt lạnh toát. Cảm giác xa lạ.

Chủ tịch Vương - một người cha thành công trong công việc lẫn việc giáo dục con cái. Vợ mất sớm, ông một thân nuôi lớn hai con. Từ hai bàn tay trắng ông đã vượt qua nhiều khó khăn để đến với vinh hoa phú quý. Một người cực kì nghiêm nghị.

Hải Minh, bên ngoài là một hot boy ở trường không chỉ nhờ vẻ đẹp trai mà còn nhờ thành tích học tập của mình. Ở nhà, anh hoàn toàn là một đứa con ngoan ngoãn, chưa từng một lần cãi lời bố mình.

“Xin lỗi?”

Ông nhắc lại lời Hải Minh. Giọng điệu không vui.

“Bố, con...”

“Hải Minh, con tưởng ta không biết một năm qua con vẫn còn sống hay sao?”

Hải Minh bất ngờ.

“Con nghĩ tất cả những người cứu giúp con, trị thương và cho con ăn ở là trên trời rơi xuống hay sao? Là ta. Là ta muốn biết... vị trí gia đình trong lòng con so với con bé đó như thế nào?”

Hải Minh vẫn tiếp tục im lặng.

“Nhưng thật không ngờ. Người bố này lại thua một đứa con gái.”

Haha... Ông cười lớn.

“Chia tay.”

“Bố...”

Hải Minh nhìn ông... vẻ hoảng hốt.

“Chia tay. Và sang Mỹ du học. Ta đã sắp xếp trường, nhà cho con. Hai ngày nữa khởi hành.”

Chủ tịch Vương bỏ đi.

“Con không muốn.”

Anh hét lên.

“Con không muốn chia tay với cô ấy. Con sẽ không sang Mỹ. Con sẽ không...”

Bốp... Một cái tát.

“Mày vì đứa con gái đó quên cả bản thân, chết đi sống lại vẫn vì nó mà bỏ rơi gia đình. Bây giờ, cả tương lai mày cũng không quan tâm sao?”

Ông giận giữ.

“Con vẫn sẽ có tương lai ở đây. Con và cô ấy...”

“CÂM MỒM. Ta không cho phép.”

“Bố...”

Ông nhắc điện thoại.

“Anh Trung hãy đảm bảo với tôi, Hải Minh sẽ không rời được khỏi nhà nửa bước cho tới khi lên máy bay. Và còn con bé đó, làm theo kế hoạch.”

“ BỐ...”

Hải Minh thật sự lo lắng khi nghe cú điện thoại của bố mình. Phải, ông là một người rất nghiêm. Và cũng rất đáng sợ. Những gì Hoàng Vương nói thì không thể không nghe.

Nhưng đối với anh sao cũng được. Nhưng xin ông... đừng làm hại đến Lam Thư.

“ Linh Liên. Giúp anh. Một lần thôi. Xin em.”

Hải Minh. Về hoảng hốt vẫn còn nguyên trên gương mặt đẹp trai.

“ Anh chạy không thoát đâu. Anh rõ biết bố là người như thế nào.”

“ Xin em.”

Linh Liên liên tục từ chối. Nhưng...

Hải Minh là anh cô.

Lam Thư là bạn cô.

Rõ biết Hải Minh yêu người con gái ấy nhiều thế nào. Sang Mỹ ? Đó là cách chia rẽ tốt nhất. Và cũng là câu trả lời ối quan hệ của hai người họ.

“ Anh muốn em làm gì?”

Minh Huy hoàn toàn không vui khi trở về từ nhà của Lam Thư.

Người yêu? Thì ra cô ta không quan tâm đến lòng tự tôn vì người đó. Hoàng Hải Minh.

Cửa nhà vừa mở, Minh Huy bị một thân ảnh ôm chặt đến mức nghẹt thở.

“ Buông ra.”

Giọng lạnh lùng.

“ Anh sao vậy?”

Bảo Linh nhìn thấy biểu hiện khác thường ẩn hiện trên mặt Minh Huy.

“ Buông ra. Có nghe không?”

Minh Huy gỡ Bảo Linh ra khỏi người mình một cách không nhẹ nhàng làm cô đau.

“ Là vì con nhỏ đó?”

Cô tức giận. Hét lên.

Minh Huy không thể hiện chút quan tâm.

“ Nguyễn Lam Thư lớp 12C là học sinh xuất sắc nhất trường. Lớn lên ở cô nhi viện. Cô ta có gì hơn em chứ?”

“ Cô điều tra Lam Thư?”

Minh Huy nhìn cô. Ánh mắt như xuyên thấu tim gan.

“ Em không có.”

Anh tiến lại gần cô.

Bàn tay anh siết chặt quai hàm Bảo Linh. Sức một người con trai làm Bảo Linh đau đến ứa nước mắt.

Vừa nhìn thấy cô khóc, anh lập tức buông tay.

“ Tôi nói cho cô biết. Trịnh Bảo Linh, đừng động vào cô ấy.”

“ Cô ta có gì hơn em? Suốt 5 năm qua, anh chưa từng cho em một cơ hội. Người này thì được sao?”

Bảo Linh nói nhỏ... chỉ vừa đủ để Minh Huy nghe thấy.

Cô gái này tinh nghịch và khó đoán. Nhưng tình yêu cô dành cho Minh Huy là quá rõ ràng.

“ Cô, chỉ là người bà nội chọn. Không phải tôi. Vì vậy, tôi không có trách nhiệm phải cho cô cơ hội. Một mõi thì đi đi. Tôi không nín kéo.”

Nụ cười nửa miệng một lần nữa xuất hiện.

“ ANH...”

Cốc- cốc- cốc... Tiếng gõ cửa phá ngủ giấc ngủ ngon của Lam Thư.

“ Ai vậy?”

“ Là tôi. Hải Minh.”

Không một chút suy nghĩ. Lam Thư vội vàng mở cửa.

Anh ôm chầm lấy cô. Cảm giác sợ sệt cứ dâng cao trong người.

Hải Minh sợ... rất nhiều thứ. Sợ sẽ mất cô, sẽ không được nhìn thấy cô mỗi ngày. Sợ có người làm tổn thương Lam Thư.

“ Có chuyện gì? Tại sao lại đến tìm tôi vào giờ này?”

Lam Thư liên tục đặt câu hỏi.

“ Lam Thư, tin tôi không?”

Cô ngạc nhiên, không kịp phản ứng.

“ Thư, em có tin tôi không?”

Hải Minh lặp lại.

Lam Thư gật đầu.

“ Bỏ trốn. Cùng tôi.”

Hải Minh khẽ thì thầm vào tai Lam Thư.

Ánh mắt cô ngạc nhiên nhìn anh.

Tuy không hiểu lí do gì khiến Hải Minh khẩn trương như vậy nhưng Lam Thư chỉ im lặng.

Bỏ trốn? Đây là kế hoạch của anh sao?

Hải Minh, anh tin vào điều gì mà lại bỏ trốn khỏi người bố đáng sợ của mình.

Dù có chạy, xa đến như thế nào. Thì cả hai vẫn nằm trong lòng bàn tay của Hoàng Vương.

To be continued.

18. Chia Tay.

CHAPTER 16

~oOo Chia tayOo~

~“ Bỏ trốn. Cùng tôi.”

Hải Minh khẽ thì thầm vào tai Lam Thư.

Ánh mắt cô ngạc nhiên nhìn anh.

Tuy không hiểu lí do gì khiến Hải Minh khẩn trương như vậy nhưng Lam Thư chỉ im lặng.

“Lam Thư”

Hải Minh gọi tên cô.

“Hôm nay cậu thuộc về tôi.”

Lam Thư khó hiểu nhìn Minh.

“Tại sao?”

“Không gì cả.”

Cô bĩu môi.

“Nếu không nói lí do, tôi sẽ quay về.”

~ Quá khứ

~ “Liên”

“Anh muốn em làm gì?”

“Giúp anh bỏ trốn...”

Linh Liên đứng bật dậy. Hoảng hốt nhìn anh trai.

“Anh điên sao?”

Hải Minh vẫn giữ nguyên nét bình tĩnh trên gương mặt.

Trầm giọng.

“Giúp anh bỏ trốn.”

Anh lặp lại.

“Hải Minh... Anh mãi mãi không thể chạy thoát bố.”

Cô nắm chặt tay anh. Ánh mắt khẩn cầu.

“Lam Thư, cô ấy sẽ ra sao nếu anh ra đi? Nỗi đau bị cha ruột bỏ rơi, cảm giác bị Trục Khôi vứt bỏ, Lam Thư chưa từng nói nhưng anh biết cô ấy đã chịu đựng những gì. Liên, cho dù chạy không thoát anh cũng phải chạy... Giúp anh. Xin em.”

“Anh từ chối cơ hội tốt như vậy chỉ vì Lam Thư thôi sao?”

Hải Minh im lặng.

Phải, người con gái đó đối với Hải Minh quan trọng như thế nào. Linh Liên là người biết rõ.

Phải, anh đã từng vì người con gái đó không quan tâm đến mạng sống.

Và bây giờ, lại một lần nữa, vì người con gái đó từ bỏ tương lai của mình.

Hải Minh, như thế có đáng không?

~ Kết thúc

~ “Bởi vì tôi đi du học.”

Hải Minh nặng nề. Đây là điều mà anh không bao giờ muốn nói ra.

“Cậu nói thật?”

Lam Thư muốn khẳng định lại những gì mình vừa nghe.

Bằng sự im lặng và một cái gật đầu.

Cô đã hiểu.

“Chúc mừng cậu.”

Một nụ cười gương gạo.

Lam Thư quay đi cố giấu những giọt nước mắt.

“Cậu có biết bản thân vừa nói gì không Lam Thư?”

Mặt anh tối sầm.

Hải Minh nói ra việc mình sẽ đi du học với Lam Thư không phải để nghe câu chúc mừng.

“Biết.”

“Chúc mừng?”

Hải Minh cười chế giễu.

“Cậu thực sự muốn chúc mừng và vui vì điều đó sao?”

Lam Thư gật đầu.

Cái gật đầu của cô khiến Hải Minh thực sự phát điên.

Anh đã dùng mọi cách trốn khỏi nhà để đến bên cô. Vậy mà...

“Tôi sẽ đi Mỹ. Là Mỹ. Tôi và cậu sẽ không gặp nhau. Tôi sẽ không ...”

“Cậu đi mạnh giỏi.”

Lam Thư cắt ngang câu nói của Minh.

Gương mặt cô lúc này không một chút cảm xúc.

“LAM THƯ.”

Hải Minh thật sự tức giận, hét lên.

“Kết thúc đi.”

“Cái gì?”

Giọng khản đục.

“Kết thúc đi. Tôi mệt mỏi lắm.”

“Vì tôi phải đi xa sao?”

Lam Thư lắc đầu.

“Vậy tại sao?”

“Cậu nghe không hiểu à? Tôi mệt mỏi. Cậu nghĩ cậu dùng mạng sống của mình đổi cho tôi thì tôi sẽ vui vẻ sao? Cậu có biết trong khoảng thời gian đó, tôi sống cực khổ lắm không? Bao nhiêu lời chỉ trích. Cậu là con nhà giàu khác tôi. Thời gian qua tôi ...”

“Nói láo.”

Hải Minh nắm chặt tay cố gắng kiềm chế cơn giận của mình.

“Cậu tin cũng được. Không cũng chẳng sao.”

Đôi môi khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười chê giễu. Lam Thư quay lưng bỏ đi.

“Lam Thư, cậu có thực sự thích tôi không?”

Đây là câu nói cuối cùng Hải Minh có thể nói trước thái độ bình tĩnh và vô cảm của cô.

Trái tim cô thật sự có một chút nào dành cho anh hay không?

Tại sao lại biến anh thành một thằng ngốc suốt thời gian qua.

“ Lúc đầu thì có một chút.”

Huych – Hai đầu gối chống xuống đất.

Không còn nổi đau nơi thân xác. Chỉ có trái tim đang chảy máu... đau đến mức muốn khóc nhưng lại không thể khóc.

Những gì anh đã làm suốt thời gian qua, đối với cô không mang ý nghĩa.

Những hy sinh của anh đổi lại một câu nói tàn nhẫn và lạnh lùng của người con gái đó.

HẶN.

Tôi hận cô.

Những gì đến nhanh cũng sẽ đi nhanh. Những gì dễ dàng có được cũng sẽ dễ dàng mất đi.

Lam Thư đến bên Hải Minh nhanh như một cơn gió. Vui đùa rồi lại ra đi.

“ Con sẽ đi Mỹ.”

Hải Minh nhìn bố mình. Ánh mắt vô hồn.

“ Tốt.”

Trên môi hiện hữu bóng dáng nụ cười hài lòng. Lần này, ông vẫn thắng.

~ Quá khứ

~Lam Thư – 1,2,3,4 nghe điện thoạiiiii

“ Alô”

Lam Thư giọng ngáy ngủ trả lời điện thoại.

“ Lam Thư, tôi có chuyện muốn nói với cậu. Hãy nghe thật kĩ.”

“ Anh Minh sắp đi Mỹ du học.”

Lam Thư ngồi bật dậy. Đầu óc tỉnh táo đến lạ thường.

“ Liên, cậu nói gì? Đi Mỹ?”

“ Lam Thư, nếu thực sự nghĩ cho anh hai, tôi xin cậu hãy chia tay với Hải Minh.”

Cô nghe rất rõ ràng những gì Linh Liên nói. Nhưng tại sao lại không thể hiểu? Không thể hay không muốn?

“ Cậu nói gì vậy Liên?”

“ Lam Thư, coi như tôi xin cậu. Chia tay với Hải Minh.”

“ Tôi không thể.”

Người con gái này, Linh Liên biết cô ấy rất mạnh mẽ.

Trên phương diện tình cảm, Lam Thư sẽ không vì bất cứ thứ gì mà từ bỏ người mình yêu. Dù địa vị có chênh lệch, chỉ cần người đó không quan tâm, cô sẽ không buông tay.

Người ta thường nói, những người thiếu thốn tình cảm nhiều, họ sẽ biết quý trọng và nắm bắt tình cảm thuộc về mình. Nhưng, họ cũng là những người sẵn sàng hy sinh tất cả vì lợi ích của người mình yêu thương.

“ Lam Thư, cậu không nghĩ cho tương lai của Hải Minh sao?”

Thấy đầu dây bên kia vẫn im lặng. Linh Liên tiếp lời.

“ Anh hai sẽ đến tìm cậu. Coi như tôi xin cậu, hãy để anh hai được thực hiện giấc mơ của mình. Đừng cản bước Hải Minh.”

Tút...tút...tút

Linh Liên đập máy.

Hải Minh gõ cửa và gọi tên cô.

Cốc - cốc -cốc

“Ai vậy?”

“ Là tôi. Hải Minh.”

~ Kết thúc ~

19. Chia Tay (Tt).

Chapter 16

Continued.

“ Lam Thư, coi như tôi xin cậu. Chia tay với Hải Minh.”

~“ Lam Thư, cậu không nghĩ cho tương lai của Hải Minh sao?”

~“ Anh hai sẽ đến tìm cậu. Coi như tôi xin cậu, hãy để anh hai được thực hiện giấc mơ của mình. Đừng cản bước Hải Minh.”

~Ánh mắt lạnh lùng, gương mặt không chút cảm xúc.

Giá mà Hải Minh biết được rằng cô đã quyết tâm như thế nào để không mềm lòng trước anh.

Lam Thư chấp nhận buông tay Hải Minh.

Sân bay:

Hải Minh một mình kéo chiếc Vali tiến vào phòng cách li. Anh ra đi trong sự cô đơn và lạnh lẽo. Bởi chính anh muốn như thế !

Máy bay cất cánh. Để lại đằng sau tất cả kỉ niệm về cô.

Anh không mang theo bất cứ thứ gì liên quan đến Lam Thư. Chỉ vọn vẹn quần áo và đồ dùng cần thiết. Anh muốn quên cô. Quên tất cả.

Lam Thư lê bước trên con đường về nhà quen thuộc.

Tại đây, cô đã từng có rất nhiều kỉ niệm với anh.

Và cũng tại đây, chính cô đã đẩy anh ra xa mình. Cô hối hận?

Gương mặt cô ướt đầm vì nước mưa hay vì cô đang khóc?

Sau cuộc điện thoại tối hôm trước khi Hải Minh đi, Linh Liên đã hoàn toàn biến mất.

Cô chuyển trường.

Trường Đức Dương:

Một năm học lại trôi qua và đây cũng là thời điểm quan trọng đối với những học sinh lớp 12.

Minh Huy từ khi học chung với Lam Thư đã tiến bộ lên rất nhiều. Không chỉ thành tích mà cả về tính cách.

“ Em không liên lạc được với Lam Thư thưa cô.”

Trưởng lớp 12C đang nói chuyện cùng giáo viên chủ nhiệm.

“Đã nghỉ học 4 hôm mà không xin phép. Không biết có xảy ra chuyện gì không?”

“ Em sẽ cố gắng liên lạc thưa cô.”

Cô giáo gật đầu nhìn lớp trưởng.

Nghỉ học 4 ngày không phép. Chắc bạn vui vẻ với Hoàng Hải Minh. – Minh Huy nghĩ thầm khi vô tình nghe được cuộc đối thoại.

Bảo Linh đang chăm chú làm món ăn mới.

Lí do cô quyết định không thi Đại Học và trở về Hàn Quốc không chỉ vì muốn theo đuổi Minh Huy mà còn vì ước mơ trở thành một đầu bếp nấu món Á.

“ Anh đi đâu vậy?”

“ Tôi có cần báo cáo?”

Minh Huy đáp trả lạnh lùng.

“ Đừng về trễ.”

Cô nói vọng theo.

Cốc - cốc - cốc

Minh Huy liên tục gõ cửa phòng Lam Thư. Nhưng vẫn không một chút động tĩnh.

Đang định quay đầu bỏ đi thì tiếng “ lạch cạch” phát ra lại khiến Minh Huy chú ý.

Miệng chuẩn bị phát ra một câu nói mỉa mai thì bỗng Lam Thư ngã nhào vào người anh.

Người Lam Thư rất nóng. Cứ như một cái lò di động vậy !!

“ Đây, cô không sao chứ?”

Không làm mất thêm thời gian. Minh Huy vội vàng đưa cô đến bệnh viện.

“ Bác sĩ, cô ấy không sao chứ?”

Vị bác sĩ chậm chậm trả lời.

“ Cô ấy bị sốt cao. Nếu không đưa đến bệnh viện kịp thời sợ chỉ nguy hiểm đến tính mạng.”

Đôi môi khê nhếch.

Tuần trước gặp còn đang vui vẻ nắm tay bạn trai.

Giờ gặp lại bác sĩ nói cô bị sốt cao còn nguy hiểm đến cả tính mạng.

Đã có chuyện gì xảy ra?

12h đêm, Minh Huy vào nhà.

TV vẫn đang mở. Và người đang nằm trên chiếc ghế Sofa ở phòng khách chính là con nhỏ rắc rối.

“ Đây...”

Anh khê đập vai Bảo Linh.

Bảo Linh dụi dụi mắt ngồi dậy.

“ Anh về rồi. Để em dọn cơm cho anh.”

“ Không cần.”

Nói rồi anh đi trở về phòng mình.

“À... ngày mai nấu dùm tôi một ít cháo.”

Bảo Linh nhìn anh khó hiểu.

“ Anh bệnh sao?”

“ Không phải cho tôi. Cho Lam Thư...”

Cánh cửa phòng đóng lại.

Cô cũng chẳng muốn hỏi thêm.

“ Tại sao không gọi tôi dậy?”

Minh Huy nổi cáu.

“ Anh có nhờ sao?”

Bảo Linh vẫn rất tỉnh trả lời. Tay thì đang khuấy cháo đặt trên bếp.

“ Không nhờ cô cũng phải biết mà gọi chứ?”

Thằng cha vô duyên ...

“ Muộn học rồi. Số phòng và tên bệnh viện. Em sẽ giúp anh đưa cháo cho chị ấy.”

Minh Huy nhìn cô. Anh đang không nghe lắm chứ?

Hiểu Minh Huy đang nghĩ gì.

“ Yên tâm. Không hạ độc.”

“ Tôi... không có ý đó. Chỉ là sợ cô phiền...”

Ha, anh mà cũng biết sợ làm phiền người khác à???

Sợ phiền mà vẫn nhờ cô nấu cháo.

Suốt 5 năm qua, việc vặt gì cũng nhờ cô, ngay cả những thứ nhỏ nhất nhất... mà giờ mở miệng nói phiền.

“ Trễ rồi.”

Bảo Linh chỉ chỉ vào chiếc đồng hồ treo trên tường.

“ Bệnh viện Trung tâm. Phòng B23.”

“ Chị là Lam Thư?”

Bảo Linh hỏi người con gái đang ngồi trên giường.

Cô gái gật đầu.

“ Em tên Bảo Linh. Anh Huy nhờ em mang cháo.”

Lam Thư vẫn im lặng. Cô hiện tại không muốn quan tâm nhiều.

“ Em hỏi chị một câu vô duyên được không?”

Lam Thư ngạc nhiên nhìn cách nói chuyện của cô gái trước mặt mình.

“ Chị có thích anh Huy không?”

Lam Thư bật cười. Nụ cười gượng gạo sau tất cả những gì đã xảy ra.

“ Cô là bạn gái sao?”

Bảo Linh lắc đầu. Kéo ghế ngồi cạnh giường.

“ Em là vị hôn thê mà Minh Huy chạy trốn.”

Lam Thư gật đầu. Cô có biết Minh Huy đang chạy trốn một người mà bà anh ta muốn anh ta kết hôn.

“ Giữa cậu ta và tôi không tồn tại thứ tình cảm xa xỉ đó.”

Trong câu nói của Lam Thư có gì đó khiến Bảo Linh vui nhưng cũng có một sự lạnh lẽo làm cô sợ.

“ Lam Thư, chị thật sự rất giống người đó.”

***Vì để không phụ lòng của các bạn đọc giả nên từ bây giờ mình sẽ cố gắng viết một chap dài hơn. Lịch post sẽ là tối Chủ nhật hằng tuần nha.

Về phần truyện thì thật ra Bảo Linh cũng là một nhân vật chính nhưng mình không cho cô ấy xuất hiện từ đầu mà để đến bây giờ (vì có một vài lí do). Nên những chap sau trong Part IV mình sẽ tập trung vào Bảo Linh nhiều một xí. Truyện do mình bỏ cũng hơi lâu nên bây giờ chỉ mới là một phần đệm cho những biến sắp xảy ra. Hy vọng các bạn vẫn sẽ ủng hộ.

Mình bật mí một chút về kết thúc, chắc mình sẽ ột kết thúc mở. Và những chap trong Part V sẽ có biến rất đau khổ nha...

20. Cô Gái Ấy.

CHAPTER 17

~oOo Cô gái ấy. Oo

~Nước Mỹ, 1 tháng sau:

[“ Cậu ta là người Hàn quốc ?”]

[“ Chính xác”]

[“Đẹp trai và thông minh.”]

Sức hút của một mỹ nam lạnh lùng vẫn không hề giảm dù đi nửa vòng trái đất.

Hải Minh giờ đây vẫn là đối tượng được quan tâm nhiều nhất tại Học viện Công nghệ Massachusetts (MIT) - một ngôi trường trong top hàng đầu của nước Mỹ với chỉ tiêu nhận không cao những hồ sơ xin nhập học và chuyển trường.

Với thành tích không phải nhất trường nhưng đủ để Hải Minh trở thành một trong những người được gọi là “ thiên tài”.

** những câu thoại trong [...] là nói bằng tiếng Anh nhe !!! Tại mình lười và sợ dịch không chuẩn. Thông cảm hỷ ^^

[“ Hey... Ngốc”]

Giọng một con nhỏ ngông cuồng. Vừa đập vai Minh vừa nói to.

Hải Minh không nhìn nó. Lắc nhẹ vai và tiếp tục bỏ đi.

[“ Cậu đúng là một người chảnh nhất tôi từng gặp.”]

“ Có thể không cần nói chuyện.”

Con nhỏ bật cười.

“ Cậu nghĩ trong ngôi trường này. Nói tiếng Hàn chỉ có mình cậu sao?”

Con nhỏ nói rành rọt từng chữ bằng tiếng Hàn.

Hải Minh cười khẩy. Đối với anh bây giờ, không còn thứ gì có thể khiến bản thân ngạc nhiên.

“ Không ngạc nhiên sao?”

Con nhỏ ghét khi liên tục được đáp lại bằng sự im lặng và nụ cười không mấy tốt đẹp của Hải Minh.

(Khúc này thấy giống giống Thiên Kim J)

“ Tôi tên Sophie.”

“ Tôi có hỏi tên?”

Ánh mắt chăm chú giải bài. Tay vẫn cầm chiếc máy tính. Không hề quan tâm đến sự hiện diện của Sophie.

“ Có thể cậu không biết tôi là ai. Nhưng tôi khác. Hoàng Hải Minh, chúng ta sẽ sớm biết nhau rõ.”

Sophie cười mãn nguyện. Ngồi vào chỗ trống cạnh Hải Minh.

Hàn Quốc, 2 tháng sau:

Hôm nay là ngày thông báo kết quả Đại học của Minh Huy. Bảo Linh rất hào hứng chuẩn bị những món Minh Huy thích nhất.

Dù Minh Huy luôn nói chuyện kèm theo thái độ lạnh nhạt đối với cô. Nhưng đối với đồ ăn Bảo Linh nấu chưa từng một lần từ chối.

“ Minh Huy có kết quả chưa?”

Giọng Bảo Linh vui vẻ qua điện thoại.

“ Đâu.”

Đôi môi cong lên vẽ một nụ cười hoàn hảo.

“ Tuyệt. Anh còn nhớ lời hứa...”

“ Tôi có việc. Xin lỗi.”

Giọng Minh Huy mang vẻ khấn trương. Nhanh chóng cúp máy.

~ Quá khứ

~ “ Cảm ơn cô.”

Minh Huy giọng lí nhí.

Bảo Linh đánh rơi chiếc điều khiển TV. Cô đang nghe làm sao? Minh Huy cảm ơn cô.

“ Vì?”

“ Cháu.”

Anh trả lời không đầu đuôi.

Bảo Linh gật gật.

Minh Huy trở về phòng.

“À...à để tỏ lòng biết ơn, anh phải hứa một chuyện.”

“ Nếu không quá đáng.”

Bảo Linh chỉ nói đùa không ngờ Minh Huy lại đồng ý.

Chỉ vì Lam Thư, chỉ vì cô giúp Lam Thư mà anh gạt bỏ cả lòng tự tôn cao như núi để chấp nhận để chấp nhận yêu cầu của cô sao?

Mặc kệ, Bảo Linh không quan tâm. Chỉ cần Minh Huy đáp ứng nguyện vọng của cô.

Cô tin tưởng chị ấy. Lam Thư không thích Minh Huy.

“ Ngày có kết quả thi Đại Học anh phải ở nhà cùng em.”

“ Biết rồi.”

“ Hứa đi.”

“ Hứa.”

Cửa phòng khép lại.

~ Kết thúc

~“ Tôi có việc. Xin lỗi.”

Hôm đó anh đã hứa. Rõ ràng ngày hôm đó anh đã chấp nhận yêu cầu của cô.

Minh Huy, anh có biết, để chuẩn bị những món anh thích cô ấy đã phải lùng sục tất cả các siêu thị để tìm nguyên liệu hay không?(Minh Huy thích đồ Âu mà...)

Bảo Linh.

Cô là một tiểu thư của gia đình giàu có. Từ nhỏ đã sống một cuộc sống chỉ cần ngồi không cần làm vẫn có người phục vụ.

Nhưng từ khi thích Minh Huy, Bảo Linh đã học nữ công gia chánh để trở thành cô gái Hàn Quốc truyền thống mà anh thích.

Minh Huy, anh có bao giờ biết?

Để học nấu ăn, Bảo Linh đã bao lần bị bỏng?

Để học may vá, Bảo Linh đã bị kim chích bao nhiêu lần?

Có thể ấn tượng đầu của Minh Huy về cô không mấy tốt đẹp. Bởi, lúc đó cô chỉ là một con bé tiểu thư nhà giàu đua đòi và xấu tính.

Nhưng vì anh cô đã thay đổi bản thân mình từ vẻ ngoài lẫn tính cách.

Vậy, Minh Huy đã một lần chịu hiểu.

“ Cô đang ở đâu?”

Minh Huy hỏi Lam Thư, giọng bức tức.

“ Sân thượng.”

~~ “ Anh cho em hỏi. Phan Minh Huy, anh ấy đang ở đâu?”

Một đám con trai nhìn nhau. Một thằng trong nhóm lên tiếng.

“ Mới thấy nó lên cầu thang. Chắc trên sân thượng.”

Bảo Linh gạt đầu cảm ơn.

~~ “ Quên hẳn đi.”

Lam Thư ngạc nhiên nhìn Minh Huy.

“ Cậu biết chuyện?”

“ Ngụ ngốc.”

Lam Thư cười chua xót.

“Tìm tôi làm gì?”

“Muốn cảm ơn cô. Tôi đậu đều nhờ cả vào cô.”

Cả hai im lặng.

“Muốn cảm ơn cô. Tôi đậu đều nhờ cả vào cô.”

“Tôi có việc. Xin lỗi...”

Lí do quan trọng là đây sao Minh Huy?

Người chăm lo cho anh từng bữa ăn, giấc ngủ là Bảo Linh.

Người thức đêm cùng anh khi anh ôn thi là Bảo Linh.

Người đã đứng hơn 3 tiếng đồng hồ để đợi anh thi là Bảo Linh.

Người anh cảm ơn lại là Lam Thư?

Anh chưa bao giờ cảm ơn cô vì những gì cô làm cho anh. Minh Huy cảm ơn cô vì những gì cô đã làm cho Lam Thư.

Tàn nhẫn vậy sao?

Bảo Linh đứng yên như một bức tượng sống. Không tới cũng không lùi.

“Người cậu cần cảm ơn là Bảo Linh. Cô bé rất yêu cậu.”

Lam Thư chậm chậm trả lời.

“Nhưng tôi không yêu. Tôi giống cô, người quan trọng nhất đã bỏ đi, từ rất lâu rồi.”

~ Quá khứ

~Nước Mỹ, 3 năm trước:

“Đi ra.”

Ánh mắt Minh Huy đầy phẫn nộ. Chưa bao giờ Bảo Linh thấy anh như vậy. Cô sợ. Thực sự sợ hình ảnh Minh Huy lúc này.

Trước đây, Bảo Linh luôn táy máy lục lọi đồ Minh Huy. Nhưng anh chỉ lạnh lùng đuổi cô khỏi phòng. Không hề giận giữ như vậy.

“Em... xin lỗi.”

“Cút ngay cho tôi. NHANH.”

Một cô tiểu thư như Bảo Linh không thể chấp nhận chuyện người khác đuổi cô như vậy.

Lần này, dù cô đã sai khi vào căn phòng đó. Nhưng Minh Huy không cần quá đáng thế.

Căn phòng chỉ toàn là hình.

Người con gái trong ảnh chắc chắn là cô gái bà nội từng kể cho cô.

Cô biết cô ấy là người bạn thơ ấu của Minh Huy. Đương nhiên cũng biết Minh Huy rất thích cô ấy.

Và cô ấy chuyển nhà cũng cắt đứt liên lạc với Minh Huy.

Bảo Linh đã từng nghĩ. Đó chỉ là một mối tình trẻ con.

Nhưng khi bắt gặp phản ứng giận giữ của Minh Huy. Cô khẳng định đó là mối tình hoàn toàn nghiêm túc.

“Cô ấy dù quan trọng như thế nào. Người đã đi cũng đã đi. Anh việc gì phải khổ sở như thế!!!”

“SHUT UP.” – “Tôi chỉ có cô ấy. Cô tuyệt đối không thể thay thế!!”

Bảo Linh cao giọng.

“ Em nhất định sẽ làm anh thay đổi suy nghĩ.”

Nước Mỹ , 1 năm trước:

Sau hai năm dùng đủ mọi cách, cuối cùng, Bảo Linh cũng ép Minh Huy đính hôn với mình.

~ Kết thúc

~Bảo Linh lang thang trên đường hơn 5 tiếng đồng hồ.

Cô đã biết câu trả lời cho những gì mình vẫn tin tưởng suốt thời gian qua.

Cô ép Minh Huy làm lễ đính hôn với mình.

Bởi cô tin. Cô đã tin rằng ở cạnh nhau nhất định Minh Huy sẽ thay đổi suy nghĩ và yêu cô. Hoặc chỉ thích một chút cũng được.

Cô làm mọi thứ.

Thay đổi cả bản thân mình.

Chỉ vì anh.

Chỉ vì tin vào anh.

NHƯNG, cô đã sai. Người con gái đó, quan trọng đối với Minh Huy hơn cô nghĩ.

Nước mắt không thể rơi.

Con đường đau khổ này do cô chọn. Bây giờ Bảo Linh có thể trách ai.

Bảo Linh, cô đã thua. Cô chấp nhận buông tay.

Reng...reng:

“ Alô...”

“ Bà nội, là con Bảo Linh.”

(*Bà nội Minh Huy là người Hàn nha !!! Mẹ Minh Huy mới là người Mỹ.)

“ Nội đây.”

“ Con muốn hủy hôn.”

Bà nội Minh Huy ngạc nhiên. Cũng nhờ sức khỏe tốt nên lấy lại bình tĩnh rất nhanh.

“ Tại sao? Thằng bướng đó lại làm con buồn sao?”

Cô lắc đầu. Nước mắt bắt đầu rơi. Giọng cô run run.

“ Không. Do con. Nội từng nói nếu con gặp được người con yêu hơn Minh Huy. Quan trọng là người đó đối với con cũng vậy. Nội sẽ để con đi sao?”

Bảo Linh bật chặt ống nghe. Cô không muốn bà nội biết chuyện. Nhất định Minh Huy sẽ bị buộc cưới cô.

Trước đây, có lẽ Bảo Linh muốn như vậy. Nhưng, bây giờ, cô ghét Minh Huy. Ghét Minh Huy.

“ Được. Nếu điều đó là con muốn. Dù con không phải cháu dâu ta nhưng ta vẫn xem con như cháu ruột của mình.”

Bảo Linh ngắt điện thoại nhanh chóng.

12 giờ đêm, phòng trọ:

“ Bảo Linh.”

Lam Thư không nghĩ người kiếm mình vào 12 giờ đêm lại là cô gái này.

“Chị đừng bị Minh Huy lừa...”

Gương mặt Bảo Linh xanh mét. Đôi mắt còn đỏ hồng, sưng húp.

“Cô nói gì vậy?”

“Chỉ vì chị giống Khiết Nhi nên Minh Huy mới thích chị. Đừng tin anh ấy. Minh Huy chỉ yêu cô gái đó... chỉ là người đó.”

Bảo Linh đau khổ nói. Cô khóc to hơn.

“Chỉ vì giống Lê Khiết Nhi mà thôi. Chỉ vì giống cô ấy. Sophie Lee.”

Lam Thư im lặng.

Cô cũng yêu. Cũng rất yêu Hải Minh.

Cô cũng khóc. Cũng đau khi chia tay Hải Minh.

Nhưng nhìn Bảo Linh đau khổ như này... Lam Thư vẫn mỉm cười vì bản thân còn may mắn hơn cô gái ngồi trước mặt mình. Ít nhất, dù không ở cạnh nhau, thì Hải Minh cũng đã... từng yêu cô.

Lê Khiết Nhi (Sophie Lee):

· Bạn thơ ấu của Minh Huy trong quá khứ. Là bạn Đại Học của Hải Minh hiện tại. Cô có gương mặt giống Lam Thư. Tuy cô là con gái của một gia đình tài phiệt định cư tại Mỹ.

Xinh đẹp, thông minh.

Bảo Linh khó khăn lắm mới ngủ được.

Lam Thư ngắm nhìn khuôn mặt ngây thơ ấy.

Người có khuôn mặt búng ra sữa như này, lại có thể yêu hết mình như vậy. Cô nhìn và ngưỡng mộ.

Chuyện của cô và Hải Minh nếu là Bảo Linh. Chắc chắn con bé sẽ cùng Hải Minh bỏ trốn.

Bảo Linh sẽ không suy nghĩ nhiều và lo sợ như cô.

5 con người – 5 cá tính.

Lại hội ngộ trên cùng một ngã rẽ cuộc đời.

Yêu Thương – Hy Sinh – Ích Kĩ.

Hải Minh – Lam Thư – Minh Huy – Bảo Linh và cả cô gái ấy – Lê Khiết Nhi.

** Bắt đầu cảm thấy nóng rồi. Và cả phức tạp hơn nữa.

Xin lỗi vì tối qua mình không post truyện. Do năm nay 12 phải lo chuẩn bị trước khi đi học. Hỳ hỳ

Mong mọi người thông cảm và vẫn tiếp tục ủng hộ mình.

Comt và vote ỉnh có động lực viết tiếp nhaaa ^^

21. [Part Iv] Không Thuộc Về Tôi...

PART IV

CHAPTER 17

~oOo Không thuộc về tôi... oOo

~Biệt thư Blue:

King – koong:

Bảo Linh đẩy cánh cửa không khóa, bước vào nhà.

“ Cô, hôm qua không về?”

Minh Huy nhìn đôi mắt sưng húp của Bảo Linh.

Một thoáng áy náy dâng lên trong lòng. Ngày hôm qua, anh không hề quên lời hứa đó. Và cũng không có ý định đi tìm Lam Thư. Chỉ là...

Bảo Linh tiến về phía cửa chính cùng chiếc vali trên tay.

Đồ đạc và mọi thứ như đã được chuẩn bị sẵn sàng từ trước.

“ Chìa khóa nhà, em để trên bàn. Tiền nhà và tiền ăn em đã chuyển khoản cho anh. Cảm ơn đã giúp đỡ suốt thời gian qua. Tạm biệt.”

Minh Huy im lặng.

“ Cô quyết định đi. Không tiễn.”

Cô mỉm cười chua chát. Những gì bản thân đã nghĩ đang diễn ra rất đúng.

Biết chắc chắn Minh Huy sẽ hành động như vậy.

Nhưng tại sao lại đau đến thế !!!

À... thì ra cô vẫn hy vọng. Lần cuối cùng, Minh Huy sẽ đối xử tốt với cô.

Reng – reng:

“ ...”

[“ MOM?”]

[“ Trở về Mỹ? Tại sao?”]

[“ HỦY HÔN?”]

Gương mặt Minh Huy tối sầm. Đi nhanh về phía Bảo Linh đứng. Bắt lấy cánh tay cô. Siết chặt.

“ Đau.”

Bất ngờ. Cô thốt lên.

“ Cũng biết đau. Nói, tại sao lại hủy hôn?”

Cô tiếp tục cười như một kẻ tâm thần.

“Đây là điều anh muốn, không phải sao? Việc gì phải tức giận.”

“ Lòng tự tôn của tôi không cho phép bị người khác từ bỏ. Chỉ có tôi được phép hủy hôn với cô, còn cô thì không?”

HAHA –

“ Anh không cho phép. Hay anh sợ... sợ một lần nữa bị bỏ rơi như Sophie đã từng.”

Minh Huy luôn trở nên giận giữ khi có ai đó nhắc đến Sophie. Đó là vết thương lòng chưa bao giờ lành mà anh luôn trốn tránh.

“ CÂM MIỆNG.”

“ Tại sao? À.... anh cũng biết đau lòng sao?”

” Cô...”

” Sophie đi rồi. Cô ấy mãi mãi không thuộc về anh, Phan Minh Huy.”

Bảo Linh hét lên trong đau đớn. Nắm chặt tay. Những chiếc móng đâm vào lòng bàn tay cô.

Cô không cảm thấy gì. Bởi lòng cô còn đau hơn gấp trăm ngàn lần.

“ Cô ấy không thuộc về tôi. Còn tôi, mãi mãi KHÔNG THUỘC VỀ CÔ.”

Anh nhấn mạnh từng chữ.

Độc ác.

Bảo Linh thoát khỏi bàn tay như đang muốn nghiền nát cô.

“ IM ĐI.”

Bỏ chạy. Cô không muốn nhìn con người tàn nhẫn này thêm một phút giây nào nữa.

Minh Huy nhìn Bảo Linh chạy đi.

Anh hồi hận về những gì mình vừa nói.

Phải, anh luôn lạnh lùng với Bảo Linh. Tuy, anh không muốn tổn thương cô.

Đây là lần đầu tiên...

Bảo Linh hét vào mặt Minh Huy.

Là lần đầu cô nhìn anh bằng ánh nhìn căm phẫn.

Cũng là lần đầu Bảo Linh chạy trốn khỏi anh.

Việc Bảo Linh rời xa khỏi anh là điều Minh Huy muốn.

Nhưng khi cô thật sự buông tay, cảm giác lại không hề thoải mái.

Trong suốt 5 năm qua, cô quấy rối cuộc sống của anh, Minh Huy không thích việc đó nhưng hoàn toàn không ghét cô.

Không yêu cô. Nhưng nói không rung động là dối trá.

Tuy, Minh Huy là người cố chấp. Anh không chấp nhận được việc đón nhận thêm một ai đó.

[“ Hiệu trưởng, người muốn tôi gặp ai?”]

[“Đây là ý của ta cũng là yêu cầu của bố cậu Hải Minh.”]

Hải Minh im lặng. Xoay xoay ly rượu trong tay.

Cánh cửa được mở ra.

Người con gái mặc chiếc váy trắng hở lưng để lộ làn da trắng hồng, mang một đôi giày cao gót vừa phải, đôi môi đỏ quyến rũ đi kèm mái tóc nâu uốn xoắn nhẹ.

Cô như một nữ thần xinh đẹp và quyến rũ.

Nếu như trước đây, Hải Minh chắc chắn sẽ bị thu hút.

Nhưng bây giờ chỉ là sự thờ ơ.

“ Xin chào.”

Khiết Nhi bắt tay Hải Minh.

Vẻ mặt không quen biết như đây là lần đầu gặp mặt.

Thì ra đây là vị “ hôn thê” của anh sao?

Người bố Hải Minh muốn anh kết hôn là Lê Khiết Nhi – con gái Hiệu trưởng Học Viện?

“ Cô đóng kịch hay thật.”

Hải Minh cảm thán.

“ Im lặng.”

Anh nhìn cô khó hiểu.

Trong suốt buổi, Khiết Nhi luôn tươi cười và giả vờ gật gù khi được nghe bố mình giới thiệu về Hải Minh. Chẳng phải cô ta đã biết tổng tông tong từ đầu rồi hay sao??

“ Cậu có gì không hài lòng sao Hoàng Hải Minh?”

Khiết Nhi khẽ liếc nhìn anh khi lái xe.

” Không được phép gọi như vậy. Và nhân tiện, tại sao cô không học trường diễn xuất nhi?”

Hải Minh cười đều.

“Ý cậu là tôi vừa rồi đóng kịch trước mặt bố ?”

“ Thông minh đấy !!!”

Khiết Nhi cười lớn.

“ Cậu nói xem, người thông minh như tôi tại sao phải học diễn xuất. Cậu vừa công nhận đấy thôi !!!”

Hải Minh cứng họng.

“ Vậy xem như tôi sai.”

KẾT...

Khiết Nhi thắng gấp làm cả hai đều chúi về phía trước. Cô vừa nghĩ ra một kết hoạch.

“ Này, có thật cô có bằng lái không?”

Hải Minh giận giữ.

“ Cậu đã có người yêu?”

Gương mặt Hải Minh lúc này vô cùng khó coi.

“ Yên tâm. Chỉ là tôi phải biết.”

“ Không có.”

Hải Minh không tin được mình vừa trả lời. Anh việc gì phải nói với cô ta?

Khiết Nhi nhìn Hải Minh không thoải mái. Có lẽ cô đã vô tình nhắc đến chuyện không nên.

“ Vậy cũng tốt. Tôi muốn chúng ta diễn một vở kịch với bố tôi và bố cậu.”

Cô nhanh chóng giải mã sự khó hiểu của Hải Minh.

“ Thật ra tôi đã có người trong mộng. Tôi nghĩ cậu và tôi đều không muốn tiến hành cuộc hôn nhân này. Vì vậy ...”

“ Hiểu rồi.”

Khiết Nhi nhanh chóng đạt được mục đích.

“ Hải Minh, tôi có thể gọi cậu như vậy ?”

“ Tùy cô.”

[“ Không còn lí do ở lại Hàn Quốc. Minh Huy, con phải trở về.]

[“ Mẹ đã ủng hộ đi. Tại sao?”]

Minh Huy không đồng ý với quyết định của mẹ mình.

[“ Ta không muốn con trai mình kết hôn với một đứa con nuôi. Chỉ vì chiều lòng bà nội con. Tự nguyện hoặc bị bắt. Tùy con.”]

Bà cúp máy...

Ta không muốn con trai mình kết hôn với một đứa con nuôi.

“ Vậy ra mẹ không thích Bảo Linh.”

~~Bảo Linh nhìn cô gái đang ăn tô mì và cảm thấy ganh tỵ.

Cô bây giờ thật thảm hại.

Tất cả số tiền bố mẹ nuôi cho, Bảo Linh đã dùng đóng học phí học Nấu ăn và trả nhà cho Minh Huy.

Cô không thể gọi điện và xin được nữa.

Bởi, một đứa con nuôi sẽ không bao giờ dám đòi hỏi quá nhiều.

Nhận nuôi cô khi họ biết mình không có khả năng sinh con. Điều đó biến Bảo Linh từ một đứa trẻ mồ côi trở thành con gái của gia đình danh giá – cha là giáo sư và mẹ là bác sĩ.

Nhưng, năm cô được 5 tuổi, mẹ cô mang thai và sinh được một cậu bé khaú khỉnh.

Từ đó, họ đặt tất cả tình thương vào em trai cô Trịnh Chí Anh.

Ba người họ là một gia đình. Bảo Linh vốn chỉ là người dưng.

“ Cho con hai tô.”

Bảo Linh hướng mắt đến giọng nói quen thuộc.

“ Ngồi đi, Bảo Linh.”

Giọng cô gái nhẹ nhàng.

“ Không cần thương hại.”

Lam Thư im lặng đặt một chiếc ghế cạnh mình.

Cô không hề có ý định sẽ ăn nhưng vô tình nhìn thấy dáng vẻ của Bảo Linh, Lam Thư đã quyết định bước vào.

Lam Thư hiện tại không muốn giúp đỡ ai vì ngay chính bản thân cô còn bất lực.

Nhưng nhìn Bảo Linh, cô muốn giúp.

“ Nếu chị không xuất hiện. Minh Huy sẽ quên được Sophie.”

Bảo Linh bật khóc. Nhìn Lam Thư giận giữ.

“ Tất cả là tại chị. Tại chị. Tại chị.”

Cô đánh liên tục vào Lam Thư.

Đau khổ. Sụp đổ. Mọi thứ đã mất hết.

Lam Thư để mặc Bảo Linh đánh mình. Vì cô biết nỗi đau nơi thân xác này không là gì so với vết thương lòng của Bảo Linh hiện tại.

“ Bảo Linh, nghe này. Cậu ta không thuộc về cô. Cho dù tôi có xuất hiện hay không?”

Cô gái bé nhỏ ngừng tay. Giương mắt nhìn Lam Thư.

KHÔNG THUỘC VỀ TÔI???

Anh ta mãi mãi không thuộc về tôi?

Bảo Linh, hãy nhìn vào sự thật trước mắt em.

Tôi. Là sinh ra.

Không bao giờ thuộc về em.

Đừng yêu kẻ đáng chết như tôi. Em xứng đáng được hơn thế !!!

*** Mình mới edit lại chap này !!! Những bạn đã đọc hy vọng sẽ đọc lại dùm mình. Hôm trước mình viết nhưng quá bận nên chưa edit. Mình cũng sợ thất hứa nên đã up bản không hoàn chỉnh. Thành thật xin lỗi.

22. Tám Năm Sau.

CHAPTER 18

~oOo Tám năm sau Oo~

~Lam Thư đặt trước mặt Bảo Linh một tô mỳ nóng hổi.

“ Lần trước vì không tỉnh táo nên mới tìm chị. Đừng vì vậy mà tỏ ra thương hại tôi.”

“ Tôi muốn giúp cô.”

“ Không cần.”

Bảo Linh lạnh nhạt.

“ Tại sao cô lại cố chấp như vậy?”

Câu nói của Lam Thư như châm ngòi vào cơn giận giữ của Bảo Linh.

“ Chị biết cái gì mà nói tôi cố chấp???”

Cô mất bình tĩnh hất tô mỳ vào người Lam Thư. Rất may Lam Thư đã tránh kịp.

“ Bảo Linh, cô có như thế này Minh Huy cũng sẽ không yêu cô.”

Cười lớn.

“ Chị thì biết cái gì ???”

Bảo Linh lặp lại.

“ Tôi biết Minh Huy không yêu cô.”

“ Chị im đi.”

Bảo Linh giận giữ.

“ Chị xinh đẹp, học giỏi và luôn được người khác yêu thương. Chị thì biết cái gì???”

Cô hét lên. Thu hút mọi ánh nhìn của người qua đường.

Lam Thư vẫn im lặng. Cô muốn Bảo Linh nói ra tất cả.

“ Biết cảm giác bị cha mẹ bỏ rơi ư? Biết cảm giác luôn bị xem là một con nhỏ rắc rối ư? Biết bản thân bị người khác chán ghét nhưng vẫn cố tỏ ra vui vẻ? Biết không? Không, đúng chứ?”

Lam Thư vuốt những giọt nước mắt trên má Bảo Linh. Nhẹ nhàng.

“ Tôi không biết cảm giác bị xem là một con nhỏ rắc rối cũng không biết cảm giác bị người khác chán ghét. Nhưng, tôi biết rất rõ cảm giác bị cha mẹ bỏ rơi.”

Bảo Linh giật mình. Cô biết Lam Thư là trẻ mồ côi.

Chỉ là cô tức giận nên mới nói như vậy.

Cô không hề cố ý.

“ Xin lỗi.”

Lam Thư mỉm cười.

“ Cô không có bạn bè ở đây phải không?”

Bảo Linh im lặng.

“ Tôi không thương hại cô. Nếu cô muốn có thể ở cùng tôi.”

1 năm sau:

“Đang xem gì?”

Khiết Nhi giật lấy chiếc điện thoại từ tay Hải Minh.

“Đúng như tôi nghĩ. Bao giờ cậu mới chịu kể cho tôi nghe?”

Hải Minh mỉm cười.

Một năm. Hải Minh đã ở đây một năm.

Đã xa cô được một năm. Trái tim không còn đau như lúc ban đầu nhưng vẫn không chịu buông tha hình ảnh Lam Thư.

“ Vậy chừng nào cậu mới cho tôi xem hình anh chàng kia?”

Khiết Nhi cười thích thú. Trả lại điện thoại cho Hải Minh.

Trong một năm qua do liên tục phải đóng kịch trước quý bậc phụ huynh nên hai người cũng dần trở nên thân thiết.

Khiết Nhi

Không sống nội tâm như Lam Thư.

Không quá tiểu thư như Thiên Kim.

Hay quá mơ mộng như Linh Liên.

Mà ở cô có một cá tính nào đó khiến người ta rất thích khám phá và tìm hiểu.

“ Chừng nào chúng tôi kết hôn.”

Hải Minh ngạc nhiên.

Anh đã nghe về câu chuyện tình của hai người họ. Hải Minh không nghĩ chàng trai tên Ryan kia lại có thể chờ đợi tới những mười mấy năm.

“ Cậu ta vẫn sẽ yêu cậu? Tự tin như vậy sao?”

Khiết Nhi gật đầu cái rụp.

“ Không thể.”

“ Tôi đã có cách của mình. Dù Ryan có yêu ai đi nữa anh ấy cũng sẽ quay về bên tôi.”

Phải, Khiết Nhi là một người bản lĩnh.

“ Vậy. Hải Minh, cô gái này là ai?”

“ Là người đầu tiên tôi yêu.”

Khiết Nhi mở to mắt.

“Là người đầu tiên tôi muốn bảo vệ.”

Cô trề môi.

“Cũng là người đầu tiên tôi hận.”

Im lặng nhìn anh.

“Bảo Linh, tại sao em làm như vậy?”

Lam Thư hoảng hốt khi cầm giấy chứng nhận đã đóng học phí.

Cô xin nghỉ học cách đây vài ngày vì bản thân không có khả năng chi trả.

“Em muốn giúp chị.”

“Giúp chị? Em từ bỏ giấc mơ của mình vì chị mà nói là giúp chị sao?”

Bảo Linh khó khăn lắm mới có thể lấy lại số tiền học phí mà cô đóng để học trở thành Đầu bếp.

Dùng số tiền đó giúp Lam Thư.

“Đầu bếp có thể không cần bằng cấp. Nhưng thiết kế thì không. Đừng suy nghĩ. Khi nào có tiền trả em, nhớ có lãi.”

Bảo Linh pha một chút trò nhằm giảm bớt sự căng thẳng của Lam Thư.

Nhưng vô ích.

“Không cần. Chị có thể không trở thành một thiết kế.”

“Coi như đây là vì em.”

Bảo Linh mỉm cười.

“Khó khăn lắm em mới có thể trở lại cuộc sống bình thường. Tại sao lại từ bỏ giấc mơ của mình?”

“Giấc mơ của em có nhiều cách để thực hiện. Đừng suy nghĩ nhiều. Tiền cũng đã đóng không lấy lại được đâu.”

Bảo Linh bị trầm cảm khá nặng trong suốt một năm qua. Vì vậy cô không thể đi học. Đến khi bệnh tình đã giảm cô có thể trở lại. Nhưng cũng biết được Lam Thư sẽ phải nghỉ học vì không có khả năng chi trả học phí.

Bảo Linh hiểu, để trở thành một thiết kế nhất thiết phải cần bằng cấp.

Vì thế cô đã mượn bệnh của mình lấy lại số tiền và giúp Lam Thư.

“Con định sống riêng đến bao giờ?”

Bà nội vỗ vai Minh Huy.

“Con không thể sống cùng mẹ.”

Minh Huy ôm bà mình không nhẽo.

“Huy này.”

“Dạ?”

“Con có thích Bảo Linh không?”

Minh Huy đáp lại bằng sự im lặng.

Đây là câu hỏi anh vẫn thường tự hỏi. Nhưng chưa một lần có câu trả lời.

“Tại sao lại hỏi con như vậy?”

“ Trước đây, khi cãi nhau con sẽ bỏ đi. Và quay về trong vòng vài tiếng. Tại sao bây giờ lại không thể?”

“ Con không muốn sống cùng bà ấy. Những việc bà ấy đã làm ...”

Bà nội nhìn Minh Huy.

“ Bà ấy chỉ muốn tốt cho con.”

Minh Huy đứng bật dậy.

“ Nội nói bà ấy muốn tốt cho con? Không thể nào.”

“ Con có thích Bảo Linh không?”

Bà nội chậm chậm nhắc lại.

“ Nội, việc này không liên quan.”

“ Có. Có liên quan.”

Minh Huy ngạc nhiên nhìn bà.

“ Tại sao con lại không chấp nhận được những việc mẹ con đã làm. Bà ấy đâu bắt con kết hôn với Bảo Linh.”

“ Con...”

Minh Huy không nói được gì.

“ Huy. Người mẹ con đã lợi dụng và lừa dối chính là Bảo Linh. Tại sao con lại giận giữ với mẹ mình.”

“ Vì con không muốn mẹ mình lừa dối ai.”

“ Nói dối. Vì con thấy bất công cho Bảo Linh. Vì con thương con bé.”

Minh Huy sững sốt trước lời kết luận của bà mình.

Hôn ước giữa Minh Huy và Bảo Linh.

Hoàn toàn là một kế hoạch do mẹ anh dựng lên.

Mà ngay cả bà nội cũng không hề biết.

Bà nội Minh Huy vì yêu thương Bảo Linh nên kiên quyết tiến hành cuộc hôn nhân này nhưng bà đâu ngờ được con dâu mình lại là người như vậy.

Bà ta đã lợi dụng hôn ước để lấy được một hợp đồng “bé” từ gia đình của Bảo Linh.

Không chỉ vậy, bà ta muốn con trai mình kết hôn để đoạt quyền thừa kế công ty đó nhưng không ngờ rằng vì chỉ là con nuôi nên họ đã không giao quyền thừa kế cho Bảo Linh. Mà giành cho Chí Anh.

Kế hoạch thất bại. Bà kiên quyết từ hôn.

Nhưng người tính không bằng trời tính, con trai bà làm con bé ấy tự động hủy hôn.

Vậy mà trong 5 năm qua.

Bảo Linh không hề biết mình bị lợi dụng. Minh Huy không hề biết mình bị biến thành con rối.

Bảo Linh vẫn ngây ngốc mà yêu anh. Minh Huy cũng vô tình bị cuốn theo tình yêu mãnh liệt ấy.

7 NĂM SAU:

OREO

Bảo Linh vừa thay đồng phục.

“Ôi anh chàng kia đẹp trai quá !!!”

Đám nhân viên phục vụ nữ hò reo.

Bảo Linh cũng hướng ánh mắt đến vị khách đặc biệt được nhắc đến.

Một thân âu phục đen ôm sát người. Tuy anh ta đang ngồi nhưng cũng lộ ra được phần nào thân hình chuẩn mười trên mười.

Anh ta hướng ánh nhìn ra cửa sổ khiến cô không tài nào chiêm ngưỡng được gương mặt.

“Này, các cô có làm việc không thì bảo.”

Quản lí nhà hàng nghiêm khắc.

“Thế Đạt, anh ta là ai?”

Bảo Linh hỏi người quản lí.

“Anh không biết. Hình như đã ngồi đó từ sáng. Em hôm nay làm ca tối à?”

Bảo Linh gật đầu. Tay bưng khay nước và cuốn Menu. Chân hướng tới bàn vị khách đặc biệt kia.

“Thưa quý khách, ngài muốn dùng gì?”

Giọng nói đó.

Đã trưởng thành lên rất nhiều.

“Cuối cùng em cũng đã tới.”

Vị khách đứng dậy quay sang đối mặt với Bảo Linh.

Xoảng –

Cô không cẩn thận đánh rơi khay nước.

“Gặp lại anh. Em không vui sao Trịnh Bảo Linh.”

** keke Chap mới ra lò. Các bạn đọc chap này có lẽ sẽ hơi khó hiểu một chút. Nhưng hãy nhớ giữ những thắc mắc đó để sau này được giải mã nha. Vì là Lễ mình được ở nhà nên cũng có khả năng mình sẽ Up một chap nữa vào mai hay một gì đó.

Comt và Vote ình có động lực với ... Chắc cỡ giữa tháng 10 mình sẽ hoàn truyện này luôn. ^^

Mình hiện tại đang muốn viết một truyện ngắn ột cặp trong Bắt đầu từ một kết thúc (sau khi hoàn truyện). Các bạn thích cặp nào??? (trừ cặp Hải Minh với Lam Thư) Comt ình biết với. ;;)

Sẵn tiện bạn nào chưa đọc truyện ngắn “Cần em” của Hải Minh với Lam Thư thì vào đọc luôn. PR xí mà

23. Em Là Của Tôi.

CHAPTER 19

~oOo Em là của tôi. Oo

~Xoảng – Cô không cẩn thận đánh rơi khay nước.

“Gặp lại anh. Em không vui sao Trịnh Bảo Linh.”

Bảo Linh không dám tin. Người đang đứng trước mặt cô bây giờ...

“Đi thôi.”

Vị khách đặc biệt nắm lấy tay cô.

Cô muốn kháng cự.

Nhưng từ lúc người đó chạm vào. Bản thân đã không thể làm được gì.

“ Xin lỗi quý khách. Anh đang làm gì với nhân viên của tôi vậy?”

Thế Đạt nhanh chóng chặn trước cửa khi vừa nhìn thấy vị khách kia kéo Bảo Linh đi.

“ Cậu có thể tránh sang một bên.”

Vị khách cao giọng, ánh mắt nghiêm nghị nhìn Thế Đạt.

“ Tôi không thể.”

Người đó cười một tiếng rõ vẻ kinh bỉ. Rút từ túi ra một chiếc điện thoại.

“ Quản lí, có người từ tổng công ty cần gặp anh.”

Giọng một nhân viên nữ nói vọng từ bên trong.

Thế Đạt nhìn vị khách kia đầy nghi hoặc.

“Vâng... Tôi đã biết.”

Vẻ mặt cậu bỗng trở nên khó coi sau khi nghe cuộc điện thoại.

“ Xin lỗi anh tân Giám đốc.”

Bảo Linh ngạc nhiên nhìn vị khách.

Giám đốc???

“ Không sao. Bây giờ tôi đã có thể đưa cô nhân viên này đi?”

Anh ta hỏi.

Đình - Tiếng cửa thang máy mở thức tỉnh Bảo Linh.

Cô giật mạnh tay mình ra khỏi vị khách.

“ Anh đang làm trò gì vậy?”

“ Tôi trở lại em không vui sao?”

Anh ta hỏi.

“ Vui?”

Cười đau đớn.

“Đừng xuất hiện trước mặt tôi.”

Cô ném cho anh ta một cái nhìn đầy căm phẫn.

Vừa mới quay đầu chuẩn bị bỏ chạy.

“ Em muốn đi đâu?”

Anh ta không nhanh không chậm bắt lấy cánh tay cô.

“ Buông ra.”

Bảo Linh giận giữ.

Gương mặt lãnh đạm.

“ Bảo Linh.”

“ Buông ra.”

Cô lặp lại.

“ Linh. Tôi sẽ không buông.”

Nực cười.

“ Anh lấy quyền gì bắt giữ tôi???”

“ Vì anh yêu em.”

Gương mặt cô không một chút thay đổi.

Câu nói đó của anh ta, tám năm trước là điều cô mong muốn được nghe nhưng bây giờ nó không còn bắt cứ ảnh hưởng. Bởi, cô hận anh ta, hận gia đình anh ta.

Hận tất cả những người đã lợi dụng tình cảm của cô để sinh lợi.

HAHA - Cô cười chế giễu.

“ Phan Minh Huy. Anh nói anh yêu tôi???”

Minh Huy chỉ im lặng nhìn Bảo Linh.

Anh hiểu. Hiểu lí do khiến cô trở nên như thế này.

Tất cả vì anh.

Và vì gia đình anh.

“ Đóng đậy lắm. Nhưng thật tiếc cho anh tôi không phải là người thừa kế công ty của bố nuôi. Thậm chí tiền cũng không được hưởng dù chỉ một đồng.”

“ Em vẫn còn yêu tôi.”

Minh Huy khẳng định một câu không liên quan.

“ Nhảm nhí.”

Cô phản bác.

“ Em có thể chối bỏ. Không sao.”

Minh Huy buông tay Bảo Linh.

Để cô rời đi ngay trước mắt.

“ Có ngày, tôi sẽ khiến em thừa nhận tất cả. Trịnh Bảo Linh.”

“ Lam Thư.”

Cô quay đầu khi có người gọi tên mình.

“ Thế Đạt.”

“ Linh, đã về chưa?”

Cậu ngập ngừng.

“ Có chuyện gì sao? Giờ này con bé phải ở nhà hàng mới đúng.”

Lam Thư lo lắng.

“ Cô ấy bị một người đưa đi. Tôi không liên lạc được với Bảo Linh.”

Một người đưa đi?

“ Ai?”

“ Tân Giám đốc – Phan Minh Huy.”

Cô giật mình.

“ Phan Minh Huy. Cậu không lầm chứ?”

Nhận được cái lắc đầu của Thế Đạt.

“ Tôi biết rồi. Có gì sẽ gọi cho cậu.”

Cậu gật đầu.

Không nói gì thêm.

Chỉ lẳng lặng rời đi.

1. Trần Thế Đạt:

· Một quản lí giỏi. Anh xuất thân từ một gia đình khó khăn. Cha mẹ mất sớm. Một mình bươn chải cuộc đời để sống và nuôi dạy em gái của mình.

Anh yêu Bảo Linh.

Tuy, chưa bao giờ được cô chấp nhận.

Văn phòng Tổng công ty:

“ Giám đốc, anh gọi tôi.”

Bảo Linh vẫn hồ hững.

“ Em việc gì phải lạnh lùng như vậy?”

Cô im lặng không quan tâm những gì Minh Huy đang nói.

“ Thư ký sẽ sắp xếp cho em công việc khác ở đây. Không cần đến Oreo nữa.”

Anh nghiêm túc. Miệng nói nhưng tay vẫn tập trung vào chồng tài liệu trên bàn.

“ Xin lỗi tôi không muốn.”

Cô lạnh lùng. Vẫn thủy chung không thay đổi nét mặt.

“Đây là lệnh. Muốn hay không muốn cũng phải thực hiện.”

Minh Huy bá đạo ra lệnh.

“ Vậy, tôi muốn nghỉ việc.”

Con bé gốc gác này, từ bao giờ đã trở nên cứng rắn như vậy.

“ Tùy cô chọn. Hoặc là tiếp nhận công việc tốt hơn. Hoặc là cô sẽ không thể xin việc ở bất kì đâu.”

Minh Huy đe dọa.

Bảo Linh quay bước tiến đến cửa phòng.

“ Em tốt nhất không nên đối đầu với tôi.”

Phan Minh Huy.

Dù đã tám năm trôi qua.

Nhưng con người anh vẫn chẳng hề thay đổi.

Vẫn đáng sợ và bá đạo như vậy.

Tám năm trước, không yêu cô nhưng làm tổn thương cô.

Tám năm sau, nói yêu cô vẫn tiếp tục tổn thương cô.

Anh hẳn là người không biết đến hai chữ “ ngọt ngào”.

***Xin lỗi tất cả bạn đọc vì Up truyện trễ. Vì máy tính nhà mình bị hư mang. Chap này không được dài lắm mong các bạn thông cảm.

24. Hạnh Phúc Cuối.

CHAPTER 20

~oOo Hạnh phúc cuối Oo

~Bảo Linh mệt mỏi nhìn màn hình máy tính.

Cô đã nghỉ việc ở Oreo được một tháng.

Đều đặn một tháng đi nộp đơn xin việc nhưng liên tục bị từ chối.

Và cũng đều đặn một tháng cô không dám liên lạc với Thế Đạt. Bởi câu nói của anh tối hôm đó.

~ Quá Khứ

~Bảo Linh gương mặt vô hồn bước ra từ văn phòng Tổng công ty.

Cô đối đầu với Minh Huy? Cô thực sự muốn?

Cô biết cá tính của Minh Huy.

Nói được làm được.

“Linh.”

“Anh.”

Bảo Linh quay đầu khi nghe Thế Đạt gọi.

“Em sao vậy?”

Cô lắc đầu.

“Em nghỉ việc rồi.”

“Tại sao?”

Phản ứng tự nhiên là bất ngờ.

“Không có gì.”

Qua ánh mắt của cô, cậu có thể đoán được Lí do rất đơn giản. Vì anh chàng Giám đốc.

Tám năm quen biết cô. Thế Đạt làm sao có thể không biết người Bảo Linh yêu thương.

“Anh ta ép em?”

“Không.”

“Vậy tại sao? Anh muốn biết.”

Thế Đạt hơi mất bình tĩnh.

“Anh là ai mà có quyền được biết?”

Từ xa truyền đến một giọng nam trầm ấm.

Thế Đạt nhìn anh. Cúi chào, ánh mắt giận giữ.

“Giám đốc.”

“Trả lời câu hỏi của tôi.”

Thế Đạt khẽ liếc nhìn Bảo Linh.

Gương mặt cô biểu cảm trông phức tạp.

Có sợ sệt, có chán ghét và rõ hơn hết là có yêu thương.

“ Vì tôi là bạn tr...”

“ Thôi đi anh.”

Bảo Linh lên tiếng.

“ Bảo Linh...”

Thế Đạt gọi tên cô.

Từ trước đến giờ, có ai đó hỏi về mối quan hệ của hai người cô chỉ im lặng còn Thế Đạt hay nói đùa mình là bạn trai của Bảo Linh.

Nhưng lúc này, cô không muốn cậu nói điều đó với Minh Huy.

Bởi cô vẫn còn ...

Thế Đạt nhìn cô ánh mắt tràn đầy bi thương.

Cô biết cậu đau lòng. Cô biết nhưng cô không muốn Minh Huy hiểu lầm.

“ Yêu anh, khó vậy sao?”

Thế Đạt nói khẽ chỉ vừa đủ để Bảo Linh nghe thấy.

Không đợi câu trả lời.

Cậu kéo cô lên xe.

Minh Huy nhìn. Mỉm cười.

Anh đã có câu trả lời chính xác. Bảo Linh vẫn còn yêu anh.

Suốt đoạn đường về nhà cô. Thế Đạt không hề nói thêm bất cứ gì.

~ Kết thúc ~

Cô thở dài khi nhớ lại câu nói của Thế Đạt.

Suốt 8 năm qua, cô biết tình cảm của cậu nhưng Bảo Linh chỉ xem Thế Đạt như một người anh trai không hơn không kém.

Tám năm trước, cô bỏ đi khỏi nhà Minh Huy được Lam Thư giúp đỡ. Chị ấy yêu thương cô như em gái. Tưởng như đã có một cuộc sống mới tốt đẹp. Nhưng, ...

Không bao lâu sau, cô nghe em trai của mình - Chí Anh kể về kế hoạch của gia đình Minh Huy.

Bảo Linh bị sock. Hoàn toàn mất niềm tin vào mọi thứ.

Cô bị trầm cảm.

Bảo Linh đã tìm đến cái chết.

Và người cứu cô là cậu.

Người giúp cô trở lại cuộc sống bình thường là cậu.

Cậu cho đi tất cả những thứ mình có mà không hề đòi hỏi Bảo Linh bất cứ gì.

Chỉ là đã tám năm, vẫn chẳng có gì thay đổi trong mối quan hệ giữa hai người.

Thế Đạt không thể đợi được nữa khi thấy người Bảo Linh thực sự yêu đã quay về.

Cậu biết. Bảo Linh trong lòng vẫn chỉ mãi yêu người đó. Và cũng biết, người đó chính là người đem đến đau khổ cho cô.

“ Em có chuyện gì?”

Lam Thư nhìn thấy Bảo Linh thở dài ngao ngán, hỏi.

Tuy không cùng quan hệ huyết thống nhưng tám năm qua cô đã sớm coi Bảo Linh là em gái mình.

“Chị có phù hợp với công ty mới không?”

Bảo Linh đánh trống lảng.

“Cũng hợp.”

Lam Thư khó khăn đáp.

Cô đã dùng số tiền của Bảo Linh để hoàn thành việc học. Tốt nghiệp loại Giỏi nhưng 4 năm qua cô nàng vẫn chưa ổn định chỗ làm.

“Bảo Linh.”

Cô gọi.

“Minh Huy và em còn chuyện để gặp mặt sao?”

“Không có.”

Bảo Linh trả lời.

Không thoải mái.

“Cậu ta một tháng ngày nào cũng đến tìm em. Mà thôi, chị đi đây.”

Sân bay:

“Chào cậu chủ.”

Người đàn ông mặc Vest đen nhanh chóng cầm lấy hành lí.

“Đưa tôi đến công ty. Mang tất cả hồ sơ nhân viên vào phòng trước khi tôi đến.”

Hải Minh lạnh lùng ra lệnh.

“Cậu không nghỉ ngơi sao?”

Người con gái xinh đẹp đi cạnh lên tiếng.

“Không có trong lịch trình.”

Anh đáp.

Minh Huy ngược nhìn căn phòng ở lầu 3 vẫn sáng đèn.

Một tháng qua, anh rất kiên trì theo đuổi cô như một người con trai theo đuổi bạn gái.

Nhưng Bảo Linh một chút cũng không cảm động.

Lẽ nào anh đã sai khi đánh giá tình cảm của cô.

“Lam Thư.”

Cô quay đầu nhìn thấy thẳng cha khó ưa.

“Tại sao giờ này ở đây?”

Anh nhìn cô. Khó mở lời.

Cô nhìn anh. Đã tám năm không gặp. Phải công nhận hấn vẫn chẳng thay đổi gì mấy.

“Chúng ta có thể đi đâu đó nói chuyện?”

“ Về?”

Lam Thư ngạc nhiên khi Minh Huy chủ động đề nghị.

“ Bảo Linh. Tôi biết hai người giờ rất thân thiết.”

Cô chưa kịp từ chối đã bị Minh Huy ngăn chặn.

Big ban bar:

“ Trước đây cô còn nợ tôi một điều kiện còn nhớ không?”

Minh Huy mở lời. Nhấp một ngụm rượu.

Thằng cha nhớ dai tề...HAHA

Lam Thư chỉ im lặng gật đầu.

“ Làm ơn. Giúp tôi.”

“ Chuyện gì?”

Minh Huy đã thực sự thay đổi.

Đây là lần đầu tiên anh cầu xin một ai đó.

“ Bảo Linh...”

Lam Thư cười.

“ Cậu biết bản thân vừa nói gì chứ?”

“ Biết. Tôi hoàn toàn nghiêm túc.”

“ Tại sao lại là Bảo Linh?”

Giọng Lam Thư run run. Cô vẫn đang cố giữ bình tĩnh.

“ Vì tôi yêu ...”

Không đủ kiên nhẫn nghe hết câu.

“ Yêu??? Cậu không biết bản thân và gia đình cậu đã làm gì với Linh sao? Cậu có biết con bé đã khổ sở như thế nào? Có tư cách để nói yêu ?”

Lam Thư, ánh mắt khinh bỉ, nhìn Minh Huy.

Anh phần nộ đứng dậy.

“Tôi biết tất cả... Tôi biết vì tôi cô ấy bị trầm cảm. Tôi biết vì tôi Bảo Linh đã bao lần cố tự tử. Tôi biết tôi là thằng tồi tệ không đủ tư cách nói yêu Bảo Linh. Nhưng tôi... tôi sẽ không từ bỏ. Tôi không muốn mất cô ấy một lần nữa. Trải qua chừng đó năm tôi mới dám quay về và đối diện. Cô nghĩ tôi không khổ sở sao?”

Một giọt nước mắt lăn dài trên má.

Minh Huy là một tên cứng đầu.

Một tên cứng đầu không bao giờ cho phép bản thân khóc.

Hắn ta chỉ khóc khi quá đau khổ.

“ Linh...”

Lam Thư ngạc nhiên.

Con bé này giờ vẫn ở đây nghe mọi chuyện.

“ Chị... em muốn nói chuyện với anh ta.”

Bảo Linh ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh Minh Huy.

“ Em đến đây làm gì?”

Giọng anh khàn khàn.

“ Là dối trá. Anh đừng tự lừa bản thân mình nữa. Thói quen. Đó không phải là yêu.”

Ha – Anh cười.

“ Em nghĩ em hiểu rõ tôi?”

“ Dù anh có muốn nghe hay không. Cái thứ tình cảm anh đối với tôi lúc này không phải tình yêu.”

Cô đứng dậy. Rồi đi.

“ Em nghĩ vì cái thói quen vớ vẩn tôi phải mất tám năm mới dám đối diện sao?”

Anh siết chặt tay cô.

“Đừng tự mình là đúng. Tôi yêu ai. Thích ai. Quan tâm ai. Tôi biết rõ.”

Minh Huy nhấn mạnh từng chữ.

Cô cười một cái rõ to.

Như đốt cháy sự giận giữ trong lòng Minh Huy.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt đủ thiêu rụi cái sự kiên định Bảo Linh đặt ra mỗi lần đối diện với Minh Huy. Gia tăng lực siết chặt cô khiến Bảo Linh đau đớn.

Kéo cô thật mạnh. Anh hôn cô. Nụ hôn với vị mặn của nước mắt, vị cay nồng của rượu, vị máu.

Anh hôn cô.

Để chứng minh anh yêu cô.

Để khẳng định với bản thân, anh quay lại vẫn chưa quá muộn. Bởi cô đang đáp lại nụ hôn của anh.

“ Bảo Linh...”

Thế Đạt đứng im bất động.

Nhìn hai người đang hôn nhau trước mắt mình.

Anh không dám tin.

Cô đã chấp nhận Minh Huy.

Cô đã chấp nhận Minh Huy.

Tình yêu của tôi đối với em không mang ý nghĩa.

Tám năm qua, em chưa bao giờ để tâm đến nó dù chỉ một lần. Chỉ do tôi đã hy vọng quá nhiều.

Đối với em, anh là một người anh trai. Em quý anh. Nhưng anh ấy là người duy nhất nắm giữ chìa khóa mở trái tim em. Em yêu anh ấy.

Từ lúc gặp lại, em đã biết. Trái tim này chỉ thuộc về một người.

Tám năm là một khoảng thời gian quá dài để trao đi. Để chờ đợi. Và để hối hận.

*** Chap mới ra lò. Tuần này lại trễ vì lí do máy tính nhà mình cũng chưa có sửa. Phải sang nhà bạn viết ké đó mờ. Thông cảm. ^^

** Mình tính kéo dài chuyện tình của Minh Huy và Bảo Linh thêm nhưng mà mình cũng sợ đau khổ nhiều quá tội lắm, ột chút happy. Và cũng sợ mình không có thời gian viết quá dài bạn đọc sẽ thất vọng.

* Mình cũng có một vài tin không vui lắm. Là năm nay 12 rồi, học hành cũng nhiều lên nên cũng đang sợ sẽ dời lại lịch Post truyện. 2 tuần mình mới Post truyện một lần (nhưng là 2 chap một lần í). Và các đọc giả cứ tận hưởng những vui vẻ trong part IV này đi nha. Sang Part V là lại có biến á... I'm so sorry ^^

Và cuối cùng. Like Và Vote ình với nha !!!

25. Anh Hoặc Anh Ta.

CHAPTER 21

~oOoAnh hoặc anh ta. Oo

~” Em nghĩ vì cái thói quen vớ vẩn tôi phải mất tám năm mới dám đối diện sao?”

Kéo cô thật mạnh. Anh Hôn Cô. Nụ hôn với vị mặn của nước mắt, vị cay nồng của rượu, vị máu.

~~” Bảo Linh...”

Thế Đạt đứng im bất động.

~Tình yêu của tôi đối với em không mang ý nghĩa.

Tám năm qua, em chưa bao giờ để tâm đến nó dù chỉ một lần. Chỉ do tôi đã hy vọng quá nhiều.

” Chị...”

” Làm như vậy là sai Bảo Linh.”

Lam Thư nắm lấy tay Bảo Linh. Ánh mắt chua xót.

” Chị...”

” Em quên tất cả những gì Đạt làm sao? Và những gì Minh Huy đã gây ra.”

Lam Thư cao giọng.

” Minh Huy cũng khổ sở mà chị.”

Bảo Linh nhìn cô. Cố gắng tìm kiếm một tia cảm thông. Nhưng vô ích.

” Anh ta là ai em không nhớ sao? Là Phan Minh Huy.”

” Em yêu MINH HUY.”

Bảo Linh hắt tay Lam Thư thật mạnh.

” Nếu chị là em và Hải Minh là Huy. Chị sẽ làm giống em không phải sao?”

Cô hét lớn. Bỏ chạy.

” Lam Thư, chúng ta sắp gặp lại.”

Hải Minh nhìn chăm chú vào tập hồ sơ trên tay. Đôi môi khẽ nhếch.

” Cậu mua Sky vì lí do này sao?”

Cô gái xinh đẹp nhẹ nhàng nói.

” Chỉ đúng một nửa.”

Hải Minh cộc lốc.

” Không quan tâm. Nhưng cậu để tôi làm thư kí riêng không sợ cô ta hiểu lầm sao?”

Cô ghé sát tai Hải Minh, thì thầm.

Anh nhanh chóng vòng tay qua eo kéo Khiết Nhi sát lại.

“Đừng quên cậu là hôn thê của tôi. Có hiểu cũng lắm từ lâu rồi.”

HAHa - Khiết Nhi cười lớn.

“Ở đây không có phụ huynh thưa ông chồng sắp cưới.”

Cô nhấn mạnh từng chữ. Gỡ tay Hải Minh khỏi người mình.

” Tôi bị gì cũng không sao. Chỉ sợ tên Ryan của cậu không thể chấp nhận.”

” Không liên quan.”

Cô ngồi trở về vị trí ban đầu trên chiếc Sofa.

“Đã mười mấy năm, cậu không sợ hấn ta yêu người khác sao?”

” Có yêu ai hay thậm chí kết hôn, cuối cùng cũng phải trở về bên tôi.”

Ánh mắt cương quyết. Cô đáp trả bình tĩnh.

” Giám đốc.”

Thư kí tiến vào phòng theo yêu cầu của Minh Huy.

” Anh đã hoàn thành những gì tôi căn dặn.”

Minh Huy nói.

“Việc đầu tư cho Thế Đạt tôi đã làm xong và lịch phẫu thuật của cô em gái cũng đã có.”

” Tốt. Tôi muốn tới bệnh viện kiểm tra lần cuối.”

Cánh cửa được đóng.

Minh Huy ngã lưng về phía sau. Tay xoa nhẹ hai thái dương.

Anh giúp Thế Đạt một cách âm thầm tất cả để đền đáp những gì anh ta đã làm cho Bảo Linh.

Minh Huy có thể đánh đổi tất cả với Thế Đạt. Tiền tài - Danh vọng - Sự nghiệp.

Chỉ duy nhất một thứ không thể.

Đó chính là Bảo Linh.

11h:

Bảo Linh nhắm mắt. Cảm nhận làn gió lạnh trời đêm Seoul.

” Anh đã kiếm được việc cho em rồi Linh.”

” Linh, em không sao chứ?”

” Em nhớ giữ gìn sức khỏe. Dùng cơm đúng giờ, đừng bỏ bữa.”

” Nhớ mặc áo ấm vào. Trời lạnh rồi !!!”

” Nhìn em xanh xao quá !! Đi ăn cùng anh.”

” Linh, anh thực rất muốn trở thành người đó.”

” Em suốt đời không thể quên sao?”

” Anh sẽ không ép em.”

” Anh yêu em.”

Tất cả những sự quan tâm lo lắng trong tám năm qua của Thế Đạt dành cho cô. Cô luôn biết ơn.

Những kí ức suốt tám năm, đang trở lại như một thước phim quay chậm.

Từng cử chỉ của anh. Lời nói của anh. Tất cả đều hướng về cô.

Lam Thư nói đúng. Cô đã vô tình quên ... tất cả.

Vì vậy từ bây giờ trở đi cho dù không thể yêu anh. Cô cũng không được phép khiến anh tổn thương.

Bệnh viện trung tâm:

” Ngày mai anh có thể tiến hành phẫu thuật.”

Cô y tá khẳng định nhìn Minh Huy.

Ra phòng kiểm tra Minh Huy nhanh chóng rời khỏi bệnh viện nhưng thân ảnh nhỏ nhắn của cô gái kia lại khiến anh quay trở vào trong.

” Bảo Linh” - ” Bảo Linh”

Hai người đồng thanh cùng gọi. Minh Huy và Thế Đạt.

” Em không khỏe ở đâu sao?”

Thế Đạt lo lắng. Đưa tay lên trán cô kiểm tra.

” Anh làm gì vậy?”

Minh Huy tức giận hất tay Thế Đạt khỏi Bảo Linh.

Bảo Linh khó xử.

” Anh à, em không sao.”

Cô nhìn Thế Đạt dịu dàng nói.

Minh Huy không bằng lòng.

Ai mà không biết anh ta là người thích độc chiếm chừng nào.

“Được rồi. Đi thôi.”

Bảo Linh bị kéo đi.

Cô đang làm gì vậy?

Cô sẽ không làm Thế Đạt tổn thương. Cô đến bệnh viện để tìm anh không phải để anh thấy chuyện này.

” Anh làm gì vậy?”

Bảo Linh gỡ tay mình khỏi Minh Huy khi anh chuẩn bị đẩy cô vào xe.

“Để anh đưa em về.”

” Không cần.”

” Bảo Linh, em làm sao vậy?”

Minh Huy khó hiểu nhìn cô.

Chẳng phải cô đã chấp nhận tình cảm của anh rồi hay sao?

” Tối hôm đó, tôi...”

Bảo Linh khó khăn nói.

” Tôi không đáp trả lại tình yêu của anh. Xin đừng hiểu lầm.”

Cô dứt khoát quay lưng, chuẩn bị bỏ chạy.

“Em muốn tiếp tục trốn tránh đến khi nào. Chọn đi. Anh hoặc Anh ta.”

Gương mặt anh tối sầm.

“Đừng ép tôi.”

” NÓI.”

Anh quát. Tức giận.

Bảo Linh khóc. Cô yêu Minh Huy. Nhưng cô không được phép làm tổn thương Thế Đạt.

” Xin lỗi anh.”

Nửa tháng rồi mới up truyện. Mình hứa sẽ up 2chap. Tối nay mình sẽ up chap 22 hoặc là thứ ba nha !!!

Vote và Comt góp ý nha Reader ^^

26. Tưởng Như Đơn Giản Hóa Ra Lại Khó Vô Cùng.

CHAPTER 22

~oOo Tưởng như đơn giản hóa ra lại khó vô cùng. Oo

~“Em muốn tiếp tục trốn tránh đến khi nào. Chọn đi. Anh hoặc Anh ta.”

Gương mặt anh tối sầm.

“Đừng ép tôi.”

“ NÓI.”

Anh quát. Tức giận.

Bảo Linh khóc. Cô yêu Minh Huy. Nhưng cô không được phép làm tổn thương Thế Đạt.

“ Xin lỗi anh.”

Cảm giác ngọt ngào.

“ Cô em, đi với anh không?”

Mấy thằng say rượu đi về phía Bảo Linh ánh mắt thèm thuồng.

Cô rùng mình ghê tởm, đi thật nhanh.

“ Biến thái.”

Bảo Linh thì thầm.

Một tên trong đám nghe được liền nổi cơn thịnh nộ.

“ Mà nói gì hả còn đàn bà thôi.”

Hắn gần lên, hơi thở nồng nặc mùi rượu.

Bảo Linh cố gắng kiềm nén để không ói. Thật kinh khủng.

Chân vẫn tiếp tục bước đi rất nhanh.

Hắn như một con thú khát mồi, lao nhanh về phía Bảo Linh. Xé toạt chiếc áo cô đang mặc.

Bảo Linh sợ hãi dùng hai tay che phần trước ngực. Gương mặt tái mét.

“Wow, mỹ nhân.”

Một vài tên trầm trồ.

Hắn đẩy ngã cô.

“ Khốn nạn.”

Cô khóc thét hoảng loạn.

Hắn tát cô một cái rõ đau.

“ Mày nói gì?”

Vừa dứt lời...

RẦM - mấy thằng đồng bọn của hắn bị đánh đến không thấy mặt mũi.

“ TRÁNH RA.”

Minh Huy hét lên đầy phẫn nộ khi nhìn thấy Bảo Linh bị ức hiếp.

Hắn đứng dậy, phúi phúi bộ quần áo trên người.

Đi về phía Huy và cười không mấy tốt đẹp.

“ Mày đang làm trò gì ở đây? Định làm anh hùng cứu mỹ nhân hay sao?”

BỐP - Một cú đấm với tất cả sức mạnh của mình.

Bất ngờ bị đánh hắn lui về sau mấy bước nhưng với kỹ năng của một tên xã hội đen hắn nhanh chóng đáp trả Minh Huy.

Móc từ thắt lưng quần một con dao sắc nhọn. Hắn đe dọa.

“ Làm ơn. Minh Huy.”

Cô lắc đầu nhìn hắn van nài.

“ Từ giờ cho đến khi phẫu thuật cho tui, anh tuyệt đối không được bị nhiễm trùng.”

Bác sĩ ôn tồn dặn dò Minh Huy.

Minh Huy nhớ những gì bác sĩ căn dặn nhưng anh không thể để Bảo Linh có chuyện.

“Đại ca đi thôi. Cảnh sát... cảnh sát.”

Mấy tên đồng bọn chạy toáng loạn.

Hắn thu hồi con dao, quay đầu chạy biến mất tăm. Không quên để lời đe dọa.

“ Mày sẽ không may mắn lần thứ hai. Hãy nhớ tao là Chó Đen.”

Minh Huy cởi chiếc áo khoác lên người Bảo Linh.

Nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Không sao. Đã không sao rồi.

Anh cuối cùng cũng tìm thấy cô.

Giá như Bảo Linh biết Minh Huy đã lo lắng như thế nào khi không nhìn thấy cô về nhà.

Giá mà cô biết anh đã tìm suốt mấy tiếng đồng hồ từ khi cô bỏ anh ở Bệnh viện. Đã đi tới lui con đường về nhà cô mấy chục lần.

Giá mà cô hiểu được anh đã rất lo sợ. Rất bất an vì quá vô tâm khi để cô về một mình trong đêm khuya.

Nhưng thật may, anh đã tìm thấy cô. Nếu không cả đời này Minh Huy sẽ dùng để hối hận.

“ Giám đốc, anh không sao chứ?”

Thư kí lo lắng hỏi thăm tình hình.

“ Tôi ổn.”

“Để tôi đưa hai người về nhà.”

King – koong:

Tiếng chuông cửa vừa reng Lam Thư nhanh chóng mở cửa.

Cô không tài nào ngủ được. Vẫn ngồi đó đợi Bảo Linh trở về.

“ Em tại sao trễ như...”

Bảo Linh thiếp đi trong vòng tay ấm áp của Minh Huy.

Anh đặt cô xuống giường. Rồi trở ra theo lời yêu cầu của Lam Thư.

“ Hãy rời xa Bảo Linh nếu cậu thực sự yêu nó.”

Lam Thư vẫn rất nghi hoặc về tình cảm của Minh Huy.

“ Tôi không nhu nhược như cô, Lam Thư.”

“Đó là tốt cho con bé.”

Minh Huy cười khẩy.

“ Lam Thư, cô nghĩ ở cạnh người mình không yêu là hạnh phúc sao? Tôi sẽ không như cô, không ngu ngốc rời xa người mình yêu để cả đời này tiếc nuối. Lam Thư, cô chưa từng hối hận khi bỏ rơi Hải Minh sao?”

Lam Thư chột dạ.

“Đó không phải nhu nhược. Đó là hy sinh.”

“ Cô có dám khẳng định đến bây giờ đã hết yêu Hải Minh? Lam Thư, sẽ có ngày cô phải trả giá cho sự nhu nhược của mình.”

Minh Huy không nói gì thêm. Rời khỏi nhà.

Ngày mai anh còn một việc rất quan trọng phải làm.

Tập đoàn Sky:

Lam Thư ngồi nhìn màn hình máy tính một cách vô hồn.

Từ tối hôm qua đến giờ cô vẫn chưa quên được câu nói của Minh Huy.

Đó là câu hỏi cô đã cố tình quên đi suốt tám năm qua.

“ Lam Thư, hôm nay có trưởng phòng mới, cô phải ra đón tiếp cùng mọi người.”

Cô đồng nghiệp kéo Lam Thư trở lại thực tế.

Đینگ – Cửa thang máy vừa mở.

Lam Thư nhìn người con trai đang bước ra. Cô hoàn toàn không dám tin.

Người đang đứng trước mặt cô.

Và người trong khung ảnh cô vẫn luôn ngắm.

Là cùng một người.

“Đã lâu không gặp.”

“ Hải... Minh, chào.”

Cả hai nhìn nhau một lúc lâu.

Anh lướt qua cô.

Hải Minh và cô đã thực sự trở thành những người xa lạ.

Tại sao tim cô lại đau như thế này?

Anh lướt qua cô để bản thân không tiếp tục tổn thương.

Tám năm trước. Cô bỏ rơi anh.

Tám năm sau. Gặp lại bằng câu chào đơn giản.

Minh Huy – Anh sẽ không bao giờ từ bỏ tình yêu của mình.

Bảo Linh – Em không thể đến bên anh.

Lam Thư – cô là người bỏ rơi anh. Nhưng cô là người đau khổ nhất.

Hải Minh – anh cứ nghĩ đã quên được những cảm xúc đó nhưng khi gặp lại cô, anh mới biết. Nó chỉ bị lãng quên.

Minh Huy - Bảo Linh.

Hải Minh – Lam Thư

Hạnh phúc tưởng như đơn giản. Nhưng hóa ra là khó vô cùng.

Đau khổ cứ tưởng thời gian sẽ xóa. Nhưng chỉ là giấu vào vô thức.

Chưa đến lúc.

Chỉ là chưa đến lúc để chạm tay vào hạnh phúc.

Mà thôi !!!

Hai chap này hơi ngắn nha !!!

Hết Part IV rồi. Sắp đến phần hạnh phúc nhất, gay cấn nhất và cũng sắp kết rồi.

Sắp đến lúc mình phải tạm biệt các bạn rồi. (không muốn chút nào)

Như đã hứa mình sẽ viết một truyện ngắn về Minh Huy và Bảo Linh sau khi hoàn truyện này.

Và mình sẽ tạm ngưng cho tới khi thi Đại Học xong. Hứa hẹn sau này sẽ là những câu truyện với văn phòng và lối viết trưởng thành hơn. Hy vọng các bạn vẫn tiếp tục ủng hộ mình tới lúc đó. Yêu các bạn ^^

27. [Part V] Em Yêu Anh!

PART V

CHAPTER 23

~oOo Em yêu Anh!Oo~

~ “ Ca phẫu thuật rất thành công. Anh cần nghỉ ngơi.”

Cô y tá giọng vui vẻ khi gấn dung dịch vào dây chuyền.

“ Thư kí của tôi, đang ở đâu?”

Minh Huy lộ vẻ mệt mỏi sau phẫu thuật ghé tay cho em gái của Thê Đạt.

“ Tôi đây.”

Anh chàng thư kí ra hiệu cho cô y tá rời khỏi phòng.

“ Làm thủ tục xuất viện giúp tôi.”

“ Anh cần nghỉ ngơi, thưa Giám đốc.”

“ Không cần. Mọi việc của công ty hai ngày qua đem đến nhà cho tôi. Anh có thể đi.”

Minh Huy – anh việc gì phải tự làm khó bản thân?

“ Thế Đạt.”

Giọng một đứa con gái trong treo cất lên.

“ Anh hai đây. Em không khỏe chỗ nào?”

Thế Đạt lo lắng.

“ Ai là người cho em tủy?”

Con bé vẫn kiên trì hỏi từ khi nó biết mình được cứu sống.

“ Anh không biết. Nhưng hẳn người đó rất tốt bụng.”

Gương mặt Thế Đạt trầm lại, vẻ suy nghĩ một việc gì đó rất quan trọng.

~ Quá Khứ

~ “ Tôi xin ông. Người đã cứu sống em gái tôi, tôi xin ông. Làm ơn. Tôi sẽ không làm phiền họ chỉ xin ông cho tôi được biết.”

Vị bác sĩ lắc đầu.

“ Thế Đạt, tôi biết cảm giác của anh. Nhưng anh phải hiểu, trách nhiệm của chúng tôi là giữ kín danh tín người đó theo yêu cầu.”

Thế Đạt hết cách nhìn ông.

Anh thật sự rất biết ơn vị ân nhân đó. Và điều duy nhất anh muốn làm là biết được người đó là ai.

Suốt 10 năm qua, nhìn em gái đau đớn sống cùng căn bệnh quái ác – ung thư máu. Là một người anh trai, Thế Đạt chẳng làm được bất cứ thứ gì. Thật vô dụng.

Anh dùng hết số tiền bảo hiểm của bố mẹ để duy trì sự sống yếu ớt của con bé.

10 năm chạy chữa, bao nhiêu lần được hy vọng rồi lại thất vọng.

Tất cả những người từng đồng ý hiến tủy, đều cần tiền... Và Thế Đạt, không có tiền.

Đến lúc tuyệt vọng nhất khi thuốc đã không còn tác dụng với con bé. Một người tốt bụng nào đó đã đến và mang nó trở về từ cõi chết cho Thế Đạt.

Người đó không chỉ chấp nhận hiến tủy mà còn chi trả tiền viện phí và cả tiền phẫu thuật.

Một người xa lạ - không có lí nào lại cho đi nhiều như vậy.

Thế Đạt chấp nhận dùng cả đời này để báo đáp ân tình.

Chỉ tiếc, dù đã dùng đủ mọi cách. Anh vẫn không biết được người đó là ai.

Thế Đạt trở về.

“ Cô bé vẫn đang ngủ.”

“ Thế Đạt đang ở đâu?”

Hai giọng nam trầm ấm phát ra từ phòng em gái mình.

“ Tôi đã sắp xếp công việc cho cậu ấy ngày hôm nay. Anh yên tâm.”

Thế Đạt bất ổn trong lòng nhưng vẫn kiên trì đứng ngoài cửa.

“ Anh tại sao lại muốn làm việc này?”

“ Vì đây là điều duy nhất tôi có thể làm để trả ơn.”- “ Và... Cô bé rất đáng yêu. Thật bất công khi phải sống cùng căn bệnh quái ác này, không phải sao?”

Một trong số hai người ở đây chắc chắn là người Thế Đạt đang tìm kiếm. Anh chắc chắn.

Thế Đạt thở nhẹ. Đã lo lắng dư thừa.

“ Chúng ta cần phải đi thôi !!”

Họ tiến ra khỏi phòng. Nhìn quanh đảm bảo không có ai, mới rời đi.

Cuối cùng Thế Đạt cũng đã biết người mình muốn biết.

Nhưng có cái gì đó... khiến anh bất an.

~ Kết thúc

~Sky:

“ Xin giới thiệu với mọi người. Đây là Khiết Nhi, từ hôm nay cô ấy sẽ là trợ lý của tôi.”

Hải Minh đồng ý từng chữ.

“ Xin chào.”

Khiết Nhi cúi chào theo nghi lễ.

“ Xin chào, Lam Thư.”

Lam Thư nhìn cô gái vừa gọi tên mình, ngạc nhiên.

Cô lịch sự bắt tay với Khiết Nhi. Ánh mắt không hề rời khỏi gương mặt xinh đẹp kia.

“ Rất vui được gặp cô.”

Lam Thư chỉ gật đầu đáp lễ. Không nói gì hơn.

Sky – là công ty thiết kế trên nhiều lĩnh vực. Mới thành lập không lâu sau khi Hải Minh tiếp nhận. Nguồn vốn đầu tư vào Sky tất cả do Hải Minh đã làm việc và dành dụm không liên quan đến bố của mình - chủ tịch Vương. Vì không muốn phụ thuộc vào E-shine nên Hải Minh đã làm trái lại mong muốn của cha mình và tự đầu tư vào Sky.

Tám năm trước anh phụ thuộc vào ông mọi thứ.

Tám năm sau, Hải Minh đã tự sống độc lập. Có nhà riêng, xe riêng và công ty riêng.

Tám năm trước, vì ông Hải Minh đã mất người con gái mình yêu.

Tám năm sau, liệu anh có thể tìm lại?

Ở Sky, cũng có một sân thượng rất rộng và đẹp như trường Đức Dương.

Và đây cũng là địa bàn cư trú mỗi giờ trưa của Lam Thư.

~~ “Đã ăn gì chưa?”

Cô giọng lo lắng qua điện thoại.

“ Em không sao.”

Bảo Linh uể oải trả lời Lam Thư.

“ Tuần này, tăng ca nên chị sẽ về trễ. Em đừng rời khỏi nhà, biết không?”

“ Em biết.”

Lam Thư tắt máy. Thở dài.

~~ “ Cô vẫn rất thích quấy rối người khác nhỉ?”

Một giọng đầy mỉa mai.

Không cần nhìn, Lam Thư cũng dư sức biết là Hải Minh.

“ Xin lỗi. Tôi sẽ rời đi.”

“ Tự nhiên.”

Anh không nói gì thêm. Lại chìm vào những suy tư của riêng mình.

Hải Minh thực sự thay đổi. Nếu như là trước đây, nhất định hai người sẽ ...

Lam Thư tự cười chê bản thân. Cô đang hy vọng gì ở anh? Đã tám năm... tám năm rồi.

“ Cô làm gì trên đó vậy Lam Thư? Có thấy Hải Minh không?”

Khiết Nhi đang đi lên bằng cầu thang bộ.

Hải Minh? - Gọi thân mật như thế hẳn hai người đó rất thân.

“ Trưởng phòng đang ở trên đó.”

Khiết Nhi mỉm cười xinh đẹp.

Thực sự rất đẹp.

Và hiện tại cô ấy cùng Hải Minh rất thân thiết.

Lam Thư buồn bã ngăn không cho bản thân suy nghĩ đến nữa. Tim lại rất đau.

Tám năm trước chính Lam Thư là người bỏ rơi Hải Minh. Vì vậy, nếu anh có yêu người khác cũng quá đổi bình thường. Tại sao cô lại khó chịu mỗi khi đối mặt với Khiết Nhi?

11h Sky:

“ Tôi về trước nhé Lam Thư.”

Cô đồng nghiệp ngồi cạnh Lam Thư đứng dậy chào tạm biệt.

Bây giờ chỉ còn mỗi cô ở tại công ty thì phải?

Lam Thư oán trách, tại sao công việc của cô luôn nhiều hơn người khác? Lúc nào cũng làm đến nửa đêm vẫn chưa xong.

Cô không phải vì lười. Nhưng với tính tình Bảo Linh, không thấy cô về con bé sẽ không đi ngủ. Và Lam Thư, thân con gái. Nửa đêm đi đường. Thật sự nguy hiểm, cô không có xe riêng, nhà cô ở lại càng không phải ở chung cư.

Cô thở dài.

Một giọt máu rơi xuống tập tài liệu. Loang ra lớn dần.

Lam Thư hoảng hốt. Đây là tài liệu họp ngày mai, cô không thể làm bẩn.

Mặc kệ bản thân.

Một tay bịt mũi một tay dùng khăn ướt cố gắng lau khô vết máu trên tập tài liệu.

Tất cả hình ảnh từ nãy đến giờ của Lam Thư đều được một cặp mắt thu vào.

Anh cố tình sắp xếp cô ngồi ở vị trí đó để có thể nhìn thấy từ phòng làm việc của mình.

Anh cố tình giao việc cho cô nhiều hơn mọi người để có thể được ở bên cạnh cô lâu hơn.

Tuy, trước mặt Khiết Nhi luôn biện hộ. Muốn Lam Thư ngồi đó vì vị trí đó thật sự bất tiện. Muốn giao việc nhiều hơn chỉ vì muốn cô ấy khổ cực hơn người khác.

Hải Minh thực sự bất đồng trong suy nghĩ và tình cảm.

Anh hận cô hay yêu cô?

Big bang bar:

“ Nếu cậu thực sự muốn chết. Nói tôi một tiếng. Đừng tự hành hạ bao tử mình như vậy?”

Khiết Nhi giễu cợt Hải Minh.

Anh cười lớn. Vẫn tiếp tục nốc cạn ly rượu của mình.

“ Nếu không thể tự mình nói lời yêu với cô ấy. Tôi sẽ nói hộ cậu.”

“Đừng nhiều chuyện, Khiết Nhi.”

Hải Minh cảnh báo cô bằng ánh mắt.

“ Cậu thực sự yêu cô ấy, đừng chối. Tám năm qua, cậu chỉ biết đến một mình cô gái đó. Tại sao lại không nói ra.”

“ Cô ta không có yêu tôi.”

Hải Minh nói chắc như đinh đóng cột.

“ Ngụ ngốc.”

“ Cậu biết gì?”

Hải Minh nhìn Khiết Nhi. Thách thức.

“ Nếu như chỉ vì cái lí do tám năm trước. Thì cậu đúng là đồ ngốc.”

Anh vẫn ngu ngơ không hiểu ý Khiết Nhi.

“Đừng hành hạ chính người cậu yêu, Hải Minh. Sẽ có ngày phải hối hận.”

Một người với cá tính độc lập và thẳng thắn như Khiết Nhi.

Sẽ không bao giờ xen vào chuyện của người khác.

Nhưng cô không thể chấp nhận cách Hải Minh vẫn đang sống.

Cô hiểu lí do. Tám năm là một khoảng thời gian đủ để một cô gái tinh tế hiểu hết một chàng trai lạnh lùng nhưng ngốc nghếch.

Làm cô gái ấy tổn thương để rồi chính bản thân cũng tổn thương.

Luôn lạnh lùng nhưng vẫn âm thầm quan tâm lo lắng và giúp đỡ.

Cố gắng tỏ ra hận rất nhiều, ghét rất nhiều nhưng bản thân lại không biết chính mình cũng yêu rất nhiều.

Lam Thư mỗi ngày về nhà đều có cảm giác mình đang bị theo dõi. Cô sợ đến mức không dám quay lại nhìn. Chỉ cắm đầu cắm cổ đi thật nhanh.

Cảm giác? Không đó là sự thật.

Hải Minh luôn theo sát cô từ công ty đến khi trở về nhà an toàn.

Chính anh hại cô làm việc khuya.

Rồi cũng chính anh phải hộ tống “ngầm” cô về nhà.

“ Bảo Linh, anh cần gặp em.”

Thế Đạt giọng vội vã trong điện thoại.

Bảo Linh mở cửa một cách nhanh chóng.

“ Minh Huy đang bị bệnh rất nặng. Em hãy đến đó ...”

“ Anh ta bắt anh làm như vậy sao?”

Cô tức giận nhìn Thế Đạt.

“ Không.”

“ Bệnh nặng không chết đâu.”

Bảo Linh vẫn cố tỏ ra lạnh lùng nhưng trong lòng đứng ngồi không yên.

“ Bảo Linh, anh cần em biết một chuyện. Minh Huy bị bệnh vì làm quá sức sau phẫu thuật, anh ta không hề cho bất kì ai biết.”

Phẫu thuật??

“ Anh ấy làm sao phải phẫu thuật.”

“Để cứu sống em gái anh.”

Không thể nào.

Bảo Linh bịt chặt miệng bằng hai tay.

“ Tại sao anh biết? Người đó không phải giữ rất kín sao?”

“ Chuyện kể ra dài. Nhưng Minh Huy chính là người đó. Bảo Linh, anh không phải người có thể dễ dàng từ bỏ. Nhưng Minh Huy làm vậy em còn không biết lí do sao? Nếu vì anh mà em lưỡng lự....”

Thế Đạt ngáp ngừng.

Anh đã lấy hết dũng khí để có thể đến gặp Bảo Linh.

Để...

“ Nếu là vì anh, em không cần lo lắng. Anh không ràng buộc em. Hãy trở về với anh ta.”

Để chu toàn cho hai người họ.

Bảo Linh nhìn anh đầy cảm động.

Phải, lí do duy nhất khiến cô từ chối Minh Huy là Thế Đạt.

Cô không chấp nhận được việc mình làm tổn thương Thế Đạt.

Nhưng anh ấy đã đến đây, đã giúp cô.

“Đi đi và đừng lo cho anh.”

Bảo Linh không kịp suy nghĩ thêm bất cứ thứ gì.

Cô không muốn chậm trễ thêm dù chỉ một giây.

Cô yêu Minh Huy. Cô muốn nói cho anh ấy biết.

“ Không hối hận chứ?”

Lam Thư nhẹ nhàng an ủi Thế Đạt.

“ Hai người họ thuộc về nhau.”

Cô vỗ về Thế Đạt.

“ Chúc phúc cho người mình yêu cũng là một loại hạnh phúc.”

Lam Thư giọng đều đều.

“ Tôi sẽ cùng em mình đến Úc để sống. Dự án của tôi đã được chấp nhận đầu tư.”

“ Đó có phải một tác phẩm của Minh Huy?”

Thế Đạt bật cười.

“ Anh ta thực sự làm bằng tấm lòng. Cô nên bác bỏ thành kiến với cậu ấy!”

Mật khẩu nhà anh là ngày sinh của em. Không tin sao?

Có một lần Minh Huy từng nói với cô như vậy.

Nhưng cô vẫn không tự tin nhấn pass để mở cửa. Lỡ như Minh Huy chỉ đùa giỡn thì sao?

Teng – Cánh cửa thực sự đã mở bằng mật khẩu là ngày sinh của cô.

“ Ai vậy?”

Minh Huy vừa ngạc nhiên cộng một mỗi lên tiếng.

Anh quả thực bị bệnh vì làm việc quá sức nhưng không đến mức nặng như Thế Đạt đã nói.

“ Bảo Linh???”

Minh Huy ngơ ngác nhìn cô chạy về phía mình.

Bảo Linh ôm anh. Gia tăng lực như sợ anh sẽ biến mất.

Cô nhón chân áp môi mềm mại của mình vào đôi môi tím tái vì bệnh của Minh Huy.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh.

Vì chưa từng hôn bao giờ nên cô dường như không cách nào thở được.

Nhưng,...

Từ nãy đến giờ Minh Huy chỉ đứng im như trời trồng.

Không nói bất cứ điều gì cũng không hề đáp lại một chút tình cảm của cô.

Bảo Linh cảm thấy sợ.

Có khi nào anh thực sự chỉ đùa cợt cô hay không?

“ Tại sao em lại đến đây?”

Câu nói của Minh Huy hết sức lạnh lùng.

“ Xin lỗi. Nếu làm phiền anh, thực sự xin lỗi.”

Cô cúi mặt xuống đất quay đầu bỏ đi.

Chưa được nửa bước đã bị anh kéo lại.

Cô nhìn anh bằng cặp mắt đỏ hoe.

“ Em còn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Em, tại sao lại đến đây?”

“ Minh Huy,...”

Lòng anh hiện tại đang mở hội tương bừng nhưng vẫn cố giữ gương mặt lạnh lùng của mình.

“ Em yêu anh.”

Bảo Linh ngượng ngùng nói thật nhỏ.

“ Anh không nghe.”

“ Minh Huy, em yêu anh !!!”

Cô lấy hết dũng khí để thổ lộ thật to.

Minh Huy ôm chầm lấy cô. Hạnh phúc. Miệng cười đến cả mang tai.

“ Cảm ơn em, Bảo Linh.”

Anh cảm động.

“ Anh yêu em!”

13 năm cô biết anh. Đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được sự chân thành từ lời nói của Minh Huy.

4 năm thích anh. 8 năm yêu thương anh.

Đây là lần đầu tiên cô được đáp trả tình cảm.

Không phải chỉ là một giấc mơ chứ? Nếu lỡ cô thức dậy, mọi thứ sẽ biến mất?

Minh Huy nâng cằm Bảo Linh lên cho ngang tầm mắt với mình.

Dịu dàng nhất có thể, anh hôn cô.

Đây không phải nụ hôn của máu, của nước mắt.

Đây là nụ hôn của tình yêu.

Bảo Linh - một cô gái chung thủy. Tất cả những gì cô đã cho bây giờ sẽ được nhận lại từng cái từng cái một.

Minh Huy - một chàng trai may mắn. Anh luôn được nhận. Ngay cả tình yêu của Bảo Linh, tưởng chừng như đã đánh mất nhưng cuối cùng vẫn tìm lại được.

Có phải ông trời đã ưu ái cho anh quá nhiều không?

Không. Ông cho Minh Huy nhiều thứ. Nhưng ông sẽ chỉ lấy thứ quan trọng nhất của anh.

Minh Huy hãy trân trọng và bảo vệ cô gái ấy.

Lam Thư - Hải Minh. Yêu và hận.

Đâu là kết thúc của họ?

Ta- da chap mới ^^ Thứ tư mình sẽ post chap nữa ha. Nhớ vote và comt cho au với. <>

28. Ngọt Ngào.

CHAPTER 24

~oOo Ngọt ngào Oo

~ “Chị...”

Bảo Linh cứ úp úp mở mở suốt hai ngày nay.

“Minh Huy muốn cùng sống với em. Có ... được không?”

Cuối cùng cô hoàn thành việc khó khăn nhất.

Lam Thư dừng đũa.

“Chị không đồng ý em sẽ chịu ở lại sao?”

“...”

Bảo Linh không biết nói gì.

“Chúc em hạnh phúc.”

Lam Thư mỉm cười.

Những gì Minh Huy đã làm đủ để chứng tỏ “hắn ta” thật lòng với Bảo Linh.

Lam Thư là điểm tựa duy nhất của Bảo Linh khi cô mất hết tất cả.

Cô yêu quý và tôn trọng cô ấy như chị ruột.

Nếu Lam Thư không đồng ý, cô tuyệt sẽ không rời đi.

“Chị sẽ không sao chứ?”

“ Yên tâm.”

“ Chị đừng về quá khuya. Nhớ ăn uống đúng giờ.”

“ Biết rồi.”

Bảo Linh dặn dò Lam Thư kỹ lưỡng như một bà cụ non.

“ Thực sự không sao chứ?”

“ Chị sẽ không sao.”

“ Cảm ơn Lam Thư.”

Cô ôm chầm lấy Lam Thư, cảm kích.

“ Nhưng nếu lỡ hấn có lỡ bỏ rơi em. Chị tuyệt đối không nhận lại.”

Lam Thư hài hước chọc cô.

“ CHỊ...”

Bảo Linh quát lên.

“Đừng trêu ẻo em...”

Lam Thư khệ nệ ôm một chồng tài liệu do trưởng phòng yêu cầu.

Vì sàn nhà vừa mới được lau, nước vẫn còn đọng lại. Thật không may cho cô, lại vấp té.

Tất cả tài liệu nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Lam Thư nhắc chân cổ đứng lên.

Xui xẻo! Cổ chân cô đau muốn khóc.

Một bàn tay thon gọn đang thu dọn tất cả tài liệu. Anh bỏ đi sau khi nhặt.

Là Hải Minh. Anh không nhìn cô dù chỉ một cái. Ôm chồng tài liệu đi ngay.

Anh chẳng quan tâm cô bị trật cổ chân.

Mà việc gì anh phải quan tâm.

Lam Thư bật cười chua chát.

“ Trật cổ chân đừng đi giày cao gót.”

Đợi mọi người rời khỏi phòng họp. Hải Minh buông một câu không chủ ngữ.

Lại giúp cô mang tài liệu.

“ Không cần.”

Lam Thư giật lại từ tay Hải Minh.

Cô không cần anh lo lắng. Không cần anh thương hại.

Hải Minh nhếch môi một góc đủ tạo thành một nụ cười giễu cợt.

Rời đi không một tiếng nói.

Khiết Nhi sửa soạn hơn một tiếng đồng hồ. Cô cuối cùng đã tìm ra nơi ở của Ryan.

Và hôm nay, cô sẽ đến gặp anh.

15 năm không gặp.

“ Ryan.”

Khiết Nhi thì thầm. Mỉm cười.

Cô đi theo số nhà chung cư nơi Minh Huy đang ở mà người cô thuê để tìm kiếm anh đưa cho.

Phòng 3309 tầng 33.

Cô chần chừ không dám nhấn chuông.

Đã rất lâu rồi... tuy luôn tự tin trước mặt Hải Minh nhưng đã 15 năm và tình yêu thanh mai trúc mã cô thực sự không dám chắc chắn.

Anh còn nhớ cô là ai hay không? Chứ nói gì là yêu thương.

Teng...

Cánh cửa được mở từ phía trong. Khiết Nhi nhanh chóng lùi về sau.

“ Ryan.”

Cô thì thầm khi vừa nhìn thấy Minh Huy.

Nhưng...

“ Minh Huy, anh lừa em.”

Giọng một đứa con gái đang gọi tên anh.

Ánh mắt anh nhìn cô ta... thật dịu dàng. Nó đã từng là của cô.

Hành động của anh đối với cô ta... thật tình cảm. Nó đã từng thuộc về cô.

Anh nhìn cô ta như thể cô ta là cả thế giới của anh.

Dù cô đứng cách đó không xa. Nhưng Minh Huy không hề biết đến sự hiện diện của cô.

“Đi thôi.”

Minh Huy quàng tay qua cổ đứa con gái đó. Nặng cái má trắng hồng phúng phính của nó.

Hai người đó đã đi rất lâu. Nhưng Khiết Nhi vẫn đứng không hề nhúc nhích.

Cô đã quá tự tin.

Quá hy vọng.

Biệt thự Splendor:

Hôm nay là ngày giỗ của mẹ Hải Minh.

Anh đã về nhà từ rất sớm. Lau dọn bàn thờ của mẹ thật kĩ càng.

Từ nhỏ, Hải Minh lớn lên thiếu vắng tình yêu thương của người mẹ.

Anh biết mặt mẹ mình qua những bức ảnh cũ kỹ.

Không như những đứa trẻ khác, khi bị ức hiếp sẽ có mẹ. Khi khóc sẽ được mẹ ôm vào lòng và dỗ dành.

Tệ hơn, mẹ của anh đã chết vì sinh khó.

“ Công việc của em vẫn tốt chứ?”

Hải Minh hỏi thăm tình hình em gái mình.

Linh Liên làm việc tại một nơi xa thành phố nên hai anh em rất ít khi gặp nhau. Ngay cả ngày Lễ, Tết Hải Minh học và làm việc tại Mỹ nên cũng rất ít khi về.

Ngày anh có mặt để gia đình đầy đủ chỉ duy nhất một ngày.

“ Khiết Nhi đã về Seoul. Tại sao con không dẫn nó đến.”

Chủ tịch Vương giọng nghiêm nghị hỏi.

“ Cô ấy không phải thành viên gia đình.”

“ Tương lai cũng sẽ trở thành.”

“ Ai nói là con sẽ kết hôn với Nhi?”

Hải Minh kiên quyết.

“ Yêu nhau đã lâu, việc gì không kết hôn?”

Ông nhìn Hải Minh. Bởi vì trước mặt hai bên gia đình, anh và Khiết Nhi luôn giả vờ đóng kịch nên họ vẫn nghĩ hai người là mối quan hệ yêu đương.

“Đó chỉ là một vở kịch hoàn hảo.”

Hải Minh cảm thấy đã đến lúc nên nói ra sự thật.

“ NÓI GÌ?”

Ông không tin những gì mình vừa nghe.

“ Con nói, Khiết Nhi và con không yêu nhau, đó chỉ là một vở kịch để giúp bố và bố mẹ Nhi hài lòng.”

Rầm...

Chủ tịch Vương đập mạnh xuống bàn.

“ Nói lại?”

Ông tức giận, những đường gân mỗi lúc một rõ.

“ Có nói bao nhiêu lần cũng vậy.”

Hải Minh không muốn tiếp tục cãi vã. Cúi đầu chào ông, nhanh chóng ra về.

Chủ tịch Vương mệt mỏi ngồi xuống ghế. Lần nào cũng vậy, mỗi lần Hải Minh về nhà sẽ lại có một trận cãi vã.

Từ khi bắt đầu du học ở Mỹ. Lúc nào quay về cũng đều sẽ cãi nhau, dù chuyện nhỏ hay chuyện lớn.

“ Anh hai.”

Linh Liên bắt lấy cánh tay Hải Minh.

“ Buông anh ra.”

“ Tại sao anh luôn phải chống đối bố?”

Hải Minh khỏ sở nhìn em gái mình.

“ Anh chống đối? Anh chỉ không muốn kết hôn với người mình không yêu.”

“ Vì Lam Thư phải không?”

Dù không ở thành phố nhưng Linh Liên vẫn luôn tìm hiểu tất cả những việc liên quan đến gia đình.

Hải Minh đóng sầm cánh cửa xe đã được mở.

“Đây không phải chuyện của em.”

Cô cười.

“ Anh mua Sky chẳng phải vì có cô ấy sao?”

Như bị nói trúng tim đen. Anh nhìn cô, khỏ sở.

“ Xin em. Đừng bao giờ nhắc lại những chuyện này nữa.”

“ Anh có còn yêu cô ấy không?”

Linh Liên nhìn anh trai.

“ ...”

Hải Minh không trả lời. Mở cửa xe.

“ Anh...”

Cô gọi. Đã đến lúc Linh Liên phải sửa chữa lỗi lầm của mình tám năm trước.

Trước đây cô rất muốn nói với Hải Minh về sự thật ấy. Nhưng cô sợ phá hoại tình cảm của Hải Minh và Khiết Nhi.

Hôm nay, chính miệng anh thừa nhận đó chỉ là một vở kịch.

Cô không muốn bản thân tiếp tục áy náy.

Không muốn Hải Minh tiếp tục mắc kẹt giữa cái gọi là yêu và hận.

Cô đã được Khiết Nhi kể mọi chuyện về anh suốt thời gian qua.

“ Nếu như tám năm trước, Lam Thư bỏ rơi anh vì một lí do nào đó thì bây giờ anh có tha thứ cho cô ấy không?”

“ Em vào nhà đi. Anh phải về.”

“ Tại em. Tại em nên Lam Thư mới chia tay với anh.”

Linh Liên nắm chặt hai tay, dùng tất cả dũng cảm để nói ra sự thật này.

“ Em nói gì?”

“ Là vì em... vì em nên...”

Cô lắp bắp không nói thành chữ.

Hải Minh cắt ngang lời Linh Liên.

“ Tất cả là như thế nào? NÓI.”

Anh tức giận quát lên.

Linh Liên? Em gái của anh sao?

Không thể.

“ Tại sao làm như vậy?”

“ Em chỉ muốn tốt cho anh.”

Giọng cô đầy vẻ run sợ.

“ Tốt? Muốn tốt cho anh? Tám năm anh sống như thế nào em biết không? Người con gái đó đối với anh quan trọng như thế nào em không biết sao Linh Liên.”

Anh giận giữ nổ máy chạy đi trong màn đêm.

” Là tại em nên cô ấy mới chia tay với anh.”

Hải Minh tức giận bản thân. Tại sao anh không hề tin tưởng cô?

Anh không tìm hiểu bất cứ thứ gì. Chỉ tin vào những gì cô thể hiện.

King Koong:

Chuông cửa reo. Lam Thư giật mình, mệt mỏi tiến về phòng khách.

Bảo Linh tại sao lại về vào giờ này. Cô tự hỏi.

“ Tại sao?”

Lam Thư ngạc nhiên, trợn trắng hai mắt nhìn Hải Minh.

“ Cô tại sao lại không nói.”

“ Nói gì?”

Cô vẫn không Hải Minh đang nói về vấn đề gì.

“ Tám năm trước tại sao lại bỏ rơi tôi?”

Anh ghì chặt hai vai cô. Ép Lam Thư nhìn thẳng vào mắt mình.

Cô im lặng.

Tối khuya anh đến đây chỉ để hỏi cô điều này thôi hay sao?

“ Linh Liên. Cô tại sao luôn im lặng chịu đựng tất cả. Nói với tôi, không được sao?”

Hải Minh đã biết mọi chuyện.

Cô không việc gì phải chối cãi.

Minh Huy từng hỏi cô “ Cô chưa từng hối hận khi bỏ rơi Hải Minh sao?”

Cô hối hận. Tám năm qua cô luôn sống trong tiếc nuối.

Lam Thư đã từng rất nhiều lần muốn gửi cho Hải Minh một E-mail thú nhận tất cả sự thật. Đã từng rất muốn đối diện và sống thật với tình cảm của mình.

Nhưng cô không thể.

Lam Thư không thể.

“ Nếu ngày đó tôi không rời xa. Hải Minh, anh sẽ có ngày hôm nay sao?”

“ Vì tôi?”

” Phải.”

Cô mạnh mẽ trả lời.

” Cô nghĩ tôi cần những thứ này sao?”

Hải Minh bỗng ôm cô vào lòng.

Lam Thư bị hành động của anh làm bất ngờ.

“ Tại sao lại ngốc nghếch như vậy?”

Giọng anh dịu hẳn.

“Đừng bao giờ làm những điều bản thân em không muốn.”

Anh tạo khoảng cách vừa đủ giữa hai người. Tay vẫn còn yên vị nơi eo.

“ Anh xin lỗi.”

Lam Thư khóc. Tất cả những giọt nước mắt cô đã kiềm nén suốt tám năm qua.

Anh có biết, cô đã đau lòng như thế nào khi anh luôn lạnh nhạt với cô.?

Anh có biết, cô đã khóc nhiều như thế nào khi anh mặc kệ cô đau đớn.?

Anh có biết, cô yêu anh nhiều như thế nào không?

Hải Minh cúi sát mặt Lam Thư. Anh hôn lên từng giọt nước mắt của người con gái mình yêu.

Nhẹ nhàng ôm cô thật chặt vào lòng một lần nữa.

Hôn cô.

Đôi môi anh đào thật mềm mại và ngọt ngào.

Hải Minh chỉ có cảm giác đối với một mình Lam Thư.

Tám năm sống tại Mỹ, anh đã từng muốn quên cô và tìm đến người khác.

Nhưng cảm giác vẫn là cảm giác.

Cô là người duy nhất mang lại.

~ “ Em tỉnh rồi.”

Hải Minh vuốt mái tóc Lam Thư sang một bên. Hôn vào đôi môi đỏ mọng sưng tấy của cô.

Đêm hôn qua sẽ mãi là một kí ức đẹp.

Tất cả những yêu thương anh trao cô đều nhận được.

Và cả những gì cô đáp lại anh không hề bỏ sót.

Cô yêu và tin tưởng Hải Minh bởi cái thứ đáng quý nhất của người con gái cô cũng đã chấp nhận trao cho anh không một chút nghi ngờ.

Tám năm trước chia tay trong đau khổ.

Tám năm sau quay lại trong ngọt ngào.

“ Còn đau không? Anh xin lỗi.”

Anh xoa đầu cô, cưng chiều.

Lam Thư gật đầu, gương mặt xấu hổ rúc vào lồng ngực vững chắc của Hải Minh.

Dù không biết anh và cô có đi hết con đường dài đầy chông gai mang tên “đường đời” không?

Cô vẫn không hối hận vì đã yêu Hải Minh.

Chỉ cần có anh, cô sẽ hạnh phúc.

Hợp tan – tan hợp.

Bản tình ca mãi không dừng.

** Thứ tư Au không onl được vì bận học quá. Đáng ra chiều này Up thì page bị die. I'm so sorry.

*** Lại sắp có biến rồi...

29. Em Đã Trở Về!

CHAPTER 25

~oOo Em đã trở về! Oo

~2 tháng sau:

Sky:

“Đem hợp đồng giữa Sky và Palm lại đây giúp tôi.”

Khiết Nhi ánh mắt lơ là không nghe thấy Hải Minh gọi.

“ Thư kí.”

Anh lặp lại vẫn không hề nhìn cô.

“ Khiết Nhi !”

Hải Minh hết kiên nhẫn ngẩn đầu.

“ Cậu gọi tôi. Có việc gì?”

Khiết Nhi vẽ bối rối hiện rõ trên gương mặt xinh đẹp.

“ Đạo gần đây cậu làm sao vậy?”

“ Không có gì. Cậu gọi tôi mang hợp đồng đúng không? Đợi một lát.”

Cô rời khỏi phòng để lại một cặp mắt nghi ngờ nhìn mình.

Oreo:

“ Hải Minh !!!”

Lam Thư khẽ lay anh.

“ Chuyện gì?”

“ Anh muốn ăn gì?”

Tay lật qua lật lại cuốn Menu một lúc lâu. Anh vẫn chưa chọn được món.

“ Thưa quý khách, anh muốn dùng gì?”

Cô phục vụ tươi cười nhưng giọng nói đang mất dần sự vui vẻ.

“ Ceviche và Spaghetti. Em ăn gì?”

Anh đảo ánh mắt sang Lam Thư.

“ Cho tôi Spaghetti.”

Trong suốt buổi tối từ lúc dùng cơm đến khi chở Lam Thư về nhà. Hải Minh vẫn chung thủy không nói một lời.

“ Lên nhà cẩn thận. Ngủ trước đi không cần đợi anh.”

Hải Minh hôn lên trán cô thật dịu dàng.

“Đi đâu?”

Lam Thư dỗi vì hành động hời hợt của Hải Minh suốt mấy ngày nay đối với cô.

“ Anh có một chút việc.”

Hải Minh quay xe. Biến mất trong màn đêm.

~Big bang Bar:

“ Biết là cậu sẽ ở đây!”

Hải Minh kéo ghế ngồi cạnh Khiết Nhi.

“ Cậu đến đây không sợ cô vợ nhỏ của mình ghen tuông sao?”

“ Cô ấy không có như thế, Khiết Nhi.”

Cô một hơi uống hết ly rượu trong tay.

“ Tôi đã tìm ra Ryan. Đã đến gặp anh ấy.”

Hải Minh chỉ im lặng nghe cô bạn gái tâm sự.

“Anh ấy còn chẳng nhận ra sự hiện diện của tôi. Cậu biết không? Anh ấy xem con bé đó như thế giới của mình vậy.”

“ Vậy đã có người yêu. Cậu muốn từ bỏ?”

Haha –

Khiết Nghi cười giòn.

“ Hải Minh, tôi từng nói gì cậu không nhớ sao? Dù có vợ đi chăng nữa cũng sẽ quay về bên tôi.”

“ Vậy tại sao lại ngồi đây?”

Hải Minh mĩa mai.

“ Tôi không biết. Nhưng yên tâm, kế hoạch chỉ mới bắt đầu.”

“ Cậu say rồi. Về thôi.”

Anh kéo cô đứng dậy.

~~Hải Minh nhẹ nhàng đặt cô xuống chiếc giường êm ái. Kéo chăn đắp ngang ngực đảm bảo Khiết Nghi sẽ không bị cảm.

“ Cậu đừng nên quá cố gắng ột thứ gì không thuộc về mình.”

Anh đóng chặt cửa. Trở về.

Teng –

Tiếng cửa mở làm Lam Thư giật mình.

“Đã nói đừng đợi anh.”

Hải Minh cởi chiếc áo khoác. Mệt mỏi nằm xuống giường.

“ Uống rượu?”

Lam Thư vẫn nhắm mắt, giọng ngái ngủ hỏi.

“ Một chút. Khiết Nghi có chuyện buồn.”

“ Anh với cô ấy là mối quan hệ gì?”

Hải Minh nhìn cô ngạc nhiên.

Không nghĩ ra Lam Thư lại hỏi như vậy.

“ Bạn bè... đồng nghiệp.”

“ Vợ sắp cưới.”

Lam Thư thêm vào.

“ Em đọc mấy tờ báo lá cải đó à?”

Hải Minh rất cao hứng. Thì ra cô cũng chỉ là một người bình thường biết giận dỗi.

“ Không có lửa làm sao có khói.”

“ Em ghen sao?”

Anh dùng tay mở hai mắt đang nhắm của cô ra. Chọc ghẹo.

“ Tuyệt đối không phải. Cả đời này anh chỉ yêu mình em.”

Thấy cô im lặng không trả lời.

Hải Minh khẳng định một câu.

Anh không muốn cô vướng bận những cái suy nghĩ vớ vẩn đó trong đầu.

Lam Thư cười mãn nguyện.

“ Anh hơi quá. Đừng có ngủ gần em.”

Cô đẩy anh ra khỏi người mình. Xoay người để tấm lưng đối diện với anh. Chìm vào giấc ngủ.

Phòng 3309:

King – koong:

“ Linh, em mở cửa đi. Anh đang bận.”

Minh Huy nói vọng lên từ phòng bếp.

Bảo Linh ngoan ngoãn nghe lời.

Cô nhìn người con gái xinh đẹp trước mặt hình không dám chớp mắt.

Đây không phải là Sophie sao?

Bảo Linh dù chỉ được biết cô gái này qua hình bà nội Minh Huy đưa nhưng cô thề rằng chưa một lần cô quên khuôn mặt đó. Bởi vì cô ấy quá xinh đẹp.

Cho dù lúc 12 tuổi hay 27 tuổi. Vẫn chẳng thay đổi. Vẫn xinh đẹp.

“ Ai vậy em?”

Minh Huy thấy bên ngoài im ắng một lúc lâu. Tò mò ra xem.

“ Ryan. Em đã trở về.”

Khiết Nhi lên tiếng.

Câu nói của cô mang đầy tính khẳng định.

Em đã trở về. Khiết Nhi không phải bỏ rơi Minh Huy. Cô và Minh Huy không chia tay. Cô muốn gián tiếp nói cho con bé đó biết và rời xa Minh Huy của cô.

Cô không kìm nén rơi nước mắt.

Gương mặt Minh Huy tối sầm lại, anh nhìn Bảo Linh như bị đông cứng trước cửa đau lòng.

“ Sophie. Chào!”

Nhưng vẫn rất bình tĩnh đáp trả Khiết Nhi.

15 năm.

Ngày cô rời đi khỏi anh không một tiếng nói. Minh Huy như phát điên. Chạy đi tìm cô khắp nơi giữa đất Mỹ rộng lớn.

Anh và Khiết Nhi lớn lên từ nhỏ với nhau.

Anh rất quan tâm cô.

Anh thích cô.

15 năm không một chút tin tức. Hôm nay cô đang đứng tại nhà anh. Ngay trước mặt anh. Nói em đã trở về. Chỉ như cô đi đâu đó vui chơi và giờ đã về.

Trái tim bị khuấy động. Bởi những cảm xúc quá đổi mãnh liệt của thời thơ ấu.

Khiết Nhi lao vội vào lòng Minh Huy. Ôm anh thật chặt.

Bảo Linh chỉ biết đứng nhìn.

Cô không dám tiến đến bắt cô ta bỏ tay khỏi người yêu của mình.

Lại không can tâm đứng nhìn họ tình tứ.

Đây là điều Bảo Linh vẫn sợ từ trước đến giờ.

Dù Minh Huy nói yêu cô. Toàn tâm toàn ý đối với cô.

Nhưng ... cô vẫn luôn sợ. Vì cô biết vị trí của Khiết Nhi trong lòng Minh Huy lớn như thế nào.

** Từ giờ mình cũng không thông báo lịch Post được. Tại mình sẽ Post nhiều hơn để mau end truyện và tập trung học hành.

***Chap này hơi ngắn vì đây là mở đầu cho khúc cao trào mình ưng nhất nên mình muốn nó ngắn và mang tính hấp dẫn một chút.

Mấy Part trước sóng gió vẫn chưa thấm vào đâu so với cao trào trước khi kết thúc này. Nếu yêu quý truyện này thì hãy đón xem những chap cuối cùng của truyện. Nhớ vote và comt nữa nhá !!! <>

30. Khối U Não.

CHAPTER 26

~oOo Khối u não. Oo

~ “Ông nói Sophie bị khối u não bẩm sinh sao?”

Minh Huy mất kiểm soát.

“ Nhưng cô ấy đã từng phẫu thuật.”

“ Đã phẫu thuật từ khi nào, thưa bác sĩ.”

“ Chúng tôi không có hồ sơ bệnh án. Cậu nên hỏi trực tiếp cô ấy thì hơn.”

Anh cúi đầu cảm ơn vị bác sĩ.

~ Quá khứ

~Khiết Nhi lao vội vào lòng Minh Huy. Ôm anh thật chặt.

Bảo Linh chỉ biết đứng nhìn.

Cô không dám tiến đến bắt cô ta bỏ tay khỏi người yêu của mình.

Lại không can tâm đứng nhìn họ tình tứ.

Cô ho nhẹ một tiếng.

Khiết Nhi tách khỏi người Minh Huy. Chân đứng loạng choạng.

Cô ấy ngất xỉu.

“ Sophie...Sophie.”

Minh Huy hoảng hốt lay người Khiết Nhi.

“ Cấp cứu. Gọi xe cấp cứu.”

Anh lớn tiếng ra lệnh Bảo Linh.

Anh rất nóng vội.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Minh Huy như vậy.

Điều đó làm cô sợ hãi...

Khiết Nhi ở bệnh viện một tuần.

Minh Huy túc trực cạnh cô ta một tuần.

~ Kết thúc

~ “ Từ khi nào?”

Minh Huy gằng giọng. Anh đang cố kìm chế sự tức giận của mình.

Khiết Nhi ngồi dậy khó khăn. Gương mặt xinh đẹp của cô vì bệnh mà trở nên tái nhợt.

“ 15 năm trước.”

Không cần Minh Huy nói rõ. Cô tự biết phải trả lời những gì.

Họ hiểu nhau. Rất hiểu nhau.

“ Tại sao không nói tôi biết.”

“ Anh sẽ lo lắng.”

Cô lãnh đạm.

“ Tôi chẳng có ý nghĩa gì với em sao? Em nghĩ nếu nói với tôi em có khối u ở não thì tôi sẽ bỏ rơi em?”

Anh cười khinh bỉ.

“ Ryan. Không phải như vậy.”

Anh im lặng tiến về phía cô.

“ Vì em muốn mình thật hoàn hảo khi ở cạnh anh, Ryan.”

“ Từ ngày mà em đã rời đi tôi sống như thế nào, em biết không?”

Giọng anh run run. Tất cả cảm xúc đau khổ 15 năm trước đang tái diễn trong lòng anh.

Cô vùi mặt vào lồng ngực to lớn của Minh Huy mà khóc như một đứa trẻ.

“ Ryan. Em đã không sao rồi. Chúng ta có thể bắt đầu lại được mà.”

Cô đẩy hy vọng nhìn Minh Huy.

Để có thể đi được đến đây, Khiết Nhi đã tốn không ít công sức tạo nên một kế hoạch hoàn hảo.

“ Chúng ta có thể bắt đầu lại được mà.”

Minh Huy buông cô ra.

Câu nói của Khiết Nhi vô tình làm anh giật mình.

Bắt đầu lại với Khiết Nhi? Còn Bảo Linh?

Tuần qua, Minh Huy chỉ biết một mình Khiết Nhi.

Khi đưa cô vào bệnh viện. Khi bác sĩ nói về khối u ở não.

Khi nhìn cô ốm yếu nằm trên giường bệnh.

Anh thực sự rất lo lắng. Và cảm thấy có lỗi dù không rõ nguyên nhân.

Anh chỉ biết ở cạnh cô. Chăm sóc. Ở cạnh. Rồi lại chăm sóc.

Bảo Linh suốt một tuần qua. Ở đâu? Làm gì? Ăn gì? Có bị gì không? Minh Huy cũng chẳng biết.

Anh khó chịu tự trách bản thân mình vô tâm.

“ Sophie. Anh có việc, em đã khỏe có thể ở lại một mình. Anh đi trước.”

Anh lấy vội chiếc áo trên ghế. Chạy về nhà bằng tốc độ nhanh nhất có thể.

“ Bảo Linh.”

Minh Huy gọi to.

Nhưng ... đáp lại anh chỉ là sự im lặng.

Cô không có nhà.

Quần áo không còn.

Minh Huy tức giận hất đổ mọi thứ đang yên vị trên bàn ăn.

Tại sao mọi chuyện lại trở nên rắc rối như vậy?

Một tuần trước, Khiết Nhi chạy đến tìm anh. Và ngắt xỉu ngay tại nhà anh.

Anh lo lắng đưa cô vào bệnh viện.

Bác sĩ nói lí do vì di chứng của phẫu thuật khối u ở não.

Đầu óc anh lúc đó trống rỗng không suy nghĩ được gì nhiều.

Chỉ biết... anh phải chăm sóc cô.

Một tuần trước, Bảo Linh chứng kiến sự quay về của người Minh Huy đã từng rất yêu.

Cô nhìn thấy sự hoảng hốt chưa từng có trên gương mặt của Minh Huy khi cô gái ấy ngắt xỉu.

Ngày nào cũng đợi anh trở về nhà. Khóc.

Ngày nào cũng chờ đợi. Rồi lại khóc.

Nhưng anh mãi chẳng thấy về cũng chẳng một cú điện thoại.

Lam Thư đến. Tức giận. Và mang cô đi.

King – koong:

“ Cậu đến đây có việc gì?”

Lam Thư lạnh lùng nhìn Minh Huy.

“ Tôi muốn gặp Bảo Linh.”

“ Con bé không muốn gặp cậu.”

Cánh cửa được đóng lại một cách đột ngột không báo trước.

“ Chị, anh ấy muốn tìm em.”

Bảo Linh chạy vội đến cánh cửa khi vừa nghe tiếng Minh Huy.

“ Không được mở.”

Lam Thư tức giận nhìn Bảo Linh.

“ Chị,...”

“ Con người đó...”

Cô dùng tay chỉ về phía cánh cửa.

“ Vì người yêu cũ ngắt xỉu mà một tuần không thềm về nhà. Không gọi điện. Không cần biết em ở đâu, đi đâu và làm gì với ai. Người như vậy còn có tư cách đến đây yêu cầu gặp em sao? Bảo Linh, có thể em sẽ ghét chị. Nhưng chị tuyệt đối không muốn em tiếp tục ở cạnh hắn.”

Bảo Linh im lặng.

Lam Thư nói rất đúng.

“ Anh, bác sĩ nói em đã được xuất viện. Em mới về Hàn Quốc cũng chưa biết ở đâu. Em có thể ở lại nhà anh không?”

Khiết Nhi nói một hơi.

Minh Huy gương mặt thất thần chẳng lọt nổi một chữ.

“ Ryan.”

Cô gọi tên anh.

“ Sao?”

“ Em hỏi anh có được không?”

“Được.”

Anh trả lời đồng ý một cách không suy nghĩ ngay cả khi chưa biết yêu cầu là gì.

“ Mà được chuyện gì?”

Minh Huy vừa cảm thấy có cái gì đó không đúng. Hỏi lại.

“ Em hỏi anh, em có thể ở lại nhà anh hay không?”

“ Cái gì?”

Lúc này anh mới thực sự tỉnh táo.

“ Không được sao? Nếu vậy, em sẽ đi tìm nhà. Chỉ sợ lại xử nữa thì nguy.”

Cô ử rử trả lời không quên đệm thêm một câu mà Khiết Nhi chắc chắn Minh Huy sẽ không thể từ chối.

“ Không cần. Có thể ở lại một thời gian ngắn.”

Khiết Nhi nở nụ cười mãn nguyện. Kế hoạch của cô, từ đầu đến giờ vẫn chưa hề sai sót.

“Đang suy nghĩ chuyện gì?”

Hải Minh vỗ vỗ vào gương mặt vô hồn của cô.

“ Chuyện Bảo Linh.”

“ Nếu thực sự cậu ta yêu Linh, họ sẽ tự có cách giải quyết.”

Hải Minh muốn giúp cô an tâm.

Từ khi nghe cô kể về cuộc sống suốt 8 năm không có anh. Hải Minh biết tình cảm cô dành cho cô gái tên Bảo Linh là rất lớn.

Vì Lam Thư mất mẹ từ rất sớm, lại không được cha nuôi dưỡng nên cô rất thiếu thốn tình cảm gia đình. Bảo Linh đối với Lam Thư mà nói, không khác gì em gái ruột.

Hải Minh không muốn cô lo lắng. Nhưng chính anh mới đang thực sự bất ổn.

Minh Huy và chàng trai Ryan có rất nhiều điểm giống nhau.

Khiết Nhi và cô gái đang làm hỏng mối quan hệ của Bảo Linh cũng vậy.

Khiết Nhi vừa xin anh nghỉ phép dài hạn cách đây một tuần.

Thời gian cũng thật phù hợp.

“ Lam Thư ...”

Hải Minh gọi cô. Có cái gì đó khó nói.

“ Cô gái kia tên gì?”

Lam Thư hơi ngạc nhiên khi thấy Hải Minh có vẻ quan tâm.
“ Hình như là Sophie Lee. Còn tên tiếng Hàn em không nhớ.”
Cô bình thần trả lời trong khi gương mặt Hải Minh đang thực sự khó coi.
“ Là Sophie Lee?”
Hải Minh hỏi lại.
Quả là anh đoán không sai.
Cô gật đầu chắc chắn.
15 năm trước, cô gái ấy rời đi vì phẫu thuật khối u ở não.
Cô ấy quay về.
Cô gái hiện tại.
Anh phải làm sao?
Trái tim dường như không có câu trả lời.

31. Đứa Nhỏ.

CHAPTER 27

~oOo Đứa nhỏ. Oo

~ “ Tại sao cậu làm như vậy?”

Hải Minh bất mãn nhìn Khiết Nhi – cô bạn thân đang nằm trên giường bệnh.

“ Tôi bị bệnh là sự thật.”

“ Nhưng đó không phải nguyên nhân cậu rời xa cậu ta.”

Hải Minh đính chính.

Sự thật anh không hề biết chàng trai tên Ryan đó chính là Minh Huy. Lại càng không biết người yêu hiện tại của cậu ta là Bảo Linh - người chị em của Lam Thư.

Hải Minh rất muốn ủng hộ Khiết Nhi nếu cô ấy chân chính mang Minh Huy trở về.

Nhưng,... đây không phải là cách.

“ Khối u đó là lành tính. Cậu rời xa cậu ta vì cậu muốn theo đuổi giấc mơ của mình. Dừng lại đi Khiết Nhi.”

15 năm trước Khiết Nhi phát hiện mình có khối u ở não và chỉ cần phẫu thuật cô sẽ sống bởi khối u đó là lành tính. Nhưng sau khi làm phẫu thuật Khiết Nhi đã chuyển trường học để theo đuổi ước mơ của mình. Cô học rất giỏi để phát triển cô đã buộc mình phải rời đi. 15 năm sau, để níu kéo Minh Huy, Khiết Nhi đã chọn cách nói dối về căn bệnh của mình.

“Đủ rồi Hải Minh.”

Khiết Nhi hét lên. Cô thực sự lo lắng khi Hải Minh nói rất chính xác sự thật.

“ Tôi có nói sai?”

Anh khinh khỉnh hỏi lại.

“ Vì con nhỏ đó là em gái cô người yêu của cậu nên cậu trách tôi sao?”

“ Cậu đã biết từ đầu?”

Bảo Linh cười một tiếng.

“ Tôi biết. Nhưng chẳng lẽ vì sợ cậu trách mà tôi từ bỏ. Ngay thơ quá Hải Minh. Tôi đã nói đủ dùng bất cứ thủ đoạn gì tôi nhất định không để mất Ryan.”

“ Cậu ta chưa từng thuộc về cậu. Khiết Nhi.”

Hải Minh nhìn cô.

Chưa bao giờ anh cảm thấy thất vọng về cô như vậy. Vì tình yêu cô sẵn sàng đánh đổi mọi thứ. Ngay cả việc biến mình trở thành một người xấu.

Khiết Nhi mà anh quen là một cô gái xinh đẹp, thông minh và mạnh mẽ.

Không phải cô gái thủ đoạn như bây giờ.

“Đừng nhúng tay vào việc của tôi, Hải Minh!”

“ Tôi sẽ không để cậu trở thành người như vậy.”

Giọng đều đều. Hải Minh không nhìn cô chỉ rời đi một cách lạnh lùng.

Cánh cửa gỗ đen sang trọng được mở ra, một người đàn ông run rẩy bước vào căn nhà lạnh đến đáng sợ.

“Đây là ngôi nhà của cô gái mà tối nào cậu chủ cũng ở lại qua đêm. Tuy dạo này tôi không còn thấy đến.”

Người đàn ông khép nép bên chủ tịch Vương - bố Hải Minh.

“ Cô gái này làm việc cùng công ty với cậu chủ. Hai người thường có những cử chỉ rất thân mật.”

Chủ tịch Vương ra hiệu.

Người đàn ông tự biết rời khỏi.

Ông xem xét từng bức ảnh thám tử đã chụp được. Miệng khê vẽ nên một đường cong.

“ Lại là cô.”

Bảo Linh chạy vội vào phòng tắm xả nước thật lớn để át tiếng nôn mửa của mình.

Gần đây bụng cô rất khó chịu, hay nôn khan và cực kén ăn.

“ Em không sao chứ?”

Lam Thư liên tục gõ cửa phòng tắm. Cô rất lo lắng khi nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Bảo Linh.

“ Chị ...”

Vừa mở miệng chưa nói được gì cô lại cảm thấy buồn nôn.

Lam Thư là một cô gái nhạy bén.

Tình trạng hiện tại của Bảo Linh dù rằng con bé có cố che giấu như thế nào nhưng làm sao cô có thể không nghi ngờ. Chưa kể đến việc Bảo Linh đã cùng Minh Huy chung sống. Quá rõ ràng rồi còn gì.

“ Ngày mai cùng chị đến bệnh viện.”

Cô đau lòng nhìn Bảo Linh khổ sở mà không cầm được nước mắt.

Bệnh viện Trung tâm:

“ Chúc mừng cô. Cô đã mang thai được 1 tháng.”

Chúc mừng sao? Bảo Linh không khỏi tự cười chế giễu. Cảm xúc của cô bây giờ khó có thể diễn tả bằng lời.

Vui? Cô vui vì đây chính là kết tinh tình yêu của Huy và cô.

Buồn? Cô buồn vì nó có mặt thật không đúng lúc.

Lo lắng? Cô rất lo vì liệu anh có chấp nhận đứa nhỏ này.
Sợ? Cô sợ anh sẽ vì người con gái kia mà bỏ rơi mẹ con cô.

~~ “Linh”

Lam Thư gọi. Giọng nói hết tám phần lo lắng.

“Chở em đến nhà Minh Huy đi chị.”

Bảo Linh nhìn xa xăm.

Cô muốn anh biết chuyện này. Và đưa ra sự chọn lựa.

“Em thực sự muốn đến đó?”

Bảo Linh im lặng một lúc lâu mới lên tiếng.

“Biết đâu anh ấy có lí do. Em tin Minh Huy không phải người như vậy, chắc do em đã suy nghĩ nhiều.”

“Nếu hần không chấp nhận đứa nhỏ.”

“Em tự tin mình đủ khả năng nuôi con một mình.”

Cô kiên quyết.

Cô không muốn vì sự ích kỉ của bản thân mà làm khổ anh, khổ con và cả chính bản thân mình.

Chỉ cần anh giải thích. Cô sẽ tin.

Cô cần một người để thương yêu và được yêu thương.

Và con cô cũng cần một người cha.

Nghĩ thông suốt được chuyện này tâm trạng Bảo Linh đã tốt lên rất nhiều.

Phòng 3309:

Bảo Linh chần chừ một lúc mới dám mở cánh cửa nhà mà cô quá đỗi quen thuộc.

Mặt khẩu vẫn là ngày sinh của cô.

Anh vẫn chưa thay đổi.

Ngớ ngẩn? Nhưng cô lại thấy vui vì điều đó.

“Anh nấu gì vậy Ryan?”

Giọng một cô gái trong trẻo phát ra từ phòng ngủ.

Khiết Nhi chạy đến cạnh Minh Huy, ôm anh từ đằng sau.

Những gì Bảo Linh vừa thấy... phải chăng chỉ là ảo giác? Có lẽ...

Cô gái ấy đang ở nhà Minh Huy.

Cô gái ấy thân mật với cha đứa bé trong bụng cô.

Cô đau đớn nhìn hai người trước mắt.

Cho đến khi cô nhìn thấy cảnh này, cô vẫn tin tưởng anh tuyệt đối.

Hóa ra là như vậy. Chỉ cần Bảo Linh là cô rời khỏi căn nhà. Anh sẽ mang người con gái ấy đến ở cùng ngay.
Cô là gì? Cô là cái gì trong anh?

“LINH...”

Minh Huy hét lên.

Vừa nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé của cô bỏ chạy lòng anh như lửa đốt.

Bảo Linh chỉ vừa quay về bên anh. Nhưng cô nhìn thấy những gì cơ chứ?

Minh Huy tự trách bản thân.

“ Ryan...”

Khiết Nhi cố níu anh ở lại nhưng vô ích thôi.

“ Linh, bình tĩnh nghe anh giải thích.”

Minh Huy sợ hãi nắm chặt tay Bảo Linh. Anh buông ra cô sẽ biến mất.

Nước mắt cô giàn giụa.

Hai thứ Minh Huy sợ nhất trên đời một là bị bà nội la và hai là nước mắt của cô.

“ Buông tôi ra.”

Cô kích động hét lên.

“ Không. Anh sẽ không buông.”

“ Làm ơn đừng nhầm lẫn giữa tình yêu là lòng thương hại.”

“ Anh không thương hại.”

Cô dùng tay áo lau vội những giọt nước mắt.

“ Chúng ta chia tay đi.”

Bảo Linh dừng việc khóc lóc. Nghiêm túc nói.

“ Không.”

“ Xin anh.”

“ Nếu em cần thời gian, anh sẽ đợi. Nhưng em đừng nghĩ đến việc anh sẽ đồng ý chia tay.”

Minh Huy giao cô lại cho Lam Thư.

“ Nhờ cô.”

“ Khỏi. Là tôi nhờ anh buông tha con bé mới đúng.”

“ Cậu đã tìm hiểu được đến đâu?”

Hải Minh đã yêu cầu thư kí mới điều tra về bệnh án bên Mỹ của Khiết Nhi.

Anh đã nói bằng bất cứ giá nào cũng sẽ không để cô tự biến mình trở nên xấu xa.

“ Cô ấy dường như đã có kế hoạch từ trước. Mọi thứ đều được xử lý rất kĩ càng.”

“ Khiết Nhi là một cô gái thông minh.”

Hải Minh cảm thán.

“ Cậu hãy giúp tôi sắp xếp lịch hẹn với Minh Huy.”

Người thư kí mới gạt đầu. Rời khỏi phòng.

“ Nguội rồi.”

Hải Minh chạm tay vào cốc cà phê của Lam Thư.

Cởi chiếc áo của mình khoác lên người cô.

“ Trên này gió to, em sẽ bị cảm lạnh đấy !”

Lam Thư ngã vào vòng tay của anh. Bây giờ cô cũng thật may mắn khi còn Hải Minh bên cạnh.

Nhìn Bảo Linh mỗi ngày đều âm thầm khóc. Mà cô không cách nào khuyên can. Cũng không thể giúp gì. Thật đau lòng.

“ Con bé mang thai rồi.”

Giọng cô rất nhỏ. Như vừa muốn tâm sự cùng anh lại vừa không muốn anh nghe thấy.

“ Em nói gì?”

Hải Minh đứng thật không nghe rõ.

Lam Thư chần chừ suy nghĩ một lúc lâu. Quyết định không nên nói.

“ Không có gì.”

“ Em biết cô gái đã phá hoại chuyện của em gái em là ai chứ?”

Hải Minh hỏi.

Anh không muốn giấu giếm Lam Thư bất cứ thứ gì.

Thà là chính anh nói ra hơn là để cô tự biết.

Dù sao Khiết Nhi cũng là người trong công ty. Mà hơn vậy lại còn là bạn thân của Hải Minh.

Một bên là người yêu.

Một bên là bạn.

Anh không muốn Lam Thư nghĩ anh che giấu cho Khiết Nhi mà im lặng với cô.

Lại càng không muốn Khiết Nhi nghĩ anh vì Lam Thư mà phản đối những chuyện cô ấy làm.

Lam Thư lắc đầu.

“ Là Khiết Nhi. Và cô ấy đang làm sai. Cô ấy nói dối Minh Huy.”

Thảo nào Lam Thư cảm thấy cái tên Khiết Nhi rất quen. Thì ra Bảo Linh đã từng nói.

Nhưng Hải Minh nói gì cơ?

Cô ấy nói dối Minh Huy?

“ Anh chắc chứ?”

Anh gia tăng lực siết trên vai cô. Hải Minh cảm nhận được Lam Thư đang run lên vì tức giận.

“ Bạn tốt của anh thật vĩ đại.”

Cô giễu cợt.

“Đừng nói bằng thái độ đó về cô ấy.”

Haha – Cô cười lớn. Bất ngờ với ngữ điệu lời nói của Hải Minh.

“ Lam Thư !”

Anh nổi nóng gọi tên cô. Hải Minh nói sự thật cho cô biết để cô hiểu và giúp Bảo Linh quay trở về với Minh Huy. Không phải để cô phán xét Khiết Nhi.

Hải Minh tức giận Lam Thư rời khỏi sân thượng.

Từ khi biết Lam Thư đến bây giờ, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy khó chịu với thái độ của cô.

Lam Thư làm gì sai sao?

Cô tức giận vì cô ta xấu xa cướp người yêu của em gái là sai sao?

Em gái cô đang mang thai và cô ta là người phá hoại mọi thứ.

Vậy xin hỏi cô không có quyền tức giận với bạn tốt của anh?

Lam Thư trong lòng khó chịu. Vừa buồn, vừa lo lắng cho Bảo Linh. Vừa tức giận Hải Minh.
Cô xin về sớm để tránh gặp mặt anh.
** Chap này mình mới viết là Up liền chưa Edit nên có gì sai sót mong các bạn bỏ qua.
Nhớ Comt và Vote cho Au nha ^^

32. Chân Tướng.

CHAPTER 28

~oOo Chân tướng. Oo

~Khiết Nhi đẩy nhẹ cánh cửa.

Bên trong tỏa ra một mùi hương nhẹ nhàng. Cô đi sâu vào căn phòng nhìn ngấm xung quanh.

Cô tiến đến tủ âm tường với cánh cửa màu trắng rất xinh đẹp.

Tò mò đẩy mở.

Đó là một căn phòng ... không phải tủ đồ.

Đi vào khoảng 5 bước, đầu Khiết Nhi bị vướng bởi một sợi dây treo ngang.

Cô ngược nhìn ...

Thì ra Minh Huy vẫn giữ thói quen này.

Đây là phòng tối dùng để rửa ảnh.

Minh Huy rất thích chụp ảnh từ khi còn nhỏ. Và 15 năm trước cô chính là nhân vật chính trong ảnh của anh.

Khiết Nhi tò mò gỡ xuống những bức ảnh.

Cô gái trong hình cười rất dễ thương.

Những góc chụp còn tôn lên vẻ hồn nhiên và trong sáng của cô gái.

Cô ấy là Bảo Linh.

Cô gái sống cùng Minh Huy.

Tim Khiết Nhi không tránh khỏi nhói đau. Minh Huy thực sự đã thay đổi.

Ở cùng anh được vài ngày, Khiết Nhi càng nhận rõ điều đó.

“ Em làm gì ở đây, Soph”

Khiết Nhi giật mình.

“ Em...”

“ Em bảo rất đau đầu không thể di chuyển được cơ mà.”

Giọng Minh Huy hoài nghi.

Ở cùng cô vài tuần, anh phát hiện được Khiết Nhi dường như rất khỏe không có gì là bất ổn.

“ Soph, anh có chuyện này, muốn nói rõ cùng em.”

Khiết Nhi lo lắng gương mặt bỗng tái mét.

Linh cảm của một người con gái cho cô biết rằng, chuyện Minh Huy sắp nói chắc chắn không tốt đối với cô.

“ Ryan, anh muốn nói chuyện gì?”

Khiết Nhi vẫn bình tĩnh trả lời anh.

“ Có thật là em mới trở về Hàn Quốc không?”

Quả không sai. Cô đã đoán đúng. Minh Huy đang biết được chuyện gì đó.

“ Anh không tin em sao?”

Khiết Nhi nhìn anh, giọng run run như sắp khóc.

“Trả lời anh.”

Cô im lặng một lúc.

Tay lại ôm đầu ngã ra sàn nhà...

“ Sophie...”

Minh Huy vội chạy đến cạnh cô. Hoảng hốt.

Bệnh viện trung tâm:

“ Bác sĩ cô ấy tại sao lại như vậy? Đã phẫu thuật không phải mọi chuyện sẽ trở nên bình thường sao?”

“ Tôi... Cậu cần biết một vài chuyện...”

Vị bác sĩ chần chừ như muốn nói điều gì đó.

“ Bác sĩ, tôi có thể về chứ?”

Khiết Nhi nằm trên giường lên tiếng.

Nãy giờ cứ tưởng cô đã ngủ say.

“ Có thể.”

Anh nhìn thái độ của cô và vị bác sĩ lại càng cảm thấy có gì đó không bình thường.

Minh Huy cùng Khiết Nhi tiến đến cửa chính bệnh viện từ phía trái.

Lam Thư cùng Bảo Linh tiến đến cửa chính bệnh viện từ phía phải.

“ Linh.”

Khuôn mặt Bảo Linh gầy đi trông thấy, Minh Huy đau xót nhìn cô.

Hai tuần nay cô không chịu gặp anh. Hoàn toàn tránh mặt.

Nếu không vì bản thân cảm thấy có lỗi với Khiết Nhi mà dành thời gian chăm sóc cô ấy.

Minh Huy đã dùng hết thời gian của mình tìm cô giải thích.

Lam Thư nhìn Khiết Nhi bằng ánh mắt khinh thường.

Cô ấy đang nói dối Minh Huy.

“ Cô thật giỏi đóng kịch, thư kí của trưởng phòng.”

Lam Thư nhanh chóng đưa Bảo Linh rời khỏi đó sau khi gửi lời nhắn nhủ.

Hai tuần sau:

Sau lần gặp Lam Thư ở bệnh viện và nhận được lời nhắn nhủ đầy tính công phá của cô ta. Minh Huy dường như không tin tưởng cô rất nhiều.

Nhưng đã lỡ leo lên lưng cạp ... thì phải đi đến cùng.

Khiết Nhi kiên trì giả bệnh không một chút sơ hở.

Cô muốn kế hoạch đã đặt ra nhất định phải thành công.

15 năm xa cách, nếu có lí do chính đáng vì điều trị bệnh, với cá tính của Minh Huy chắc chắn anh sẽ quay trở về cạnh cô.

Khiết Nhi tin như vậy.

Và cô đã tạo ra màn kịch hết sức hoàn hảo.

Cô cho người xử lí tất cả hồ sơ bệnh án cũng như hồ sơ tại trường học trong 15 năm qua.

Sau đó đến tìm Minh Huy và ngắt xỉu tại nhà anh.

Cho anh biết về khối u. Minh Huy sẽ vì cảm thấy có lỗi mà ở cạnh cô.

Tiếp theo, cô bằng mọi cách khiến đứa con gái đó từ bỏ anh.

Và với lí do điều trị khối u, cô mang Minh Huy trở về Mỹ cùng mình.

Cô lợi dụng niềm tin của Minh Huy đối với mình để tạo ra một kế hoạch hoàn hảo.

Và cô...

Sắp hoàn thành.

Minh Huy đi công tác xa trong ba ngày. Đây là cơ hội của Khiết Nhi thực hiện những việc cuối cùng.

King-koong:

Bảo Linh với gương mặt tái nhợt không chút sức sống mở cửa.

“ Chào cô.”

Khiết Nhi tươi cười.

“ Tôi không có việc gì phải gặp cô.”

Bảo Linh tức giận đóng cửa.

Nhưng Khiết Nhi đã chặn trước.

“Đây là chìa khóa nhà, Ryan muốn tôi đưa cho cô.”

Bảo Linh vẫn chưa hiểu ý Khiết Nhi.

“ Tôi và Ryan sẽ trở về Mỹ trong tuần sau. Vé máy bay, mọi thứ đã được chuẩn bị. Nếu cô không tin có thể xem.”

Sophie Lee

Ryan Phan

Hai người đã đăng kí vé máy bay.

Chẳng lẽ mọi thứ cô ta nói đều là sự thật.

Anh chọn Khiết Nhi ?

Bảo Linh không dám tin vào mắt mình.

Giấy tờ nhà được chuyển sang tên cô. Vé máy bay là tên anh và cô ta.

“ Cô nói dối.”

Bảo Linh vẫn cố gắng không tin.

Cô giận Minh Huy. Đúng là cô giận Minh Huy.

Nhưng thực tâm, Bảo Linh vẫn đang chờ đợi anh giải quyết mọi chuyện với Khiết Nhi và đến giải thích với cô.

Bảo Linh tin anh.

Cho đến lúc này, khi nhìn vào những giấy tờ trước mặt mình.

Cô mới thức tỉnh. Minh Huy thật sự chọn Khiết Nhi.

“Đáp án cô muốn biết đã có. Hy vọng từ bây giờ trở đi. Cô đừng đến tìm Ryan thêm lần nào nữa.”

Nói rồi cô gái với gương mặt xinh đẹp nhưng tâm địa xấu xa đó bỏ đi.

“ Hải Minh ! Tối nay tôi sẽ gặp bố cậu để nói chuyện hủy hôn.”

Khiết Nhi ngồi đối diện Hải Minh. Vẻ mặt chiến thắng.

“ Cậu còn gì không?”

“ Tôi trở về Mỹ, cùng Ryan. Cậu nên chúc mừng tôi mới đúng.”

“ Cậu tự tin là cậu ta cùng đi?”

Hải Minh dùng chiêu kích tướng.

“ Vì điều trị bệnh cho tôi, Ryan sẽ.”

“ Cậu dùng thủ đoạn để đạt được. Không tồn tại được bao lâu đâu.”

Khiết Nhi nhếch miệng. Không thèm trả lời.

“ Nếu cậu ta phát hiện cậu dối trá, cậu lợi dụng lòng tin của cậu ta để đạt được mục đích...”

Hải Minh chưa nói xong liền bị Khiết Nhi chặn lại.

“ Tôi không nói. Cậu không nói. Thư kí của tôi không nói. Bác sĩ không nói. Thì cả đời này Ryan sẽ không bao giờ biết căn bệnh của tôi là giả.”

Xoảng –

Người đàn ông ném vỡ chiếc ly quay đầu nhìn Khiết Nhi.

Là Minh Huy?

Chẳng phải anh ấy đi công tác sao?

“ Hải Minh, cậu lừa tôi.”

Khiết Nhi phẫn nộ nhìn người bạn của mình.

“ Tôi không lừa cậu. Như tôi đã nói, tôi sẽ không để cậu tự biến mình trở thành một người thủ đoạn và dối trá.”

Minh Huy im lặng nhìn cô rất lâu.

Ánh mắt anh lúc này thật khó đoán.

Không giận giữ.

Không vui vẻ.

Không thất vọng.

Chỉ là nhìn... nhưng sao khiến cô lo sợ đến thế!

~ Quá Khứ

~ “ Tôi đã nghĩ cậu sẽ không đến.”

Hải Minh vui vẻ nhìn người đối diện ngồi xuống ghế.

“ Có việc gì liên quan đến Linh?”

Chàng trai đó rất nóng vội đi vào vấn đề chính.

“ Tôi muốn cậu biết, Khiết Nhi đang lừa dối cậu.”

“ Lừa dối? Thực nực cười.”

Minh Huy cười khẩy.

“ Tôi và Khiết Nhi làm bạn được tám năm. Và tôi biết rất rõ, cô ấy không hề bị bệnh. À không, nói chính xác là đã hồi phục từ rất lâu rồi.”

Minh Huy thấy được trong lời nói của Hải Minh hết mười phần là nghiêm túc.

“ Bạn? Nếu là bạn tại sao anh lại tố cáo cô ấy trước mặt tôi?”

“ Tôi không muốn Khiết Nhi vì anh mà trở thành người dối trá và thủ đoạn.”

“ Làm sao tôi có thể tin, tất cả những gì anh nói này giờ đều là sự thật?”

Hải Minh im lặng một lúc lâu mới lên tiếng.

“ Anh có yêu Bảo Linh không?”

Minh Huy ngạc nhiên khi Hải Minh hỏi như vậy.

Nói thẳng và thật thì cả anh và anh ta đều không phải thân. Chỉ là mối quan hệ quen biết.

Câu hỏi của Hải Minh có lẽ hơi đi quá giới hạn.

Nhưng Minh Huy tin anh ta là có lí do mới hỏi, không phải tò mò.

“ Tôi yêu cô ấy.”

“ Vậy còn Khiết Nhi.”

“ Bạn bè.”

Hải Minh mỉm cười với câu trả lời.

Nếu thực sự Minh Huy yêu Khiết Nhi, Hải Minh sẽ giúp họ trở về bên nhau bằng cách chân chính.

Nhưng Minh Huy yêu Bảo Linh.

Và anh sẽ không để Khiết Nhi tự giết mình bằng những trò thủ đoạn đó.

“ Nếu anh muốn biết sự thật. Hãy làm theo tôi nói.”

~ Kết thúc

~ “ Tại sao lừa dối tôi?”

Giọng Minh Huy đều đều. Nhưng lạnh toát khiến Khiết Nhi nổi da gà.

“ Ryan...”

“ Nếu vì theo đuổi ước mơ tại sao cô không nói với tôi? Cô sợ tôi sẽ phá hỏng giấc mơ của cô sao?”

Gương mặt anh tối sầm.

Một người đàn ông... ghét nhất là bị lừa dối.

“ Ryan ... đừng tin những gì anh vừa nghe chỉ là ...”

“ĐẾN BÂY GIỜ CÔ CÒN NÓI DỐI ĐƯỢC HAY SAO?”

Minh Huy hét lên đầy giận giữ.

Từ nãy đến giờ anh vẫn đang cố gắng kiềm chế cơn tức giận của mình.

Minh Huy chọn tin tưởng cô.

Thật không ngờ cô lại lời dụng chính lòng tin đó để giả thủ đoạn.

“ Rời khỏi nhà của tôi. Và đừng bao giờ trở lại tìm tôi. Hãy để tôi và Bảo Linh được yên. Hoặc cô sẽ là người phải tổn thương.”

Minh Huy lạnh lùng.

Reng – reng:

“ MINH HUY, cậu làm ơn hãy đến bệnh viện. Linh...linh nó bị sảy thai.”

Giọng Lam Thư đi kèm nước mắt...

“ Sảy thai? Có con sao?”

Minh Huy không tin vào tai mình. Đầu óc trống rỗng lặp lại lời Lam Thư vừa nói qua điện thoại.

Không kịp suy nghĩ thêm, anh chỉ biết bản thân đang chạy đi.

Rất nhanh.

Anh muốn gặp Bảo Linh.

~ “ Chúng ta về thôi!”

Hải Minh đỡ Khiết Nhi đứng dậy.

Cô giật mạnh tay mình khỏi Hải Minh.

“ Cậu phản bội tôi? Cậu vì đứa con gái đó mà phản bội tôi?”

“ Cậu im đi. Còn chưa tỉnh táo lại hay sao? Tất cả những gì cậu gây ra, chưa đủ sao?”

Khiết Nhi cười lớn.

“ Sảy thai thì sao chứ? Chưa chết được đâu.”

Bốp –

Một cái tát như trời giáng. Từ nhỏ đến lớn Khiết Nhi chưa bao giờ bị bố mẹ đánh dù chỉ một cái. Nay lại bị chính người bạn thân nhất của mình làm điều đó.

“ Cậu thật đáng sợ!”

Hải Minh sợ hãi nhìn Khiết Nhi.

Từ bao giờ cô trở nên xấu xa như vậy?

**** Tèn ten... Chap mới. Tới đây là truyện sắp hết rồi. Chỉ còn một part 6 chap nữa thôi. Biến cô cuối cùng sắp đến rồi !!!

Chúc mọi người một tối chủ nhật vui vẻ.

Nhớ comt và vote cho Au nà ^^

33. [part Vi] Kết Hôn.

PART VI

CHAPTER 29

~oOo Kết hôn. Oo

~” Cô biết từ khi nào? TẠI SAO KHÔNG CHO TÔI BIẾT?”

Minh Huy mắt bình tĩnh ghì chặt vai Lam Thư.

Cô đau đớn hiện rõ trên gương mặt.

Bốp -

Cô cảm hận nhìn Minh Huy.

Anh ta còn tư cách để trách cô sao?

” Anh còn dám tức giận? Bảo Linh đến tìm anh để báo tin, lúc đó anh đang vui vẻ với ai? Tình trạng sức khỏe con bé không được khỏe vì suốt ngày buồn bã, đến bệnh viện kiểm tra, anh không chỉ không đưa Linh đi mà còn cùng với người con gái khác thân mật trước mặt con bé. Linh sẩy thai, lý do anh nên hỏi cô ta mới đúng.”

Thư ném mạnh vào mặt Huy một xấp giấy.

Nếu không vì Bảo Linh cần anh, cô sẽ tuyệt đối không gọi cho tên xấu xa này.

Lam Thư đã lo sợ và hoảng hốt như thế nào khi nhìn thấy Linh nằm trong vũng máu dưới chân cầu thang.

Cô đã rất tự trách bản thân không để ý đến Linh mới xảy ra chuyện.

Cho đến khi nhìn thấy những tờ giấy nằm ngổn ngang trên phòng khách.

” Cái này là gì?”

Minh Huy vô thức hỏi.

Những việc này, anh không làm.

” Không biết sao? Là giấy tờ nhà và vé máy bay. Minh Huy, nếu muốn cùng cô ta rời đi. tại sao không ra đi trong im lặng. Anh đã hại chết chính đứa con của mình.”

Lam Thư khẳng định.

” Tôi không có làm.”

Minh Huy cố gắng thanh minh.

” HAI NGƯỜI KHÔNG BIẾT ĐÂY LÀ BỆNH VIỆN SAO?”

Cô y tá quát.

Cũng may đây là phòng cấp cứu đông người nên khá ồn ào.

Nếu là nơi bệnh nhân nghỉ dưỡng chắc hai người đã bị đuổi đi từ lúc nào.

” Cô ấy sao rồi?”

Minh Huy không quan tâm đến việc mình vừa bị nhắc nhở, vội vàng hỏi.

” Bệnh nhân đã được đưa đến phòng hồi sức. Cô ấy hiện tại đang rất bất ổn.”

” Linh, bình tĩnh đi em. Anh xin lỗi. Tất cả, tất cả đều là lỗi của anh.”

Minh Huy đau đớn nhìn cô khổ sở.

Mặc kệ bản thân bị cô cáu xé, anh vẫn ôm chặt cô vào lòng.

Tại sao? Anh đã sai khi cứ tin tưởng cô sẽ ổn cho đến khi anh giải quyết mọi chuyện với Khiết Nhi và quay về.

Nếu Hải Minh không tìm anh, cả đời Minh Huy cũng không biết bản thân bị lừa dối.

Và Bảo Linh sẽ không phải khổ sở như thế này...

” Con của tôi...”

Cô thều thào... Ngất đi.

Đây là câu duy nhất Bảo Linh có thể nói.

Khi cô tỉnh cô sẽ đau đớn gào thét gọi đứa con của mình.

Khi cô ngất cô không ngừng vùng vẫy trong cơn ác mộng.

Minh Huy không dám rời Bảo Linh dù chỉ nửa bước.

Anh sợ khi Linh tỉnh dậy không thấy anh. Cô sẽ lại hoảng sợ.

” Huy.”

Bảo Linh gọi tên anh. Đã lâu lắm rồi Minh Huy mới nghe tên mình được gọi bằng cái miệng nhỏ nhắn của cô.

” Em nói đi. Anh vẫn đang nghe.”

Huy nắm chặt tay cô. Như thể sợ buông ra Bảo Linh sẽ biến mất.

” Chúng ta chia tay.”

” Em có thể nào chấp nhận kết hôn với anh không?”

Thay vì trả lời câu nói của Linh.

Minh Huy lại cầu hôn cô ngay lúc này.

” Em không đùa.”

” Anh rất nghiêm túc.”

Minh Huy rút từ cổ một chiếc vòng được xuyên giữa cặp nhẫn rất đẹp.

” Anh đã muốn làm việc này từ rất lâu. Bảo Linh, gả cho anh.”

Thấy cô im lặng. Minh Huy không khỏi run sợ, tiếp lời.

” Từ khi Sophie trở về, anh đã có câu trả lời cho chính mình. Cô ấy bị khối u ở não, anh không thể đứng yên nhìn như một kẻ cô cảm. Anh yêu em, Bảo Linh. Và anh sai rồi khi cứ tin rằng em sẽ ổn trong khi chờ đợi anh giải quyết dứt khoát mọi chuyện với Soph.”

Minh Huy chưa bao giờ nói rõ lòng mình như vậy.

Từ lúc theo đuổi đến khi yêu nhau.

” Về chuyện con chúng ta ... em có thể tha thứ cho anh?”

Bảo Linh khóc.

” Nếu không thể. Em cũng đừng khóc. Được rồi, anh sẽ đi.”

Minh Huy đứng dậy toang bỏ đi.

Một bàn tay nhỏ bé yếu ớt níu anh ở lại.

“Đồ ngốc.”

Câu trả lời của cô đã được thể hiện qua hành động.

Minh Huy vui mừng không hết. Ôm Bảo Linh vào lòng thật chặt.

Minh Huy luôn cảm thấy bản thân dường như rất may mắn hơn tất cả mọi người.

Dù anh đi đâu, làm gì đi nữa... nhìn lại phía sau, Bảo Linh sẽ vẫn mãi đợi chờ và tha thứ.

Ông trời có quá ưu ái cho Minh Huy?

Ông cho anh nhiều thứ - nhưng chỉ lấy đi thứ quan trọng nhất của anh.

~” Em ổn chứ?”

Lam Thư đặt trên bàn những món ăn đã được chuẩn bị sẵn sàng.

” Chị với anh Minh còn giận nhau sao?”

Lam Thư trầm mặc sau câu hỏi của em gái.

Lần này chẳng lẽ cô thực sự sai?

Hải Minh chưa bao giờ giận cô lâu như thế !

” Anh Minh đã giúp Huy.”

” Chị biết. Nhưng ...”

” Hết giờ nghỉ trưa rồi. Để tôi đưa cô về công ty.”

Minh Huy gõ cửa nhắc nhở.

Lam Thư thu dọn đồ đạc và rời khỏi.

” Chiều anh sẽ về sớm.”

Minh Huy nhìn Linh đầy yêu thương.

Lam Thư không khỏi cảm thấy ghen tỵ.

Hải Minh và cô, không gặp quá nhiều trắc trở như Huy và Linh. Chắc cũng vì thế, tình cảm của cô và anh không thể sâu đậm bằng.

” Trưởng phòng gọi cô, Lam Thư.”

Cô đồng nghiệp thông báo.

Lam Thư chần chừ không dám mở cửa.

Gặp anh cô sẽ nói gì?

Xin lỗi? Đâu phải chỉ do mình cô.

Cảm ơn? Vì chuyện của Huy và Linh. Không liên quan.

” Tại sao em không vào?”

Giọng nói trầm trầm vang lên từ đằng sau lưng.

Lam Thư mém chút hét lên.

” Trưởng phòng, anh gọi tôi?”

” Là Hải Minh...”

Anh nhắc nhở.

” Có việc gì không?”

” Em còn giận anh sao?”

Hải Minh đẩy cô vào phòng.

” ...”

Cô chọn cách im lặng.

” Cô ấy là bạn thân của anh. Người khác nói về bạn thân của em như vậy. Em có thoải mái không?”

” Vậy anh đối xử với người yêu của anh như vậy là đúng?”

Lam Thư đã không chịu tiếp tục im lặng thêm nữa.

” Lam Thư...”

Hải Minh nhìn cô. Hết cách.

” Em xin lỗi.”

Cuối cùng cô cũng chọn cách nhận lỗi về phía mình.

” Anh cũng có lỗi. Vậy là huề nhé !!”

Thế đấy !!! Những người yêu nhau. Họ chỉ cần như vậy. Là đủ.

1 năm sau:

“Đẹp không?”

Bảo Linh xoay một vòng.

Chiếc váy cưới màu trắng tinh làm tăng phần đáng yêu cho cô.

” Em thử đến cái thứ chín rồi đó Linh.”

” Con gái chỉ có ngày này là quan trọng nhất!”

Minh Huy mỉm cười. Vòng tay qua chiếc eo nhỏ nhắn kéo cô sát lại.

“Đối với anh, em lúc nào cũng xinh đẹp.”

Anh nịnh hót. Vì anh muốn cô cười.

Nụ cười của cô rất xinh.

Hạnh phúc chỉ đơn giản thế thôi.

Là chỉ cần nhìn thấy Linh cười Huy luôn ấm áp nơi đáy lòng.

” Bố... nói gì?”

” Kết hôn với Khiết Nhi, mọi thứ đã được chuẩn bị.”

Hải Minh bất ngờ với yêu cầu của bố mình.

Nhưng anh chỉ thật sự bị shock khi nhìn thấy Khiết Nhi bước ra từ phòng ăn.

Một năm qua, sau cái ngày cô bị bại lộ mọi chuyện. Khiết Nhi đã trốn biệt tăm. Hải Minh không ngừng tìm kiếm nhưng kết quả vẫn là thất bại.

” Cậu đã ở đâu suốt thời gian qua.”

Hải Minh lo lắng cho cô.

” Con bé ở đây cùng ta.”

Sau câu trả lời của bố mình.

Hải Minh đã hiểu.

” Lại là kế hoạch của cậu?”

Cười chế giễu.

“Đừng hiểu lầm tôi...”

” Không cần giải thích. Hải Minh, con chỉ việc làm theo yêu cầu của ta.”

Chủ tịch Vương cắt ngang lời Khiết Nhi.

” Con sẽ không kết hôn với cô ta.”

Hải Minh khẳng định.

Anh đã không còn là một thằng con trai ngoan ngoãn nghe lời của bố như trước.

Giờ đây anh có một người cần phải bảo vệ.

Có một tổ ấm cần anh xây dựng.

KẾT HÔN VỚI BẠN THÂN? Không đời nào.

Hải Minh không muốn phí sức tiếp tục cãi nhau.

Rời đi như bao lần.

Trong sự tức giận.

*** Hơi lâu ha... Do mình càng ngày càng bận lo việc học hành.

Mong các bạn vẫn tiếp tục ủng hộ. ^^

34. Thông Báo:

Thông báo:

Mình gửi lời xin lỗi đến tất cả các đọc giả hiện đang theo dõi truyện Bắt đầu từ một kết thúc.

Vì năm nay mình học 12 nên bài vở nhiều và sắp tới là chuẩn bị thi HK nên mình xin được tạm hoãn truyện lại.

Do không muốn bạn đọc thất vọng nên mình muốn thông báo đến các bạn.

Mình sẽ tạm dừng truyện trong khoảng 1 tháng. Sau khi thi HK1 xong mình đảm bảo sẽ hoàn truyện.

Và trước Tết mình sẽ hoàn truyện này và một truyện mới như đã hứa.

Và cuối cùng, hy vọng khi mình trở lại vẫn nhận được sự ủng hộ của các bạn.

THÂN. ^^

35. Vì Em Nợ Chị Một Mạng Sống!

CHAPTER 30

~oOo Vì em nợ chị một mạng sống!Oo~

~KẾT HÔN VỚI BẠN THÂN? Không đời nào.

Hải Minh không muốn phí sức tiếp tục cãi nhau.

Rời đi như bao lần.

Trong sự tức giận.

“Đứng lại đó.”

Chủ tịch Vương quát lớn.

“Bố...”

Hải Minh đối mặt với ông.

“Con không còn là Hải Minh của trước kia. Con sẽ không làm theo những gì bố sắp đặt.”

Hải Minh cương quyết.

Những bức hình được Thiên Vương tung, rơi rải rác trên sàn nhà.

“Vì đứa con gái thối tha này, mày sẵn sàng đối nghịch ta?”

Ông hỏi.

“BỐ...”

Anh hét lên. Ông không thể chỉ vì Hải Minh không chấp nhận kết hôn mà có thể kết luận rằng anh đối nghịch.

“Là gia đình hay là nó?”

Thiên Vương ra lệnh.

“Bố, đừng ép con.”

“CHỌN.”

Hải Minh rối bời trong suy nghĩ.

Người con gái đó vì anh chờ đợi chung thủy suốt tám năm không một lời giải thích mặc kệ anh hiểu lầm.

Nếu lần này Hải Minh tiếp tục chọn gia đình. Liệu cô có thể quên anh và sống tốt?

Và liệu anh sẽ ổn khi thiếu cô?

Tám năm trước, gia đình là tất cả đối với Hải Minh.

Nhưng tám năm sau, Lam Thư là bầu không khí anh đang hít thở.

Hải Minh không thể sống thiếu Lam Thư.

“Lam Thư.”

Mạch lạc, anh nói.

Phải từ bỏ mọi thứ vì cô. Anh chấp nhận.

Thiên Vương tức giận đến tím tái cả mặt.

Cả người ông cứng đờ, một tay ôm lấy sau gáy.

“BỐ.”

Linh Liên hoảng hốt đỡ bố mình. Hét lớn gọi người giúp đỡ.

Nhưng Hải Minh đã rời khỏi biệt thự chỉ còn lại những người giúp việc.

Anh trở về nhà trong tình trạng mệt mỏi và đau khổ.

Hải Minh ôm chặt lấy người con gái đang ngủ say trên giường.

Lam Thư trở mình.

“ Sao vậy?”

“ Anh yêu em.”

Cô linh cảm được điều gì đó không tốt qua ánh mắt của anh.

“ Anh có tâm sự.”

Lam Thư khẳng định.

“ Anh biết Khiết Nhi ở đâu rồi.”

Dù rất không muốn nghe chuyện của cô ta nhưng cô biết Hải Minh coi trọng Khiết Nhi.

Và cô tôn trọng anh.

“ Vẫn ổn chứ?”

“ Cậu ấy ở cùng gia đình anh suốt thời gian qua.”

Hải Minh im lặng.

“ Và bố anh muốn anh kết hôn với Khiết Nhi.”

Lam Thư lắng nghe không nói gì.

Anh vuốt nhẹ mái tóc đen dài óng mượt của cô, cưng chiều.

“ Sau này chúng ta phải khó khăn rồi. Thôi ngủ tiếp đi. Anh tắm.”

Lam Thư mỉm cười. Câu nói của anh đã trả lời cho những gì cô muốn biết.

Anh đã chọn cô.

Chỉ vậy là đủ.

Tập đoàn E-shine:

“ Đại ca ... người muốn gặp anh đang ở trên đó.”

Một tên với gương mặt đầy vết dao chém nói, ngữ khí khinh khỉnh.

“ Ông già giúp tao ra trại làm việc ở đây?”

Tên đại ca đảo mắt quanh nơi đang đứng.

“ Mời cậu ngồi.”

Chủ tịch Hoàng Thiên Vương tỏ ra lịch sự.

“ Có chuyện gì nói. Không cần dài dòng.”

Chó đen rất không kiên nhẫn với những kẻ có tiền.

“Được. Tôi muốn giúp cậu trả thù.”

Thiên Vương ánh mắt nham hiểm quan sát kỹ lưỡng thái độ người đối diện.

Chó đen cũng dùng ánh mắt tương tự đánh giá Thiên Vương.

“ Tại sao lại là tôi? Đâu có thiếu những xả hội đen làm việc này.”

Một câu trả lời thông minh.

“ Đơn giản là vì tôi và cậu có chung một kẻ thù.”

Chó Đen im lặng một lúc lâu.

“ Phan Minh Huy và Trịnh Bảo Linh, tôi chắc cậu biết hai cái tên này.”

“ Ông muốn tôi giết chúng?”

“ Là người thân của chúng.”

Ánh mắt thẳng trầm khó đoán.

“ Tôi muốn cậu đảm bảo chị gái của con bé đó phải biến mất hoàn toàn. Đó mới là cách trả thù đau đớn nhất !!”

Chủ tịch Hoàng Thiên Vương điều hành tập đoàn E- shine quyền lực ai ai cũng ngưỡng mộ.

Hóa ra là một con người vô cùng nham hiểm và độc ác.

“ Tôi được gì?”

“ Tôi sẽ đưa cậu rời khỏi đây và đảm bảo cho cậu một cuộc sống không thiếu thốn.”

“ Có lẽ tôi được hơi nhiều. Tôi sẽ không bị thủ tiêu chứ?”

Hắn cười khinh. Trò của những kẻ có tiền hắn đã quá thuộc.

“ Cậu có thể chấp nhận hoặc không.”

Chó đen gương mặt không biểu lộ chút cảm xúc.

Cuộc đời này của hắn... vào tù không phải lần đầu.

Hoặc có chết đi cũng chẳng có gì để tiếc.

Nhưng biết đâu lần này hắn sẽ có một cuộc sống mới?

“ Tôi chấp nhận.”

“ Đảm bảo ngoài cậu ra không một ai biết chuyện này. Cậu có thể làm một mình?”

Chó đen gật đầu khẳng định.

“ Cậu có thể về và đợi tôi thông báo.”

Lam Thư bước vào quán Cà Phê, tìm kiếm người đã hẹn cô.

“ Tại sao cô lại muốn gặp tôi.”

“ Cô hãy để Hải Minh kết hôn với tôi.”

Khiết Nhi nói rõ ràng từng chữ.

“ Tại sao?”

“ Nếu cô không muốn nhìn thấy Hải Minh vào tù vì những chuyện cậu ấy không hề làm.”

“ Cô...”

Lam Thư trợn mắt , vẫn không trừ bỏ ác cảm với Khiết Nhi.

“ Đây là cuộc hôn nhân chỉ vì lợi ích. Hoàn toàn không có tình yêu. Cô và cậu ấy không cần chia tay. Sau khi có được thứ tôi muốn. Tôi sẽ ly hôn.”

“ Hải Minh không làm gì sai. Anh ấy sẽ không sao.”

Lam Thư đứng dậy thanh toán tiền nước của mình.

“ Cô biết Hoàng Thiên Vương là ai chứ? Nếu muốn Hải Minh ăn cơm tù, thì cứ việc.”

Khiết Nhi gương mặt tự đắc. Cô biết mình đã đánh trúng điểm yếu của Lam Thư.

Cánh cửa được đẩy mở, là Hải Minh.

“ Cậu muốn gì Khiết Nhi?”

“ Như tôi đã nói với cậu. Chỉ một năm thôi.”

Hải Minh gương mặt lãnh đạm.

“ Về thôi Thư !”

Anh một tay nắm lấy tay Lam Thư, tay còn lại cầm áo khoác và giỏ sách giúp cô.

“ Tôi xin cậu, Hải Minh. Bỏ tôi sẽ giết tôi mất.”

Khiết Nhi bỗng quỳ xuống không hề quan tâm hàng chục cặp mắt đang nhìn cô.

Lam Thư đỡ vội cô dậy.

“ Mọi người đang nhìn.”

“ Tôi xin cô Lam Thư. Chỉ là kết hôn giả thôi...”

Đối với những việc Khiết Nhi đã làm, Lam Thư thực sự rất ghét và hận cô ta.

Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ như rơi vào bước đường cùng, cô lại không thể cầm lòng.

Giữa cô và cô ta, có một thứ gì đó rất mơ hồ, Lam Thư luôn cảm thấy... cô và cô ta có cái gì đó rất quen thuộc mà cũng xa lạ.

Từ khi gặp Khiết Nhi đến bây giờ. Hải Minh và Lam Thư vẫn chưa nói với nhau câu nào.

Mỗi người đều chìm vào một suy nghĩ riêng...

“ Minh” – “ Thư”

Hai người đồng thanh.

“ Em nói trước đi.”

“ Nếu anh muốn giúp cô ta. Em sẽ đợi.”

Hải Minh trầm mặc.

Quả thực anh muốn giúp Khiết Nhi. Tuy nhìn vẻ ngoài cô ấy phá phách nhưng cũng rất sợ bố của mình.

Tuy việc kết hôn không phải chuyện muốn thì làm...

“ Xin lỗi em.”

Hải Minh – anh sẽ không bao giờ biết được. Quyết định ngày hôm nay sẽ khiến anh hối hận.

Lòng người thật khó đoán.

Khiết Nhi. Cô thực sự là người như thế nào?

Chap 31...

1 tháng sau:

Nhà hàng Rose:

Tân hôn.

Hoàng Hải Minh – Lê Khiết Nhi.

Ngoại thành:

“ Làm ơn cứu với. Có người bị thương.”

Lam Thư dùng hết tất cả sức lực còn lại để gọi sự cứu giúp.

“ Bảo Linh... chị xin em đừng có chuyện gì.”

“ Lam Thư. Dù em có không qua khỏi chị hãy giúp em chăm sóc Huy.”

Bảo Linh khó khăn nói.

“ Tại sao em làm như vậy.”

Cô không thể dừng khóc... máu của Linh nhuộm đỏ cả chiếc đầm trắng của cô.

“ Vì em nợ chị một mạng sống.”

Xin lỗi vì mình quá nhạy truyện. Để mốc rồi mới quay lại ^^

Nhớ đón xem part sau.

Đừng giận mình vì sự lười biếng cực độ này. Hy vọng vẫn nhận được Vote và comt của các bạn.

Và cuối cùng là xin.

CHÚC MỪNG NĂM MỚI 2015. Chúc mọi người luôn nhận được nhiều may mắn và thành công hơn năm cũ nha

36. Bảo Linh!

CHAPTER 31

~oOo Bảo Linh! Oo

~” Anh không đi làm sao thưa Giám đốc?”

” Vì không muốn xa thú cưng.”

Minh Huy rời khỏi giường trong tình trạng nửa tỉnh nửa mơ.

” Bảo Linh.”

Anh gọi cô.

” Linh...”

Huy lặp lại khi thấy cô đứng thờ thẫn không nghe anh gọi.

” LINH...”

Anh cao giọng khiến Bảo Linh mình. Vội vàng nhắc bếp không hề biết bếp đang sôi.

” Cẩn thận.”

Huy hoảng hốt, nhanh chóng đưa tay cô vào dưới vòi nước.

” Không sao chứ.”

Bảo Linh gạt đầu. Đôi mắt vô hồn nhìn anh.

“Đừng nghĩ chuyện của Lam Thư nữa. Không liên quan đến chúng ta.”

Làm sao Minh Huy có thể không biết lí do khiến Bảo Linh lơ là như người trên mây suốt mấy ngày nay. Tất cả vì chuyện Hải Minh sẽ kết hôn với Khiết Nhi.

” Em có linh cảm không tốt. Nếu như Khiết Nhi không làm theo lời cô ta nói, nếu như cô ta không chịu ly hôn hay ...”

Anh ngăn cái miệng nhỏ nhắn của cô bằng một nụ hôn.

” Đừng nói nữa. Không phải vì em, Thư cũng đã nói như vậy !”

” Em lo cho chị ấy !”

Cô vùi mặt mình vào lồng ngực vững chắc của Huy.

Anh vuốt ve mái tóc an ủi.

” Ngày Hải Minh kết hôn, em hãy ở cạnh cô ấy.”

Tập đoàn E-shine:

Một người đàn ông quyền lực nhìn người con gái hài lòng.

” Con quả không làm ta thất vọng.”

” Chủ tịch, đó là việc con nên làm.”

Ông cười.

” Con sẽ có được Sky như ta đã hứa.”

Khiết Nhi gật đầu kính trọng đối với Thiên Vương.

” Cảm ơn chủ tịch.”

~ Quá khứ 1 năm trước

~(Lúc Minh Huy phát giác chuyện Khiết Nhi dối trá và cô đã biến mất.)

Khiết Nhi tiến vào phòng.

Một căn phòng lạnh lẽo, cô đánh giá.

” Chủ tịch, chào bác.”

” Cô đến đây làm gì?”

Thiên Vương lạnh lùng. Từ sau khi biết Khiết Nhi và Hải Minh chỉ là giả vờ yêu nhau, ông đã không còn cảm tình với cô.

” Cháu muốn bác giúp một chuyện.”

Ông ngược nhìn cô, thăm đánh giá.

Một cô gái nhỏ bé lại dám đứng trước mặt vị chủ tịch quyền uy như Thiên Vương mà yêu cầu giúp đỡ. Thật có tố chất !

” Nói.”

” Cháu sẽ kết hôn với Hải Minh.”

Thiên Vương không một chút biểu cảm.

Con bé này là mẫu con dâu lí tưởng của ông.

Thông minh, sắc bén và cũng có phần thủ đoạn.

Con trai Hải Minh của ông. Tuy thông minh nhưng lại quá thật thà.

Nếu có Khiết Nhi ở cạnh, ông chắc chắn E-shine có thể còn vươn cao và tiến xa hơn cả bây giờ.

Thế nhưng Khiết Nhi lại quá cứng rắn, rất khó có thể điều khiển.

” Ta được gì?”

” Chủ tịch có được thứ chủ tịch muốn và cháu cũng có được thứ cháu muốn.”

” Ta sẽ giao lại Sky cho cô nếu cô có thể khiến Hải Minh đồng ý kết hôn. Và không ly hôn.”

Ông nhấn mạnh về sau.

Giao Sky cho cô ta, vẫn chưa đủ. Ông biết điều đó.

Nhưng đó là cách trì hoãn tốt nhất.

Và cũng là cách huấn luyện biến đứa con gái thông minh này trở thành người của ông

Khiết Nhi, cô thông minh và thủ đoạn.

Nhưng cô không bao giờ có thể chiến thắng Thiên Vương.

~ Kết thúc

~” Chó đen, cậu đã chuẩn bị sẵn sàng?”

“Ông yên tâm.”

Thiên Vương cất điện thoại vào túi. Lấy lại gương mặt vui vẻ đón khách.

Hôm nay là ngày Hải Minh kết hôn.

Hải Minh một thân một mình đứng trước gương.

Mặt lãnh đạm.

Dù đây chỉ là hôn nhân trên danh nghĩa nhưng nó diễn ra quá thật, thật đến mức Hải Minh muốn bỏ trốn.

Người duy nhất anh muốn cùng bước vào lễ đường là Lam Thư.

Người anh phải kết hôn ngày hôm nay lại là Khiết Nhi.

Phải, chính Hải Minh chọn cách giải quyết này.

Nhưng không có nghĩa anh muốn điều đó.

Và giây phút này, anh hối hận.

” Cậu soi gương đủ rồi chứ?”

Khiết Nhi bước ra trong bộ váy trắng, vô cùng xinh đẹp.

Gương mặt cô và Lam Thư có nét tương đồng. Ngay cả phong thái cũng thực giống.

” Chúng ta có thể giải quyết bằng cách khác.”

Khiết Nhi giương đôi mắt sâu đầy thu hút nhìn Hải Minh.

” Chúng ta không yêu nhau. Cậu sợ điều gì?”

Cô khẳng định.

Mục đích của cô kết hôn với Hải Minh là để trả thù Bảo Linh và hơn thế cô còn có Sky.

Không thể chỉ vì Hải Minh là bạn tốt mà cô phải từ bỏ những điều đó.

Nói Khiết Nhi thủ đoạn cũng được.

Miền cô có được thứ cô muốn.

Lam Thư nhìn bộ váy trắng mình đang mặc.

Chẳng lẽ cô định đến dự đám cưới của người yêu?

Kết hôn giả.

Nhưng cảm giác là thật.

Lam Thư khóa cửa. Rời khỏi thang máy. Cô đi về phía chiếc xe Taxi mình vừa nhìn thấy.

” Cô là Lam Thư?”

Một người đàn ông mặc Vest đen gọi cô.

Chó đen gọn gàng sạch sẽ trong bộ quần áo cao cấp. Với gương mặt khá điển trai hẳn hoàn toàn xóa bỏ hình ảnh giang hồ của mình.

” Anh gọi tôi?”

Cô chỉ tay vào người mình, hỏi lại.

” Tôi là thư kí của trưởng phòng Hải Minh, anh ấy yêu cầu tôi đến đón cô đến khách sạn tổ chức tiệc.”

Lam Thư hơi ngỡ vực ánh mắt của hắn nhưng lại không một cảnh giác đi theo.

” Kia là chị hai phải không anh?”

Bảo Linh lay tay Minh Huy chỉ về phía Lam Thư đang đứng.

” Cô ấy đang đi với ai?”

” Người kia... nhìn thật quen.”

Bảo Linh vội mở cửa chạy lại gần để nhìn cho rõ.

” Huy ! Là hắn.”

Cả người cô run lên bần bật.

Gương mặt trắng toát sợ hãi.

Cô nhận ra hắn là chó Đen. Bảo Linh chưa một lần thôi ám ảnh về sự việc tối hôm đó...

Minh Huy biết Bảo Linh bắt an.

” Có anh ở đây. Không sao.”

Anh cố nhìn kĩ thêm một lần nữa. Tự nghi ngờ thị lực của mình.

Bởi không thể nào là chó Đen. Anh đã tống hắn vào tù với án 3 năm, làm sao có thể ở đây.

Nhưng người đàn ông đi cùng Lam Thư quả thực rất giống hắn.

So về ngoại hình là chính chu hơn.

” Chạy ... chạy theo đi anh.”

Minh Huy gạt cần số, chuyển bánh đi theo chiếc ô tô chở Lam Thư.

” Linh, gọi cho thư kí Kim và mở định vị trên điện thoại của anh, ngay.”

Huy ra lệnh. Lúc này, một linh cảm xấu thực sự đã đến.

Minh Huy rung mình. Anh bỗng cảm thấy lạnh sống lưng.

Hải Minh sẽ chỉ kết hôn một lần.

Và người kết hôn với anh sẽ là Lam Thư.

Cửa phòng chờ của chú rể được mở. Hải Minh đã bỏ trốn.

” Anh định bỏ đi mà không cần tiền và xe sao?”

Linh Liên ném chìa khóa xe của mình cho anh trai.

Cô đã biết trước Hải Minh sẽ không thể làm việc này.

Ai bảo cô và anh là song sinh cơ chứ?

Hự hự

Lam Thư ho vì sắc nước.

Cách đây ba tiếng, cô đi theo một người đàn ông tự xưng là thư kí của Hải Minh. Sau đó cô không còn nhớ bất cứ thứ gì.

Và khi tỉnh lại thấy mình đang bị trói nằm cạnh bờ sông.

Một nơi xa lạ và vắng vẻ.

” Tỉnh rồi à?”

Hắn vui vẻ nói.

” Chắc cô đang ngạc nhiên vì sao mình lại ở đây đúng không?”

Lam Thư không trả lời.

Điều này làm hắn không vui.

” Cũng lì quá nhỉ? Trước khi chết, con người ta thường mạnh mẽ.”

Hắn vỗ tay chế nhạo. Lại ngồi xuống trước mặt cô.

” Cô thực sự không tò mò sao?”

Hắn nhìn cô.

Lam Thư vẫn chung thủy không trả lời.

Chó Đen đã không còn kiên nhẫn với đứa con gái cứng đầu này.

” Quá khen ột đứa con gái mạnh mẽ như cô. Nếu ta không buộc phải giết cô, có lẽ ta đã phải lòng cô mất rồi !”

Hắn móc cây súng từ túi quần.

” Vì thế ! Ta sẽ tiễn cô đi thật nhẹ nhàng.”

BÙM - Hắn nổ súng.

Lam Thư nhắm chặt hai mắt. Cô không tò mò.

Khi cô quyết định ở cạnh Hải Minh, Lam Thư đã biết sẽ có ngày bản thân chết không lí do.

Chó Đen - một tên xã hội đen. Ai cũng chỉ biết hắn là một tên xã hội đen. Nhưng đâu ai biết rằng trước đây hắn từng là một cảnh sát tài năng. Hắn bốn năm luôn đạt thành tích xuất sắc trong trường Đại học Cảnh sát. Nếu hắn về nhì không ai dám về nhất. Chó Đen vô cùng nổi bật với tài nghệ bắn súng. Nhưng với tính cách ngang bướng và tự cao, hắn đã tự đào thải mình khỏi con đường tươi sáng. Hắn trở thành tên tội phạm nguy hiểm. Một tên xã hội đen khét tiếng.

BÙM - Hắn nổ súng.

Hắn đã hứa với Lam Thư sẽ tặng cô một cái chết nhẹ nhàng. Chỉ một phát súng thôi.

Viên đạn găm vào bả vai.

Chó Đen bắn lệch.

Không thể nào.

Xạ thủ giỏi nhất nhì trường Đại học Cảnh sát không thể sai.

” Bảo Linh, Lam Thư mau chạy đi.”

Minh Huy hét lên.

Vì một cước của Huy đã khiến hấn bắn lệch hướng.

” Lại là mày.”

Hấn cười khinh.

Thằng công tử bột như nó cũng có khả năng đối đầu với hấn để bảo vệ người yêu và chị gái sao?

Nực cười.

” Không ngờ mày lại có thể biết tao đang ở đây.”

Minh Huy chỉ quan sát hành động của hấn. Không trả lời.

” Được. Nếu mày đã đến đây thì đúng là số trời. Là số trời !!!”

Hấn ngược mặt cười to hết cỡ.

” Ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của cả ba đứa bay.”

BÙM - Hấn nhắm chuẩn vào chân Minh Huy. Nổ súng.

Động tác nhanh nhẹn, dứt khoát.

Ánh mắt không một chút dao động.

” Cho mày chọn, một là mày chết, hai là con người yêu của mày.”

Chó Đen chĩa súng vào đầu Huy rồi lại di chuyển về phía Bảo Linh.

” Chọn đi.”

” Mày sẽ tha cho họ?”

Hấn lại cười.

“Ồ... mày lại hiểu nhầm ý của tao rồi. Đứa nào chết trước.”

Trong lúc hấn không để ý, Minh Huy dùng chân còn lại đá vào chân chó Đen.

Do bất ngờ hấn ngã quy. Cây súng văng ra xa.

Không chần chờ thêm nữa.

Minh Huy cố gắng dùng sức lực còn lại để chạy.

” Bảo Linh, đừng nhìn lại, em hãy chạy đi.”

” Mày dám đánh lén tao? Quá khen. Quá khen. Tao ày một món quà.”

Chó Đen rất nhanh chóng bắt kịp Minh Huy. Hấn dùng một chân đạp anh té. Giơ đầu súng về hướng Bảo Linh.

” Tao sẽ ày biết cảm giác đau khổ. Nhưng tao phải hoàn thành nhiệm vụ trước.”

Hấn lại đưa về phía Lam Thư. Bóp cò.

” Chị cẩn thận.”

Viên đạn đi rất nhanh. Nhưng trong cái khoảnh khắc đó, Bảo Linh dường như còn nhanh hơn cả tốc độ của viên đạn kia.

Cô cứu Lam Thư.

” KHÔNG.”

Minh Huy như bị tê liệt hết mọi cảm giác. Không thể nào?

Bảo Linh... Bảo Linh của anh...

Đang chảy máu... rất nhiều... máu.

Chó Đen lôi Huy đi.

” Làm ơn cứu với. Có người bị thương.”

Lam Thư dùng hết tất cả sức lực còn lại để gọi sự cứu giúp.

” Bảo Linh... chị xin em. Hãy cố lên !!!”

” Lam Thư. Dù em không qua khỏi chị hãy giúp em chăm sóc Huy.”

Bảo Linh khó khăn nói.

” Tại sao em làm như vậy.”

Cô không thể dừng khóc... máu nhuộm đỏ cả chiếc đầm trắng của cô.

” Vì em nợ chị một mạng sống.”

*** Chap này hơi buồn :(

tg xin lỗi đọc giả nhiều lúc hứa Up nhưng gặp một vài trục trặc nên hay thất hứa hy vọng đọc giả thông cảm dùm. Nhiều lúc hứa Up nhưng lại không có hứng để viết hay bận việc quá chưa viết được. Rồi mạng lại die... Nên từ giờ tg sẽ không đưa lịch nữa ha.

Chỉ là trước Tết sẽ end.

37. Hồi Ức.

CHAPTER 32

~oOo Hồi ức Oo~

~Minh Huy vô hồn nhìn ánh đèn đỏ trên cửa phòng cấp cứu.

Anh không hề quan tâm đến vết thương ngay chân đang được sơ cứu.

Không đau đớn.

Lam Thư im lặng ngồi cạnh anh.

Họ ngồi đó. Và chờ đợi.

Chủ tịch Thiên Vương gương mặt bỗng tối sầm.

“ Cậu nói gì?”

Ông gằng giọng.

“ Cậu chủ trốn rồi.”

“ Lam Thư.”

Minh Huy gọi tên cô. Gương mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

“ Nói cho tôi biết. Tôi đã làm gì sai? Tại sao Bảo Linh phải chịu những chuyện này...”

“ Không phải lỗi của cậu.”

Huy trầm mặc.

“ Kể từ lần đầu tiên gặp nhau cho đến bây giờ. Tôi cũng không nhớ chính xác là đã bao lâu.”

Lam Thư lúc này mới nhìn Huy. Gương mặt anh có gì đó khiến cô không khỏi cảm thấy đau lòng.

“ Cậu và Linh đã gặp nhau như thế nào?”

~Hồi ức của Minh Huy.

Tôi và Linh ư?

Ấn tượng về Bảo Linh là một con bé nói rất nhiều

“ Này, anh tên là Ryan phải không?”

Khi ấy Bảo Linh mới cùng cha mẹ di cư sang Mỹ. Con bé cứ nghĩ ai cũng biết nói tiếng Hàn. Nên lúc đó có thể nói ... nó suốt ngày chém tiếng Hàn với tôi. Và tôi chẳng hiểu lắm.

[“ IM ĐI.”]

Tôi đã luôn cáu gắt với nó như thế.

Nó trong một lần vô tình đã giúp bà tôi. Và ấy là bà tôi rất thích Linh. Cũng nhờ vậy tôi biết đến sự tồn tại của nó trên thế gian này.

Quen biết cũng được một thời gian.

Tôi phải công nhận con bé rất thông minh. Chỉ trong thời gian ngắn đã có thể nói trôi chảy tiếng Anh. Và nhờ vậy tôi không còn phải suốt ngày nghe cái thứ ngôn ngữ mình không thể hiểu.

Nhưng Lam Thư, cô biết không? Tuy nó đã sử dụng tiếng Anh để bắt chuyện với tôi nhưng vẫn có những khi nó nói bằng tiếng Hàn. Và tôi không hiểu.

Mãi cho đến sau này, khi tôi đã bắt đầu học tiếng Hàn, tôi mới biết đó là những lời tỏ tình trẻ con của Linh.

“ Anh thật đẹp trai. Thật đấy !!!”

“ Anh có người yêu chưa nhỉ? Đẹp trai như thế này chắc là có rồi.”

“ Ryan, Em thích anh.”

Tôi rất đam mê nhiếp ảnh. Tôi thích chụp lại những khoảnh khắc đặc biệt của những người tôi yêu thương.

Và Sophie ... tôi đã chụp rất nhiều ảnh của cô ấy.

Nhưng sau khi cô ấy ra đi ... tôi đã chôn dấu tất cả hình ảnh để ép bản thân phải quên đi.

Cho đến khi, Bảo Linh lục lọi và hỏi tôi.

Lần đó tôi rất tức giận.

Chúng tôi cãi nhau... Và đó là lần đầu tiên tôi thấy Linh khóc...

Bao nhiêu năm trôi qua như thế... Kể từ ngày đầu tiên.

“ Này anh tên Ryan phải không?”

“ Này, có ai đã từng nói rằng anh rất đẹp trai không?”

“ Anh thật bất lịch sự...”

“ Anh yêu chị gái này ư, xinh thật. Ước gì em cũng xinh đẹp như chị ấy.”

“ Sophie có gì tốt. Anh không thể yêu em một lần sao?”

“ Chỉ cần em rời đi...”

“ Tạm biệt.”

“ Em yêu anh, Minh Huy.”

~ Kết thúc

“ Tôi và Linh ư? Chẳng có gì đặc biệt.”

Minh Huy không kể. Anh không muốn ai biết.

Và sẽ giữ điều đó cho riêng anh ...

Bác sĩ bước ra ...

“ Tôi xin lỗi. Chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

Đôi mắt Lam Thư nhòe đi...

Minh Huy chỉ mỉm cười ... rất chua chát và gượng gịu.

Minh Huy - một chàng trai may mắn. Anh luôn được nhận. Ngay cả tình yêu của Bảo Linh, tưởng chừng như đã đánh mất nhưng cuối cùng vẫn tìm lại được.

Có phải ông trời đã ưu ái cho anh quá nhiều không?

Không. Ông cho Minh Huy nhiều thứ. Nhưng ông sẽ chỉ lấy thứ quan trọng nhất của anh.

Cuối cùng tôi đã hiểu... Thứ ông muốn lấy đi... Thứ quan trọng nhất của tôi.

CHÍNH LÀ BẢO LINH.

Minh Huy không hề rơi một giọt nước mắt.

Anh luôn cố gắng tỏ ra mạnh mẽ và lo toàn chu đáo cho đám tang của Bảo Linh.

Lam Thư biết. Minh Huy đang rất đau. Nhưng biết làm gì hơn...

“ Bảo Linh ... tại sao con không ẹ biết ... tại sao?”

Chí Anh đang cố đỡ mẹ mình đứng dậy...

Họ là gia đình. Tuy từ khi có Chí Anh họ không còn thương yêu và cưng chiều Bảo Linh như trước. Nhưng không có nghĩa họ bỏ rơi cô.

Bố mẹ cô giao công ty lại cho Chí Anh.

Còn tất cả tài sản đều để lại cho Bảo Linh.

Họ yêu thương Chí Anh quá nhiều để vô tình lãng quên Bảo Linh. Điều đó cũng không có nghĩa là họ không yêu thương Bảo Linh.

Những điều đó Bảo Linh không biết ...

Đáng lẽ ra họ phải hiểu con gái mình là một người nhạy cảm như thế nào...

Cho đến bây giờ, tất cả đã quá muộn. Họ đáng ra không nên nhận nuôi Bảo Linh. Nhận nuôi làm gì để trở thành những người cha người mẹ vô tâm.

Thư kí của Minh Huy bước đến cạnh anh. Vô cùng tức giận.

“ Giám đốc, tôi đã điều tra được ...”

Kim uất ức không nói nên lời.

“ Người đã hại chết Linh chính là chó đen không sai. Hắn đã được một người có quyền lực bảo lãnh ra tù. Và hắn đã được một người giúp đỡ, được bổ nhiệm làm trợ lí. Và người đó ...”

Kim thấy bóng dáng Lam Thư đang đến, vội im lặng.

“ Nói tiếp đi.”

“ Nhưng, ...”

Anh thư kí khó xử.

“ Có liên quan đến tôi sao?”

Lam Thư vốn rất nhạy bén. Cô chỉ cần nghe được một chút sẽ đoán được câu chuyện.
Mà chính cô là người đã sai Kim điều tra.
“ Người đó chính là giám đốc mới của E-shine – HOÀNG HẢI MINH.”

38. Nỗi Đau.

CHAPTER 33

~oOo Nỗi đau Oo~

~Lam Thư vốn rất nhạy bén. Cô chỉ cần nghe được một chút sẽ đoán được câu chuyện.
Mà chính cô là người đã sai Kim điều tra.

“ Người đó chính là giám đốc mới của E-shine – HOÀNG HẢI MINH.”

“ Tuyệt đối không phải Hải Minh.”

Lam Thư khẳng định.

Cô có thể chắc chắn Hải Minh không làm việc đó.

“ Tôi có thể điều tra lại một lần nữa nếu cô không tin.”

“ Dù anh có điều tra trăm hay hàng ngàn lần. Thì đó cũng không phải là Hải Minh.”

Lam Thư tin Hải Minh. Anh tuyệt đối không làm những việc như vậy. Càng không có lí do để làm.
Anh ấy việc gì phải hại cô?

Lam Thư có thể đoán ra người làm việc này là ai. Chắc chắn là ông ta...

Nhưng cô không thể làm gì người đàn ông đó...

Vả lại người đàn ông đáng sợ đó lại chính là cha đẻ của người cô yêu.

Nhưng ...

Bảo Linh - người chị em tốt nhất của Lam Thư...

Khi cô khó khăn, Linh sẽ không tiếc bất cứ thứ gì để giúp cô .

Khi cô buồn, Linh là người an ủi cô.

Tám năm không có anh bên cạnh. Linh là người duy nhất cô có thể nương tựa.

Giờ đây, lại vì cô mà ra đi.

“ Chị, hãy cầm số tiền này mà đóng học phí.”

“Ước mơ của em có thể không cần tấm bằng Đại Học. Nhưng công việc của chị không thể thiếu nó.”

“ Dù anh ta không quay lại. Em sẽ mãi ở cạnh chị.”

“ Lam Thư, nếu chị không muốn, em tuyệt đối sẽ không làm.”

“ Em rất thương chị.”

Cô khóc ... đây là lần đầu tiên cô khóc sau khi biết Linh đã thực sự rời xa cô.

Cô khóc ... vì cô đã mất đi một người em gái.

Cô khóc ... vì nhất định cô sẽ trả thù cho Bảo Linh.

Và vì ... cô sẽ phản bội người cô yêu. Hoàng Hải Minh.

“ Kim, anh có thể không đứng đây một lát được không?”

Anh chàng thư kí gật đầu và rời đi.

“ Cậu biết chắc người đó không phải là Hải Minh.”

Lam Thư lên tiếng khi chắc chắn Kim đã đi đủ xa.

“ Và cô cũng biết rõ người đó là ai.”

“ Tại sao cậu không nghĩ là Khiết Nhi?”

Minh Huy khẽ nhếch mép.

“ Cô ta cơ bản không có đủ quyền lực để làm việc này.”

Họ đã quá hiểu.

Người thủ đoạn và đáng sợ như vậy.

Còn ai ngoài Hoàng Thiên Vương.

Chỉ có những người như thư kí Kim mới có thể nói là Hải Minh.

Vì vốn cậu ấy không biết ... những sự thực đáng sợ đằng sau.

Ông ta có thể dùng danh nghĩa của con trai mình để bảo lãnh một tội phạm là trùm xã hội đen khét tiếng.

Ông ta có thể làm mọi thứ để người khác nghĩ là con trai ông làm những việc đó.

Một người đề tiện.

“ Lão già ấy, tôi sẽ không bỏ qua. Tôi không hy vọng cô dính dáng đến chuyện này. Nhưng xin cô đừng cho Hải Minh biết.”

Minh Huy đứng dậy.

Chuyện trả thù này là việc riêng của anh.

“ Tôi sẽ giúp cậu.”

Minh Huy quay người nhìn cô trên trời.

“ Cô bị điên sao Lam Thư? Hải Minh là người yêu của cô. Anh ta rất yêu cô.”

Minh Huy biết chuyện này không liên quan gì đến Hải Minh.

Nhưng dù gì người phải trả giá lại chính là cha ruột của cậu ta.

“ Tôi... đang rất nghiêm túc, Minh Huy. Tôi sẽ giúp cậu.”

“ Hải Minh sẽ như thế nào khi biết cô phản bội ?”

Lam Thư trầm mặc.

Cả Minh và Linh đều là những người rất quan trọng đối với Lam Thư.

“ Cậu cần tôi.”

“ Tôi có thể làm việc này một mình.”

“ Bảo Linh là người thân duy nhất của tôi.”

Cả hai người họ nhìn nhau.

“ Cậu muốn tôi làm gì ?”

Và câu trả lời.

Lam Thư đã chọn Bảo Linh.

“Thứ duy nhất ông ta coi trọng chính là tiền tài và danh vọng. Gia đình đối với hắn chỉ là một thứ công cụ để phát triển. Tôi sẽ làm cho ông ta phải thân bại danh liệt.”

“Cậu không nên để thư kí Kim tham gia vào việc này. Anh ta còn gia đình...”

“Tôi biết. Lam Thư, tôi cần tất cả tài liệu của Sky.”

Và đây chỉ mới là bắt đầu.

Lam Thư trở về nhà trong sự mệt mỏi cực độ.

Suốt từ khi Bảo Linh mất, cô chưa từng có một ngày ngủ thật đầy đủ.

“Lam Thư, em về rồi.”

Cô giật mình. Nghĩ rằng mình vừa gặp ảo giác khi nghe thấy tiếng Hải Minh.

Giờ này lẽ ra anh đang phải đi du lịch trăng mật cùng Khiết Nhi mới đúng.

“Thư, em không nghe thấy anh nói gì sao?”

“Sao anh lại ở đây?”

“Anh không thể kết hôn với người khác.”

Lam Thư nhìn Hải Minh. Xúc động.

Cô chạy lên nơi anh đứng. Ôm anh thật chặt... cổ siết vòng tay.

Đây là lần cuối cùng em thật lòng khi đứng cạnh anh, Hải Minh.

Kể từ ngày mai, em phải quên đi... bản thân. Quên đi ... đoạn tình cảm này.

Em sẽ phản bội lại tình cảm của anh. Phản bội lại chính anh.

Nhưng dù mọi chuyện có xảy ra.

Hải Minh, tình yêu của em dành cho anh chưa bao giờ là thay đổi.

Chung cư, phòng 3309:

“Anh về rồi.”

“Huy, ăn cơm chưa? ”

Bảo Linh vội vã chạy đến bên anh.

“Em vừa học được một món mới rất ngon nhé!”

Cô hí hửng như vừa nhặt được đồ.

Lôi kéo anh đến bàn ăn.

Dù có mệt mỏi đến thế nào, nhìn hình ảnh cô quần quýt bên mình.

Mọi sự đều sẽ tan biến.

Mình Huy bị ảo giác xâm chiếm.

Anh quá yêu Bảo Linh ...

Anh không thể quên cô.

Đã rất lâu rồi anh không về đây. Căn hộ nơi anh và Bảo Linh đã từng sống.

Reng – reng:

“Anh có phải là Ryan Phan đã đăng kí khóa học đào tạo đầu bếp chuyên nghiệp phải không ạ?”

“Đúng vậy.”

Giọng Huy trầm buồn.

“ Một tuần nữa chúng tôi sẽ bắt đầu khóa học. Hy vọng anh đến đúng giờ để làm thủ tục.”

“ Hãy hủy bỏ giúp tôi. Mọi chi phí đã đóng, không cần trả lại. Cảm ơn cô.”

Không đợi người ở đầu dây bên kia thông báo.

Minh Huy đập máy.

Khóa học này chính là món quà Huy dành cho Bảo Linh sau khi họ tổ chức đám cưới.

Để có thể đăng kí được khóa học này, anh đã tốn bao công sức.

Nhưng giờ đây, mọi thứ đều trở nên vô nghĩa.

Anh đẩy nhẹ cánh cửa phòng Bảo Linh.

Chiếc áo cưới trắng tinh nổi bật giữa phòng như cắt xé vào tim anh...

Cô ấy đã không còn.

Và Minh Huy khóc. Đây là lần thứ hai anh khóc vì Bảo Linh.

Lần đầu tiên khi anh để cô ra đi.

Và lần thứ hai khi cô đã mãi mãi ra đi.

“ Bảo Linh, em yên tâm. Dù có chết anh cũng nhất định không ai làm hại được Lam Thư. Anh và cô ấy nhất định sẽ bắt ông ta trả giá.”

Lam Thư tỉnh giấc trong trạng thái tỉnh táo.

Đây là lần đầu tiên sau khi biến cố xảy ra, cô được ngủ thật ngon giấc.

Hải Minh một tay chống cằm ngủ gật, một tay vẫn nắm chặt lấy bàn tay Lam Thư.

Chắc chắn suốt đêm qua, anh không hề chớp mắt.

Trái tim cô quặn đau. Đau đến khó thở.

Cô làm cách nào để phản bội anh đây?

Vì phản bội Hải Minh đồng nghĩa với việc từ bỏ tình yêu của hai người.

Cả anh và cô đều không có một kết thúc có hậu.

Nếu muốn trách, chỉ trách số phận không cho anh và cô bên nhau.

Nếu muốn trách, chỉ trách tại sao anh lại là con trai của kẻ cầm thú đó.

Điện thoại Lam Thư rung mạnh.

Cô nhẹ nhàng rời khỏi giường và tiến về ban công.

Cô kéo cánh cửa để chắc chắn bên trong không nghe thấy gì và cũng để quan sát được động tĩnh của Hải Minh.

“ Minh Huy, là tôi.”

“ Cô không hối hận chứ?”

Lam Thư hơi chần chừ.

“ Không.”

“ Vậy Lam Thư, tôi muốn có được Sky, một Sky hoạt động mạnh mẽ như bây giờ.”

Cậu ấy đã thực sự bắt đầu.

Nhanh như vậy sao?

Sky? Cậu ấy muốn dùng Sky để đánh bại E-shine. Điều đó là dễ hiểu.

Nhưng Sky là tâm huyết, tiền bạc của Hải Minh. Dù Hải Minh chỉ xuất hiện là một trưởng phòng cô sao có thể không biết người đứng đầu Sky là ai.

Tuy vậy, cô sẽ giúp Minh Huy có được Sky.

39. Sự Trở Lại.

CHAPTER 34

~oOo Sự trở lại Oo~

~2 năm sau:

Phòng 3309:

” Cậu đã trở về.”

Minh Huy gật đầu đáp lại câu nói của Lam Thư.

Đã rất lâu anh không trở về Hàn Quốc. Cũng đã rất lâu anh không gặp Lam Thư.

Nhìn cô ấy dạo này khác quá, gầy hơn trước, gương mặt xinh đẹp mặn mà hơn trước và ...

Huy thoáng buồn.

Cô dường như đã mất đi niềm vui. Miệng cô cười khi đón anh trở về nhưng nhìn Thư anh biết cô chẳng thực sự vui.

Giá mà ngày ấy anh không lôi cô vào chuyện này.

” Cậu đừng cảm thấy có lỗi.”

Như đọc được tất cả suy nghĩ của Minh Huy. Lam Thư nói

Anh im lặng.

” Cổ phiếu của Sky bán ra khi công ty khủng hoảng chúng ta đã thu gom gần hết. Những cổ đông vừa và nhỏ tôi cũng đều đã thuyết phục được. Chỉ cần cậu đồng ý. Sẽ tiến hành việc cướp đoạt Sky.”

” Chưa phải lúc. Tôi muốn nhiều hơn như thế. Cổ phần của chúng ta chỉ ngang hoặc chênh lệch với Hải Minh không nhiều. Vốn dĩ anh ta lại là một giám đốc rất được tín nhiệm, Hải Minh sẽ dễ dàng thuyết phục được những cổ đông lớn đứng về phía mình.”

Lam Thư trầm mặc.

Có lẽ cô đã nghĩ quá đơn giản.

” Nhưng nếu gây khủng hoảng lúc này, chúng ta không đủ vốn để mua số cổ phiếu còn lại.”

” Và nếu gây khủng hoảng có lẽ chúng ta sẽ mất Sky vào tay lão già đó.”

Minh Huy nhấn mạnh.

” Tôi có một người có thể nhờ vả.”

~ Quá Khứ 1 năm trước

~Nước Mĩ – Rain bar:

” Anh điên rồi sao?”

Cô gái xinh đẹp tức giận ném một đồng giấy tờ vào mặt người đàn ông trước mặt.

” Cô làm gì ở đây?”

Khiết Nhi đau khổ ôm lấy anh.

” Ryan, em biết Bảo Linh quan trọng với anh nhường nào, em cũng biết anh đã đau khổ như thế nào khi mất cô ấy, lại biết anh đang và sẽ làm gì. Dừng lại đi. Anh không phải đối thủ của ông ta.”

Hải Minh đào hôn.

Và rồi cô biết tin Lam Thư bị bắt cóc và Bảo Linh đã không còn.

Sau khi điều tra kỹ càng Khiết Nhi cũng biết chính ông ta – Hoàng Thiên Vương đã làm điều đó. Và biết mình bị lợi dụng.

Bảo Linh mất đi một cảm giác tội lỗi xâm nhập vào trí óc cô mỗi đêm. Cô ghét Linh, cô muốn dùng nỗi đau của Lam Thư để trả thù Linh nhưng chưa bao giờ cô hy vọng cô ấy sẽ chết.

Có ai nói cô tàn nhẫn suốt ngày chỉ biết trả thù nhưng cô chưa bao giờ muốn ai phải bỏ mạng.

Đã một lần cô hại chết một sinh linh vô tội. Một năm đó đối với cô như địa ngục.

Và bây giờ là Bảo Linh.

Khiết Nhi từ bỏ tất cả. Sky. Minh Huy. Hải Minh. Trả thù. Cô chỉ muốn chạy trốn.

Minh Huy đẩy Nhi ra khỏi người mình.

” Cô điều tra tôi sao? Vẫn muốn trả thù sao?”

” Em lo cho anh.”

Cả hai im lặng.

” Có lẽ anh không tin em. Nhưng, Ryan, em thực sự hối hận. Em chỉ tới đây để nói. Anh không phải là đối thủ của ông ta. Hoặc anh vẫn muốn trả thù như thế... nếu có cần sự giúp đỡ hãy gọi em. Xem như đây là một cách để em thanh thản với lỗi lầm của mình.”

~ Kết thúc

~ ” Cậu kêu tôi làm việc cùng cô ta sao? Minh Huy, cậu điên rồi. Cậu đã quên những gì đứa con gái thủ đoạn đó đã làm hay sao?”

Lam Thư phẫn nộ. Cũng đúng thôi.

” Thư, tôi hiểu con bé ấy, tôi và nó đã lớn lên cùng nhau. Tôi nghĩ lần này nó nói thật.”

” Cậu từng quên cô ta đã lừa dối cậu như thế nào sao?”

Minh Huy đứng bật dậy.

” Vậy cô có thể ra mặt công khai làm kẻ thù của Hải Minh không?”

” Có thể.”

” Vậy ai sẽ làm việc của cô?”

Lam Thư không nói được thêm câu gì.

” Lam Thư, tôi biết chuyện này khó chấp nhận. Nhưng chúng ta thua thiệt lão già đó về mọi mặt. Nếu chọn cách tin tưởng, biết đâu đây sẽ là lối thoát.”

” Tôi đã đợi mòn mỏi suốt 2 năm qua, từ bỏ rất nhiều thứ nếu như lần này vì cô ta mà thất bại, chúng ta sẽ không có bất cứ cơ hội nào khác nữa.”

Lam Thư! Tôi biết nỗi đau của cô. Vì việc trả thù này cô đã phải từ bỏ tình yêu của mình.

Nhưng hãy tin tôi một lần.

” Kế hoạch của cậu là gì?”

” Khiết Nhi sẽ là cổ đông lớn nhất.”

Lam Thư trở về nhà.

Hải Minh đang chuẩn bị bữa tối giúp cô. Vì hôm nay cô gặp Minh Huy nên về rất trễ.

Mỗi lần nhìn thấy sự vô tư của anh, cô càng thấy bản thân tội lỗi nhường nào.

Hải Minh hài lòng với cuộc sống hiện tại, anh đã chính thức công khai làm chủ tịch Sky, anh và cô có một cuộc sống vui vẻ nơi căn nhà nhỏ. Đối với Hải Minh như vậy là tuyệt vời.

Nhưng anh nào có biết, trong suốt 2 năm qua người mà anh tin tưởng nhất luôn tìm cách gây khủng hoảng công ty để anh phải bán cổ phiếu và thu gom tất cả số cổ phiếu đó.

Cô đã lừa dối anh suốt 2 năm qua.

Bao nhiêu giọt nước mắt Lam Thư đều nuốt ngược vào trong. Bao nhiêu lần muốn dừng lại đều phải phản bội chính mình để bước tiếp.

Bao nhiêu lần cô muốn chết đi nhưng vì Bảo Linh. Cô không thể để ông ta ung dung ngoài vòng Pháp luật như vậy được. Cô sẽ làm ông ta mất tất cả và phải thừa nhận những tội ác của mình.

” Em về trễ vậy?”

” Có chút việc. Hôm nay em ăn cơm ở ngoài rồi. Anh ăn đi.”

Lam Thư luôn cố tìm cách làm tổn thương Hải Minh như thế. Nhưng tại sao anh vẫn bao dung và che chở cho cô. Tại sao anh không cảm thấy cô đang nguội lạnh mà rời xa.

” Em có chuyện gì sao?”

Anh vẫn luôn như thế. Vẫn luôn ngọt ngào và quan tâm như thế..

Cuộc chiến này sắp bắt đầu. Cũng đã đến lúc cô chấm dứt mọi thứ.

” Ngày mai anh rảnh không?”

Hải Minh cười.

” Anh cũng đang định hỏi em câu đó.”

” Có gì sao?”

Anh vờ im lặng.

” Ngày mai 18h tại BBb anh có chuyện muốn nói với em.”

Sân bay:

” Chúng ta phải đi đâu.”

Minh Huy không đợi Khiết Nhi yên vị đã đi thẳng vào vấn đề.

Bây giờ đối với anh, cô là một đối tác. Và họ phải hợp tác vì một lợi ích chung, không quen biết, không hận thù.

” Yongsan.”

Cô đáp.

” Có chuyện này...”

” Cô cứ nói.”

” Lam Thư có biết tôi sẽ tham gia không?”

Minh Huy ngạc nhiên với cách xưng hô của Khiết Nhi.

Đến bây giờ Nhi nghĩ giữa cô và anh không còn cái mối quan hệ có thể gọi thân mật như xưa được nữa rồi.

Tuy khá xa lạ nhưng Minh Huy hài lòng.

” Cô ấy đã đồng ý.”

Từ bao giờ, Minh Huy và cô lại trở nên xa lạ như thế?

Từ ngày cô theo đuổi ước mơ mà bỏ rơi anh.

Hay từ ngày anh biết cô lừa dối mình.

Hay ...

Bảo Linh, ngày cô còn sống. Chưa bao giờ tôi nói với cô một câu tử tế nào. Hay một lời xin lỗi.

Nhưng tôi tuyệt đối sẽ không cướp lấy anh ấy. Dù cô đã không còn trên đời.

Minh Huy xứng đáng có được một cô gái tốt như cô vậy, Linh à !

P.s: Thực sự thì mình đã quá chậm trễ cho sự trở lại. Kì thi vừa mới kết thúc và mình đã rất cố gắng để ra chap mới ngay.

Tuy vậy mình vẫn hy vọng các bạn ủng hộ.

Comt ý tưởng của các bạn (nếu muốn) để mình có ý tưởng mới ột kết thúc thật hay nhá !!!!

Và nhớ comt nhiều nhiều ình có động lực viết tiếp tiếp nữa nhaaaa. Yêu các bạn <>

40. Cầu Hôn

CHAPTER 35

~oOo Cầu hôn Oo~

~17h BBb:

” Lam Thư, chúng ta...”

” Um..m anh biết vì anh em đã hy sinh rất nhiều thứ...”

Hải Minh lại vò tóc vừa được chải rất kỹ càng. Lại nhìn chiếc nhẫn mỉm cười. Anh đã mất mấy ngày đứng trước gương để tập đi tập lại một lời cầu hôn Lam Thư. Nhưng tới bây giờ anh vẫn chẳng biết phai nói như thế nào.

Anh và cô đã bắt chấp mọi phong ba bão táp, nhất quyết ở cạnh nhau. Vì anh, cô đã mất đi nhiều thứ, chịu nhiều tổn thương.

Vậy mà, suốt 10 năm qua chưa một lần Hải Minh cho cô một danh phận đáng hoàng bởi anh sợ. Anh sợ Lam Thư sẽ bị chính người cha ruột của mình là Hoàng Thiên Vương hăm hại.

Như cách đã hại Bảo Linh.

Hải Minh không phải một tên ngốc.

Mà không biết được rằng cái chết của Bảo Linh do chính cha anh gây ra.

Nhưng sau tất cả Lam Thư vẫn cần vòng tay của anh. Vẫn chấp nhận ở cạnh anh.

Từ ngày đó Hải Minh đã quyết sẽ bảo vệ cô đến suốt đời. Và anh cũng chưa một lần có sự nghi ngờ đối với người con gái đó.

18h:

Lam Thư đến rất đúng hẹn.

” Anh chị dùng gì vậy ạ?”

Cô phục vụ nhìn Hải Minh. Nụ cười hạnh phúc của anh dường như làm tâm trạng cô phục vụ được vui lây.

” 1 Spagetty bò và 1 Salad”

Suốt bữa Lam Thư dường như đặt một trăm phần trăm sự chú ý vào bữa ăn. Cô cảm nhận được niềm hạnh phúc trong ánh mắt của Hải Minh. Cô không muốn bữa ăn này kết thúc để rồi phải chấm dứt tất cả.

” Hôm qua chẳng phải em nói có chuyện muốn nói với anh sao?”

” Anh nói trước đi.”

Hải Minh thở nhẹ một hơi. Lấy hết sự can đảm để cầu hôn cô.

Dù đã ở cạnh nhau rất lâu nhưng tại sao việc này lại khó khăn đến như thế !!

” Vậy anh nói nhé!”

Lam Thư gật đầu.

Trong trí tưởng tượng của Hải Minh, ngay khi anh cầu hôn, cô sẽ vui vẻ gật đầu đồng ý, anh sẽ đeo nhẫn vào ngón tay cần đeo và rồi họ sẽ có một nụ hôn thật lãng mạn.

Hải Minh lại bất giác mỉm cười.

” Anh....”

....

” Em có thể”

....

” Um..m ...Thư, lấy anh.”

Dù đã tập rất nhiều câu hoa mỹ đầy ngọt ngào nhưng khi thực tập không hiểu sao anh chỉ có thể nói như thế này!!

Cô vẫn trầm tĩnh. Nhìn cô tĩnh lặng như mặt nước lặng. Không vui không buồn không bất ngờ.

Hải Minh có phần thất vọng.

” Minh, chuyện em muốn nói...”

Im một chút.

” Em đã mua một căn hộ nhỏ. Em sẽ dọn ra riêng.”

Hải Minh nhìn cô. Chỉ một ánh nhìn thấu đến tâm gan.

Nếu như lời cầu hôn này không được biết trước. Cô sẽ không bao giờ có thể bình tĩnh như vậy.

Nếu như lời cầu hôn này không được biết trước. Cô sẽ không bao giờ có thể từ chối anh.

Cô sẽ khóc. Sẽ buông bỏ tất cả để nói ” Em đồng ý”

Nhưng, ông trời đã sắp đặt, số phận của anh và cô, chỉ có một. Anh và cô không chung một thế giới.

Mãi mãi không được ở cạnh nhau.

Lần Hải Minh đi chọn nhẫn. Vô tình Minh Huy đã bắt gặp.

” Thư, hình như Hải Minh muốn cầu hôn cô. Tôi đã bắt gặp anh ấy tại tiệm Trang Sức.”

...

” Chuyện này hãy dừng lại ở đây. Để tôi và Khiết Nhi. Anh ấy yêu cô, sẽ không trách cô.”

...

” Tôi không muốn nhìn cô như vậy thêm nữa.”

“Đi quá xa rồi.”

Lam Thư cúp máy.

” Xin lỗi anh.”

” Tại sao?”

” Không vì gì cả. Có cố gắng thêm cũng sẽ không hạnh phúc.”

Lam Thư rất quyết tâm. Cô đứng dậy đi ngay. Bởi cô sợ chỉ cần ngồi đó 1 phút nữa thôi cô sẽ không chịu nổi.

Cô sợ đến mất dùng điện thoại của anh để chặn số của mình.

Cho người đến thu dọn tất cả đồ đạc của mình.

Cô rất sợ. Rất sợ anh níu kéo.

” Em thật nhẫn tâm.”

Anh buông một câu. Nhỏ nhưng đủ để Lam Thư nghe.

Cô khóc. Cố gắng đi thật nhanh.

Cô phải làm gì đây?

Tại sao lại là anh? Tại sao anh lại là con của người đàn ông độc ác đó?

Lam Thư không thể tưởng tượng được cuộc sống thiếu vắng anh sẽ như thế nào?

Em yêu anh.

YongSan:

” Tại sao phải đến đây?”

Minh Huy bắt chuyện.

” Cổ phần hiện tại của ông ta là 35%, Hoàng Hải Minh là 14%, Hoàng Linh Liên là 4%.”

” Tại sao lại là 35% là 45%.”

Anh chỉnh sửa.

” 2 năm trước khi đồng ý kết hôn với Hoàng Hải Minh. Tôi có ra điều kiện. Là Sky và 10% cổ phần của E-shine. Tôi sẽ không bao giờ làm việc mà không cân nhắc kỹ.”

Minh Huy bất ngờ. Quả thật rất bất ngờ.

Đây không còn là cô bé gái ngây thơ ngày nào hay cùng anh đi học.

” Vì vậy, lí do tôi yêu cầu anh để tôi làm cổ đông lớn nhất đều có lí do cả. Trước đây tôi đã từng muốn có Sky và là một chân cổ đông của E-shine. Nên bây giờ nếu tôi có ra mặt chống lại ông ta thì hoàn toàn sẽ

không có sự nghi ngờ đến hai người. Lão già đó cáo như vậy. Chỉ cần anh hoặc Lam Thư ra mặt, liệu ông ta có dễ yên. Vả lại ...”

” Vả lại gì?”

” Tôi không thích Bảo Linh. Sẽ không có lí do gì ông ta cho rằng đây là kế hoạch trả thù.”

” E-shine đang rất khủng hoảng khi chúng ta tung hàng nhái ra thị trường, tại sao cô lại cần tôi thu mua cổ phiếu ?”

Khiết Nhi nhìn anh cười khẩy.

” Anh thật ngây thơ. Anh đang dùng tên một công ty ma để thua mua cổ phiếu của Sky. Nếu lại dùng cách đó với E-shine. Ông ta bước đầu sẽ không biết. Nhưng một khi trong tay anh có hơn 5% cổ phần. Lão ta nhất định sẽ điều tra. Biết được chuyện tương tự với Sky. Kế hoạch thất bại. OUT.”

Minh Huy phải công nhận đầu óc nhạy bén và mưu mô của Khiết Nhi.

” Ryan, anh yên tâm. Một năm ở cạnh ông ta, không ít thì nhiều tôi hiểu cách mà lão già ấy phát triển hùng mạnh như bây giờ.”

” Vậy tại sao đến đây?”

Cô nhìn anh. Thì ra anh muốn hỏi cô không phải là hỏi cho có chuyện nói.

“Ở đây có một người giữ trong tay hơn 20% cổ phần công ty. Chỉ cần ông ấy đứng về phía ta tất cả những cổ đông còn lại sẽ đứng về phía anh.”

Chủ tịch Hoàng Thiên Vương là người thích quyền lực ông ta dùng cách thôn tóm công ty bằng tiền của mình. Không giống như cách Hải Minh quản lí Sky, anh chỉ nắm đủ số cổ phần cần có và được sự ủng hộ từ các cổ đông còn lại. Vì thế, chuyện nhiều người muốn lật đổ Hoàng Thiên Vương là điều dễ hiểu.

Do vậy bất cứ ai có trên 5% cổ phần bằng cách thu gom số cổ phiếu công ty bán ra. Ông ta sẽ thanh trừng. Đề phòng mối hiểm họa về sau.

Nhưng quả thực Khiết Nhi là một bước đi ông ta không bao giờ có thể ngờ tới.

Chính ông ta đã tạo nên những mối thù như ngày hôm nay.

Nếu như ngày trước để Hải Minh yêu Lam Thư.

Sẽ không có sự đối nghịch từ con trai.

Sẽ không có ai phải chết.

Sẽ không có sự trả thù và đau đớn nào.

Chỉ cần chấp nhận tình yêu đó.

” Cô có chắc chắn nhà này không?”

Minh Huy khá mất kiên nhẫn. Anh và cô đã đứng đây từ rất lâu rồi.

” Chắc chắn.”

” Nhà như thế này, mà nắm trong tay hơn 20% cổ phần, cô đang đùa tôi sao?”

” Mà này, anh chỉ muốn ông ta mất tất cả, không muốn công ty có phải không?”

Minh Huy gật đầu. Tất cả những gì anh cần, chính là ông ta phải mất hết tất cả gia đình, sự nghiệp, thừa nhận tội ác và vào tù.

Khiết Nhi không nói gì chỉ nhìn anh.

Một lúc cũng khá lâu sau, một người đàn ông trẻ tuổi mở cánh cửa và mời hai người vào nhà.

Khiết Nhi vừa nhìn thấy người đàn ông ngồi trên chiếc ghế liền cuối đầu 90 độ chào.

” Chào Chủ tịch.”

Minh Huy cũng làm theo.

” Cô lại đến làm phiền tôi nữa sao?”

” Trước đây tôi muốn nhờ Chủ tịch giúp tôi có được E-shine nhưng bây giờ tôi muốn giúp ông có được E-shine. Như thế là phiền sao?”

Ông ta cười giòn tan.

” Cô đang đùa tôi sao? Một người tham danh vọng như cô có thể dành cho tôi sao? 10% cổ phần của cô?”

” Tôi là người không nói hai lời.”

” Có gì đảm bảo?”

Cô cười nhếch mép.

” Công việc của ông rất đơn giản. Khi tôi đề nghị hợp cổ đông chỉ cần thuyết phục những cổ đông còn lại đứng về phía ông. Số cổ phần của tôi sẽ chuyển cho ông khi họ bỏ phiếu.”

Ông ta nhìn cô hết sức bất ngờ.

“Điều gì khiến cô đánh đổi tất cả? Cậu bạn trai này của cô sao?”

” Tôi không đánh đổi. Tôi có một điều kiện.”

Khiết Nhi nhảy bèn trả lời.

” Tôi biết đây mới là cô.”

” Chỉ cần ông hứa khi có được E-shine. Ông phải làm nó phát triển hơn như thế này.”

Ông ta có vẻ ngập ngừng một chút.

” Chuyện đó không cần cô nói tôi vẫn sẽ làm. Nhưng tôi có một vấn đề. Nếu như con trai ông ta chấp nhận chuyển nhượng. Cô sẽ làm như thế nào?”

Hải Minh sẽ không làm như thế !! Tôi chắc chắn. Phiếu của cậu ta sẽ là phiếu trắng.

Khiết Nhi chắc chắn như vậy. Cô hiểu cậu bạn này rất rõ. Chỉ có cậu ta không hiểu cô.

” Tôi sẽ lo liệu.”

Khiết Nhi đang dụi dụi mắt tỉnh dậy trên xe. Cả ngày hôm nay cô rất mệt.

Vừa đáp máy bay sau mười sáu giờ bay. Lại đi thẳng đến YongSan mất mấy tiếng đi đường. Cô thật sự đã rất hết lòng.

” Cảm ơn cô, Sophie.”

” Anh cũng không phải là quá sắc đá. Tôi chỉ làm những việc cần phải làm.”

Cô nhìn ra đường qua chiếc gương đầy sương.

” Nếu ngày đó tôi không đồng ý kết hôn. Sẽ không có đám cưới. Sẽ không có ai bị bắt cóc. Linh sẽ không chết.”

“Đó không phải lỗi của cô.”

” Nhưng tôi rất ân hận.”

Họ chìm vào im lặng.

*** Au rất xin lỗi nga~ H mới có truyện. (Cơ mà chap trước không được đón nhận cho lắm :(2 tháng gồi mà view vẫn không cao.)

Chap này lúc viết đã khóc rất nhiều... có ai đọc mà cảm động như mình không (Comt nha mình sẽ rất vui í <3>

Dù sao thì h mình đã rất là rãnh rồi nhưng mình sẽ đợi sự đón nhận của cái bạn và góp ý để có những ý tưởng hay hơn nữa. Chắc sẽ có một vài thay đổi vì mình không đi theo những gì mình dự tính sẽ đi theo ý kiến của các bạn.

Rủ rê mọi người ủng hộ Au với. Văng quá :(((:*

41. Phản Bội.

CHAPTER 36

~oOo Phản bội Oo

~BBbar:

Lam Thư nằm vật vã trên bàn với một chai rượu ngoại đã gần cạn.

Cô không biết mình đã ngồi đây từ bao giờ. Và đã ngồi đây bao lâu.

Chỉ biết nếu không đến đây cô sẽ không biết phải làm gì để trái tim này bớt đau đớn.

” Cô em ngồi đây một mình à?”

Vài tên đại gia lại gần gạ gẫm.

” Có cần chúng tôi đưa cô về nhà không?”

Một tên trong đám chạm vào người Lam Thư.

Cô tức giận dùng chút sức lực cuối cùng hất tay hấn ra khỏi người. Nhưng lúc này cô có khác gì một con sâu rượu, thậm chí đứng còn không vững.

” Buông ra.”

Từ xa một giọng nói vang lên.

Lão quay đầu. Cười khinh bỉ.

” Lại một cô em muốn uống cùng bọn anh à?”

Gương mặt xinh đẹp của Khiết Nhi không một chút biểu cảm. Cô đỡ Lam Thư đứng lên, gom đồ vào giỏ. Hướng về phía cửa.

” Không nói gì. Mà muốn rời khỏi đây sao?”

Lão bắt đầu thay đổi thái độ.

” Phục vụ gọi cho tôi một xe taxi.”

Khiết Nhi không buồn trả lời lão.

Có vẻ lòng tự trọng của lão bị cô xem thường. Lão xông về phía Khiết Nhi như một tên điên. Nhưng thậm chí cơ hội chạm vào người cô cũng không có.

Anh phục vụ nhanh chóng chặn lão.

” Thưa ông, đây không phải là người muốn thì có thể gây chuyện đâu ạ. Tôi khuyên ông tốt nhất tỏ ra không có gì.”

Thấy lão có vẻ vẫn tức tối. Anh nói thêm.

” Cô ấy là Sophie trong giới.”

*Trong giới có nghĩa là trong giới kinh doanh, Khiết Nhi đi theo bố của Hải Minh nên rất nhiều người nể cô và mọi ý nghĩ gây chuyện với Khiết Nhi sẽ là gây chuyện với chủ tịch quyền lực Thiên Vương. Dù cô không còn đi theo ông nhưng mọi người dường như vẫn rất dè chừng.

” Sophie, có chuyện gì không?”

Gần đây cách nói chuyện của Minh Huy đối với Khiết Nhi dường như có chút thay đổi. Không còn ghét hay oán hận gì cô nữa.

” Lúc này khi đến BBbar tôi gặp Lam Thư, cô ấy rất say và chẳng biết chuyện gì nữa.”

” Tôi sẽ đến liền.”

” Không cần. Cô ấy hiện đang ở nhà tôi.”

” Vậy nhờ cô chăm sóc Lam Thư. Hôm nay chắc hẳn tâm trạng cô ấy rất tệ.”

” Được.”

Mặc dù tiếp xúc trong công việc nhiều và không còn khoảng cách như trước nhưng nói chuyện qua điện thoại thế này vẫn có một cảm giác ngượng ngùng.

” Cảm ơn cô.”

” Ryan, có phải liên quan đến Hải Minh không?”

Anh im một lúc. Phân vân không biết có hay không nên nói với cô. Nhưng nghĩ lại dù sao Khiết Nhi cũng là bạn thân của Hải Minh. Cô ấy hỏi chắc hẳn vì quan tâm Hải Minh.

” Hải Minh cầu hôn Lam Thư. Tôi nghĩ chắc cô ấy đã từ chối.”

Khiết Nhi tắt máy.

Một vài cảm xúc không tên xuất hiện trong cô.

Hải Minh bây giờ có lẽ đang rất đau khổ. Có ai biết và hiểu anh rõ như cô.

Cho dù là bất kì ai hay bất cứ thứ gì, dù quan trọng đến như thế nào, nếu bắt anh lựa chọn với Lam Thư. Thì câu trả lời của Hải Minh sẽ là Lam Thư.

Văn phòng chủ tịch tập đoàn Sky:

Hải Minh liên tục ép bản thân mình làm việc. Soạn thảo hợp đồng hợp tác. Rồi lại duyệt thiết kế. Làm tất cả mọi việc, anh ép bản thân mình không nhớ đến những chuyện đã xảy ra.

10 năm không phải là một con số nhỏ. Anh biết cô, yêu cô từ cái ngày bọn họ chỉ mới là học sinh cấp 3. Có thể không ở bên nhau nhiều nhưng tình cảm anh dành cho Lam Thư chưa một lần thay đổi.

Trong đầu Hải Minh vẫn nhớ như in hình ảnh cô học sinh lớp 11 tông sầm vào anh ngày khai giảng. Vẫn nhớ những lúc cô lên sân thượng than vãn rồi cứ tự nhiên nắm lấy tay anh dẫn Hải Minh đến với thế giới mới ngoài cuộc sống buồn tẻ. Vẫn nhớ cái đêm cô và anh cùng trò chuyện trên thuyền. Vẫn nhớ cái lúc cô khóc như mưa khi anh đứng trên thuyền vẫy tay với cô. Vẫn nhớ cái lần đầu tiên Lam Thư lạnh lùng chia tay anh.

Rồi sau tám năm cách biệt anh trở về tìm cô. Dù là dùng bất cứ giá nào anh cũng phải tìm lại cô. Hoá giải mọi hiểu lầm, khó khăn lẫn cả hai mới được ở cạnh nhau.

Nhưng hạnh phúc được bao lâu? Hải Minh tự cười mỉa mai.

Có thể anh đoán được những chuyện này tại vì sao.

Nhưng dù có nghĩ như thế nào chưa bao giờ Hải Minh tin rằng người con gái đó lại có thể chấp nhận đánh đổi tình yêu vì chuyện trả thù. Chỉ có thể là cô không yêu anh nhiều như anh đã.

Một cảm giác chua xót dâng lên trong lòng.

Sáng hôm sau:

Lam Thư tỉnh dậy trong trạng thái mệt mỏi cực độ. Cô không biết rằng hôm qua mình đã uống nhiều như thế nào. Chỉ biết bây giờ đầu cô rất đau. Cả tim cũng rất đau.

” Cô tỉnh rồi à? Tôi có nấu canh giải rượu...”

” Tại sao tôi lại ở đây?”

Lam Thư mơ hồ hỏi.

” Hôm qua cô uống rất say. Tôi vô tình đến đó nên đưa cô về.”

Rõ ràng trước đây Lam Thư rất không thích Khiết Nhi nhưng khi nói chuyện trực tiếp như thế này cô lại không cảm thấy ghét cô ấy.

” Cảm ơn.”

Dường như không quen với cảm giác người khác mang ơn mình. Khiết Nhi lảng sang chuyện khác.

” Tôi dự sẽ tiến hành mở cuộc họp cổ đông ở Sky. Công ty gần đây rất bất ổn, có lẽ mọi người ít nhiều sẽ không còn tin tưởng Hải Minh như trước. Đây là cơ hội.”

Lam Thư gật đầu.

Như thế liệu Hải Minh có thể chịu đựng không? Cô không biết. Cũng không chắc.

Nhưng Lam Thư biết rõ một điều, trong lúc này Hải Minh sẽ không có tâm trí để đấu lại họ.

Sky, cuộc họp cổ đông:

Cả Lam Thư và Khiết Nhi đều đang chần chừ.

Cả hai đều biết rõ sau ngày hôm nay Hải Minh sẽ bị tổn thương đến như thế nào.

Nhưng họ đã đi quá xa... liệu có hay không thể dừng lại?

” Tự tin chứ? Nếu lúc này cô không muốn tham gia nữa. Tôi sẽ không ép.”

Minh Huy hiểu rõ. Việc trả thù này vốn không phải của Lam Thư và Khiết Nhi. Nhưng họ đã vô tình bị anh lôi vào, do đó đến lúc này họ muốn dừng lại. Anh sẽ vui vẻ chấp nhận.

” Có thể sẽ làm Hải Minh ghét tôi. Thậm chí hận tôi. Nhưng đã đi quá xa rồi.”

Khiết Nhi không khỏi buồn rầu.

Nếu Hải Minh không vừa chịu cú shock bị từ chối cầu hôn có lẽ cô sẽ đỡ áy náy hơn lúc này.

Khiết Nhi bước ra sau lời giới thiệu.

Hải Minh đang dùng ánh mắt đau đớn nhìn cô.

” Tôi tên là Sophie Lee có lẽ mọi người đều đã biết. Hiện tôi đang nắm trong tay 35% cổ phần công ty ngang với chủ tịch Hoàng Hải Minh. Hôm nay, tôi đứng tại vị trí này muốn ứng cử chức chủ tịch. Tôi xin nhắc lại cho quý vị rõ, sở dĩ chủ tịch Hải Minh về trí cao, về kinh nghiệm nhiều, so ra tất cả đều hơn tôi. Nhưng, nhưng mà một năm qua công ty liên tục thua lỗ, sản phẩm không thể bán. Xin quý vị thứ lỗi cho tôi được phép hỏi chủ tịch rằng nếu công ty phá sản anh sẽ dùng cách nào để cứu nó, chẳng hay anh sẽ xin tiền của cha mình để giúp công ty.”

Khiết Nhi bắt đầu chiếu những giấy tờ và chứng cứ mà Lam Thư đã thu thập suốt 2 năm qua.

Mọi người bắt đầu xì xầm.

Còn riêng Hải Minh. Anh đứng bất động. Không cười. Không khóc. Không cảm xúc.

*Những giấy tờ đó là bảo mật của công ty. Ngoài Hải Minh dường như không ai được biết. Điều này chứng tỏ cho Hải Minh biết Lam Thư đã lừa dối anh suốt 2 năm qua.

” Riêng tôi, nhất định sẽ dùng hết sức của mình để vực dậy công ty. Xin mọi người tin tưởng.”

Ánh mắt sắt bén, lời lẽ chặt chẽ. Các vị cổ đông lớn nhỏ dường như đều đồng tình với Khiết Nhi.

Hải Minh rất tức giận. Cô là bạn thân của anh vậy mà bây giờ đứng đây chất vấn anh nhằm cướp đoạt công ty khỏi tay anh.

” Anh ấy hẳn đang rất thất vọng.”

Lam Thư bắt lực nhìn Hải Minh.

” Nếu không có cô ấy. Cô có thể không?”

” Hải Minh sẽ không sao chứ? ”

Lam Thư đau đớn. Cô không thể ngăn nước mắt rơi.

Khiết Nhi cũng chẳng hơn gì thậm chí cô ngay cả đứng không còn vững.

Đúng, cô là một người thủ đoạn nhưng tại sao đứng trước ánh nhìn đó. Khiết Nhi cảm thấy bản thân thật tệ.

” Sophie, không sao chứ?”

Cô bây giờ không còn suy nghĩ được gì ngoài cảm giác ân hận.

Chẳng lẽ phải như thế này sao? Còn nhiều cách mà... tại sao họ lại chọn cách này.

Chuẩn bị bao nhiêu năm. Biết trước là sẽ có ngày này. Nhưng chưa bao giờ nghĩ lại đau như vậy.

Hải Minh đối với cô mà nói chẳng khác gì người thân. Ngay cả bản thân cô cũng không thể tưởng tượng ra rằng ... có một ngày cô sẽ giết anh theo cách này.

Họ công khai đi ra cùng nhau.

” Từ đầu các người đã có kế hoạch. Tôi biết rất rõ lí do. Nhưng dù nghĩ như thế nào cũng không thể tưởng tượng ra được lại bi ối như thế này.”

Hải Minh hiện đang không thể kiềm chế cảm xúc. Anh đau lòng và hơn hết là thất vọng.

” Lam Thư, tôi ngốc lắm đúng chứ?”

Anh nhìn cô. Buông một câu.

Chỉ một câu đơn giản cũng đủ chứng tỏ Hải Minh dường như bị rơi xuống vực sâu. Mất hết niềm tin vào cuộc sống. Người con gái anh yêu thương nhất đã cùng người khác vì trả thù cha anh mà lừa dối tình yêu của anh.

Lam Thư không khóc. Cô biết trước Hải Minh sẽ hận sẽ ghét cô. Nhưng ngay từ đầu cô đã chọn Bảo Linh.

* Từ giờ sẽ có lịch post chính thức. Các reader theo dõi truyện nhớ comt và vote cho Au. Đa tạ a

~

42. Cuộc Chiến Thực Sự.

CHAPTER 37

~oOo Cuộc chiến thực sự oOo~

~ ” Cô từ đầu đã biết. Sẽ có một ngày như thế này đúng không? Lam Thư.”

Khiết Nhi ngồi bó gối trên ghế Sofa. Hoàn toàn bất động.

” Biết.”

” Cô có yêu Minh không?”

Lam Thư cũng trong tình trạng tương tự. Cô quay đầu nhìn Khiết Nhi.

Vào khoảng khắc này khó có ai biết được trước đây họ đã từng ghét nhau như thế nào.

Lam Thư dù ghét người con gái này nhiều như thế nào nhưng hôm nay nhìn cách cô ta từ bỏ tất cả tình cảm giữa cô ấy và Hải Minh vì kế hoạch trả thù. Lam Thư nhận ra được một điều.

Khiết Nhi đang hối lỗi.

” Có.”

Cô ta cười khẩy Lam Thư.

” Yêu ư? Cô biết thế nào là yêu? Yêu mà sẵn sàng đánh đổi tình yêu đó sao?”

Khiết Nhi khá kích động.

Lam Thư im lặng. Cô biết cô ấy nói đúng. Nói rất đúng.

” Cô biết gì không? Hải Minh rất yêu cô. Có bao giờ cô tò mò suốt tám năm du học, Hải Minh có hay không một lần nghĩ về cô.”

Khiết Nhi ánh mắt sắc bén nhìn Lam Thư.

Đương nhiên cô tò mò, cô dường như muốn biết những chuyện suốt tám năm đó anh đã trải qua. Muốn đến phát điên lên ấy chứ !!!

” Hải Minh chưa một lần quên được cô.”

Khiết Nhi buông một câu. Đứng dậy rời đi.

” Có thể ... có thể nói tôi biết ... những gì Hải Minh đã trải qua trong những năm đó. Làm ơn.”

Chính Khiết Nhi cũng cảm thấy bất ngờ. Trong tâm trí của cô, Lam Thư là người không quá mạnh mẽ những để nói hai chữ “làm ơn” thì thật lạ.

” Thay vì nhìn lại những đau khổ của tám năm đó. Tại sao cô không nhìn vào tình yêu suốt mấy năm qua Hải Minh dành cho cô. Lam Thư, rõ ràng cô yêu cậu ấy như vậy. Nếu là tôi, chẳng có gì có thể khiến tôi đánh đổi tình yêu ấy. Cô phải biết, cô may mắn như thế nào khi có người sẵn sàng vì cô đánh đổi tất cả không?”

” Đúng. Tôi đánh đổi may mắn của mình. Đánh đổi cả tình yêu của mình. Vì một người dành tất cả cho tôi. Thậm chí vì tôi mà chết. Cô có thể ích kỉ nhưng tôi phải làm sao? Cô nghĩ tôi không một lần muốn giữ Hải Minh hay sao?”

Có thể Khiết Nhi hiểu được lí do của Lam Thư. Với một người sống tình cảm như cô ấy chắc chắn sẽ chọn con đường này. Nhưng chắc chắn một điều Bảo Linh cũng không muốn Lam Thư vì chuyện cô ấy mà hy sinh tình yêu. Biến mình trở thành kẻ thù với người mình yêu.

” Hải Minh không tin vào cái lí do chia tay vỡ vụn của cô tám năm trước. Nhưng cậu ấy vẫn chọn cách rời đi. Biết tại sao không? Hải Minh biết rõ nếu lúc ấy ở lại cả hai đều sẽ không thoát khỏi cha của mình. Biết rõ là nếu Chủ tịch làm gì, cậu ấy không đủ sức để bảo vệ cô. Dù biết rõ không phải cô cự tuyệt tình cảm của mình nhưng thẳng ngốc ấy cứ ra sức học như một kẻ điên. Có lần kiệt sức đến mức phải vào bệnh viện. Tôi nhiều lần hỏi tại sao phải khổ sở vì một đứa con gái như vậy. Hải Minh luôn chung thủy im lặng.”

Khiết Nhi như đang bước vào thế giới của tám năm trước.

Còn Lam Thư, cô im lặng.

” Gần tám năm, một khoảng thời gian quá lâu đúng chứ!! Có nhiều lần cậu ấy mệt mỏi và cố tìm đến những cô gái khác nhưng chẳng có ai tồn tại. Bởi lí do những cô gái ấy lọt vào mắt Hải Minh chỉ vì có cái gì đó giống cô. Giống tính cách hoặc khuôn mặt có vài nét tương đồng. Đau đớn lắm đúng không? Tôi chắc chắn Hải Minh chưa một lần nói những điều này.”

Những giọt nước mắt lã lã dài. Kể từ ngày cô quyết định phản bội anh. Phản bội tình yêu ấy. Cô quyết tâm không được khóc. Bởi nếu khóc là cô đang thừa nhận mình hối hận...

Nếu ngày đó Bảo Linh không đỡ phát đạn ấy dùm cô, có lẽ giờ này cô đang trên thiên đường. Ngay từ khoảnh khắc đó, Lam Thư cho rằng cuộc sống này cô phải sống vì Bảo Linh.

"Sau bao nhiêu nỗ lực, vừa học vừa làm, cậu ấy dành dụm đủ tiền để đầu tư vào một công ty ở Hàn Quốc. Không phải trùng hợp đâu, Hải Minh đã biết trước cô làm tại Sky. Dù cậu ấy có cố giấu giếm và biện hộ như thế nào, tôi cũng đủ hiểu. Cô biết tại sao chỗ ngồi của cô lại bất tiện như thế không? Thật ra Hải Minh không muốn nhưng chỉ ở vị trí đó, từ văn phòng làm việc của mình, Hải Minh có thể quan sát được tất cả hành động của cô. Rồi lại luôn cố ý giao việc cho cô nhiều chỉ để có cơ hội gần cô nhiều hơn. Biết cô về trễ sẽ nguy hiểm nên ngày nào cũng làm vệ sĩ ngầm cho cô. Lam Thư, có bao giờ cô biết những chuyện này chưa?"

Khiết Nhi nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của Lam Thư. Cô nói ra không phải để cô ấy tội lỗi hay đau khổ. Chỉ để khi cơ hội đến ... Lam Thư nên từ bỏ chuyện trả thù này!

Căn phòng bỗng trở nên vô cùng lạnh lẽo. Đến việc hít thở cũng thấy khó khăn.

Từ trước đến giờ, Lam Thư không hề biết những chuyện này. Cô không biết. Không hề biết.

Biệt thự Splendor:

Ngày hôm nay, nếu không phải vì tin tức truyền đi khắp nơi chắc ông cũng không biết được chuyện hay này.

Con trai ông cuối cùng cũng đã trở về.

"Như thế nào hả con trai? Cảm giác từ bỏ gia đình vì đứa con gái thói tha đó để rồi bị chính nó phản bội. Đau lắm không?"

Hải Minh bị vệ sĩ của ba mình đưa đi. Dù biết lí do họ làm vậy. Dù biết lí do Lam Thư phản bội anh. Dù biết ... biết tất cả.

Nhưng lúc này trong đầu anh chẳng suy nghĩ được điều gì đúng đắn. Chỉ biết trái tim đang rất đau.

Anh đang rất hận người con gái ấy. Rất hận người mang tên Lam Thư.

"Tất cả những chuyện này, chẳng phải do cha gây ra sao?"

Hoàng Thiên Vương biết rõ con trai mình. Thông minh, nhạy bén nhưng rất tốt bụng. Mọi chuyện có thể đoán ra nhưng chắc chắn Hải Minh chưa từng điều tra kĩ lưỡng.

Bởi nếu điều tra, anh sẽ không theo vệ sĩ của ông về nhà.

"Ta làm chuyện gì? Tất cả những gì ta làm chỉ đều tốt cho con và Linh Liên."

Hải Minh không buồn trả lời. Trực tiếp trở về phòng. Mọi thứ đối với anh bây giờ... đều sụp đổ. Tất cả đều sụp đổ

Văn phòng chủ tịch:

"Chắc chắn trong công ty này đang có một số người âm mưu chống lại ta."

Hoàng Thiên Vương cười lớn.

"Vậy bây giờ chúng ta cần phải làm gì thưa chủ tịch?"

"Bây giờ chưa thể hành động. Chẳng có gì là chắc chắn cả."

Ông ta ung dung như tất cả những việc này đều sẽ nằm trong tầm kiểm soát của mình.

Nhưng cho dù nghĩ như thế nào, ông cũng không hiểu nước cờ giành lấy Sky.

Nếu giành Sky nhằm gây khủng hoảng cho E-shine có phải là quá trẻ con và ngu ngốc rồi không? Làm như vậy chỉ giúp Hải Minh con trai ông trở về bên ông.

Hoàng Thiên Vương cảm ơn còn không hết.

Nhưng nếu giành Sky chỉ để đánh lừa, thì Hải Minh khá là quan trọng trong chuyện này.

Nhà Khiết Nhi:

” Chúng ta sẽ dùng Sky để gây khủng hoảng E-shine? Ryan, anh nghĩ kế hoạch này có phải đã quá dễ đoán hay không?”

Minh Huy nghi ngờ nhìn Khiết Nhi.

” Tôi giành lấy Sky từ Hải Minh chỉ để ông chủ tịch cáo già đó nghĩ đến kế hoạch của anh. Nhưng đó không phải mục đích thực sự của tôi.”

” Cô đang có kế hoạch gì ?”

” Nghĩ đi, một người đáng sợ như vậy, mưu mô như vậy, có thể hay không đoán ra ý đồ trả thù của chúng ta.”

Minh Huy gật đầu.

” Điều tôi muốn nằm ở Hải Minh. Có hai trường hợp nếu ông ta nghĩ đến kế hoạch của anh sẽ dồn tất cả số cổ phần của Hải Minh và Linh Liên vào mình để đảm bảo vị trí. Cho dù có gây khủng hoảng, bán số cổ phiếu của Linh Liên ông ta vẫn là cổ đông lớn nhất mà cho dù chúng ta liên minh cũng chắc chắn không bằng. Trước đây tôi đã từng nói. Cách đó không hiệu quả.”

Minh Huy vẫn tiếp tục lắng nghe.

” Còn nếu đúng như điều tôi mong đợi, Hải Minh sẽ là yếu tố quyết định.”

Anh dần hiểu được ý cô. Hoàn toàn nể phục.

” Lam Thư cần làm Chủ tịch của Sky.”

Nụ cười hài lòng của Khiết Nhi.

” Ryan, anh thực sự rất nhạy bén.”

” Dù thế nào cũng không thể bằng cô. Lão già ấy hẳn sẽ rất hối hận khi đào tạo ra một người như cô.”

Người ta vốn nói trả thù là một vòng luẩn quẩn mãi sẽ chẳng có hồi kết nếu người trong cuộc không biết đâu là giới hạn.

Họ trả thù vì tình yêu, tình chị em, vì chính nghĩa. Họ trừng phạt người đáng bị trừng phạt.

Nhưng liệu sẽ dừng lại ở đó?

Khi mọi sự đau khổ làm mờ mắt, liệu Hải Minh còn đủ tỉnh táo để nhận thấy việc cha mình làm là sai và đáng nhận quả báo. Hay sẽ nhìn nó theo hướng khác ...

Trả thù lặp lại rồi lặp lại...

* Đọc nhớ vote và comt cho Au nha ^^ Tks reader.

43. Song Sinh.

CHAPTER 38

~oOo Song sinh oOo

~ ” Hải Minh, tôi cần gặp cậu.”

” Tôi chẳng có chuyện gì để gặp cô.”

Hải Minh lạnh lùng từ chối Khiết Nhi.

” Nếu không gặp tôi, phần đời còn lại, cậu sẽ dùng để hối hận. Tôi đợi cậu tại BBbar.”

Cô tắt máy.

Chỉ còn ba ngày nữa là đến cuộc họp cổ đông. Sở dĩ Khiết Nhi đợi đến bây giờ để đảm bảo rằng Hoàng Thiên Vương hoàn toàn không đề phòng gì.

” Có gì cần nói giữa tôi và cô sao?”

Hải Minh ngồi vào chiếc ghế được đặt sẵn bên cạnh Khiết Nhi.

” Lam Thư, Ryan và tôi có lỗi với cậu. Nhưng chúng tôi làm vậy là có lí do ...”

Anh cười lớn cắt ngang câu nói của Khiết Nhi.

” Cậu đừng cố trốn tránh nữa... cậu rõ ràng biết lí do. Tôi chắc chắn.”

Khiết Nhi khẳng định.

Người ngoại cuộc có thể không hiểu chuyện và cho rằng mọi sự đều chỉ là một tai nạn. Bất cóc Lam Thư là thật nhưng bắn chết Bảo Linh chỉ là tai nạn.

Nhưng bản thân cô tin chắc rằng Hải Minh biết rõ điều đó không đúng.

Phập – Cô ném xuống bàn một xấp giấy tờ.

Giấy khám nghiệm tử thi.

Giấy chứng nhận tư pháp bảo lãnh phạm nhân ở tù.

Tất cả giấy tờ liên quan đến sự việc ngày hôm đó. Đều không sót thứ gì.

” Nhìn đi. Cậu rõ biết cha mình là hung thủ nhưng cậu luôn trốn tránh không tiếp nhận điều tra. Luôn cố ép bản thân chỉ nghĩ đó là một tai nạn. CÓ ĐÚNG KHÔNG?”

Sau khi cảnh sát điều tra vụ án mạng của Bảo Linh. Đã từng gọi điện cho Hải Minh yêu cầu tiếp nhận điều tra vì người bảo lãnh chó đen (người bắn chết Bảo Linh) trên danh nghĩa là Hải Minh. Từ đó Hải Minh đã dần đoán được sự việc.

Nhưng anh luôn tự lừa dối bản thân rằng đó không phải là kế hoạch của chính cha ruột mình.

” Đó chỉ là một tai nạn.”

” Nếu cái chết của Bảo Linh là tai nạn. Vậy bất cóc Lam Thư và mang theo súng là tai nạn sao?”

Khiết Nhi đứng dậy kích động.

” NHƯNG ĐÓ LÀ CHA TÔI.”

Hải Minh ghì chặt vai Khiết Nhi. Hét lớn...

” Có rất nhiều cách tại sao lại chọn cách này?”

Anh đau khổ. Giọng mang đầy nỗi tuyệt vọng.

” Tại sao phải phản bội tôi nhất quyết biến tôi thành kẻ thảm hại? Tại sao phải bắt tôi chọn lựa giữa cha mình và công lý? Tại sao cậu lại ép tôi?”

Khiết Nhi im lặng. Cô biết Hải Minh rất khổ sở. Cô muốn ngày hôm nay anh phải nói. Nói hết tất cả.

” Cậu có thể để tôi khuyên cha mình tự thú. Chẳng lẽ nhìn ông ấy mất hết tất cả các người mới hài lòng sao?”

” Ông ấy là người không bao giờ cho rằng mình sai.”

” Còn Lam Thư, tôi tự hỏi cô ấy có hay không thật lòng yêu tôi, sẽ vui khi nhìn tôi thảm hại chứ?”

Bởi mỗi người có một cách thể hiện tình cảm khác nhau.

Bởi mỗi người có một suy nghĩ khác nhau.

Có thể khi đứng ở ngoài nhìn những việc Lam Thư làm sẽ cho rằng cô ấy làm như vậy là sai. Là không yêu Hải Minh.

Nhưng khi đứng ở vị trí của Lam Thư sẽ khác.

Thử tưởng tượng lúc đó Bảo Linh không đỡ viên đạn ấy dùm Lam Thư.

Thử tưởng tượng lúc đó Lam Thư là người chết chứ không phải Bảo Linh. Thì sao?

Khiết Nhi gỡ tay Hải Minh ra khỏi người mình.

” Ông ấy phạm pháp. Ông ấy cần bị trừng trị. Cậu biết rõ mà đúng chứ?”

Giọng cô dần dịu lại.

” Cho dù có xấu xa như thế nào, dù có tàn nhẫn đến đâu. Ông ấy vẫn là cha của tôi. Người đã một mình nuôi lớn anh em tôi. Làm sao có thể ... làm sao tôi có thể ... đưa ông ấy vào tù.”

Cả hai rơi vào trầm mặc.

” Hải Minh, chỉ khi cậu tiếp nhận điều tra và nói ra sự thật, cảnh sát mới có thể lật lại vụ án này. Đây là giết người ... là một mạng người! ”

Đi một đoạn.

” Hải Minh. Nếu ngày đó người chết không phải là Bảo Linh mà là Lam Thư. Cậu có che dấu cho cha mình hay sẽ đòi lại công lý cho Lam Thư?”

Khiết Nhi để lại đó toàn bộ chứng cứ về vụ án. Từ việc làm giả tên người bảo lãnh, việc lập kế hoạch giết người, tàn trử súng. Cô tin rằng Hải Minh nhất định sẽ làm việc đúng đắn.

Vừa bước khỏi BBbar, một người đàn ông gương mặt hốt hải chạy đến cạnh Khiết Nhi.

” Cô chủ, tôi đã tìm được người đó.”

Lí do Lam Thư vào trường Đức Dương vì muốn được lên truyền hình nhằm tìm cha ruột của mình – người đã bỏ rơi cô sau vụ tai nạn trên thuyền.

Dù người đàn ông ấy bỏ mặc mẹ cô lạnh lẽo nơi đại dương kia. Bỏ rơi đứa con gái chỉ mới 3 tuổi. Nhưng Lam Thư vẫn một lần muốn biết gương mặt của người đó.

Một người cha tàn nhẫn. Bỏ rơi mẹ con cô. Đi tìm hạnh phúc chăng? Đó là tất cả những gì cô biết.

Nhưng liệu một đứa trẻ ba tuổi có thể đủ nhận thức để hiểu những điều đó?

Tất cả những chuyện đó Lam Thư chỉ được kể lại bởi người đã đưa cô vào trại mồ côi.

Do đó cô muốn tìm cha mình để một lần được biết sự thật.

Khiết Nhi là con gái của một gia đình tài phiệt. Cha là hiệu trưởng trường đại học ở Mỹ. Cô mồ côi mẹ. Và cô có một đứa em gái song sinh.

” Anh đã tìm được...”

Khiết Nhi xúc động. Cả người run lên bần bật.

” Người phụ nữ đã dắt em gái cô đi đã qua đời.”

” Vậy còn em gái của tôi? Em gái của tôi ở đâu?”

Cô hét lên như một người điên.

” Gia đình họ không hề biết gì về chuyện bà ấy đã cứu một đứa trẻ. Nhưng tôi điều tra được bà ta rất hay gửi tiền cho cô nhi viện Rainbow.”

Anh lại ngập ngừng một chút.

” Cô chủ, cô phải bình tĩnh. Trong số những đứa trẻ ở đó dù đã hay chưa được nhận nuôi chỉ có một người có hoàn cảnh gần giống với vụ chìm thuyền năm đó. Người đó tên là Nguyễn Lam Thư.”

Khiết Nhi rõ ràng cô đang nghe lầm đúng chứ?

Người em gái thất lại 15 năm của cô, tại sao là Lam Thư?

Tại sao là người sớm tối chung đụng nhưng cô chưa từng nhận ra.

Lam Thư đối với cô mà nói là người không phải bạn cũng chẳng phải thù.

Cô không ghét Lam Thư cũng chẳng có ác cảm với cô ấy.

Nhưng Lam Thư ghét cô, bởi cô là người hại chết đứa con của em gái kết nghĩa của cô ấy, là người đã phá hoại tình cảm của em gái kết nghĩa của cô ấy. Và là một người đầy thủ đoạn. Để đạt được thứ mình muốn sẽ không từ bất cứ chuyện gì. Sẵn sàng kết hôn với bạn thân để trả thù. Tuy bây giờ cô ấy có thể ngồi nói chuyện với cô, có thể đối diện với cô. Nhưng sâu thẳm trong lòng Lam Thư. Cô ấy ghét cô.

Khiết Nhi không khỏi cười chua chát.

Họ là song sinh khác trứng tuy không giống nhau như hai giọt nước nhưng chắc chắn có điểm giống nhau. Gương mặt họ có nét tương đồng. Nhưng cách ăn mặc và trang điểm khác nhau nên khó có thể nhận ra.

” Đã kiểm tra AND chưa?”

” Đúng là cô ấy.”

Khiết Nhi thần thờ. Giây phút này cô nên làm gì?

Chạy đến và nói với Lam Thư. Cô chính là chị song sinh của cô ấy ư?

Nếu trước đây cô không vì tham vọng của mình. Tạo ra cái đám cưới với Hải Minh. Ông ta nhất định không có cơ hội bắt cóc Lam Thư để rồi Bảo Linh phải chết thay.

Và nếu Bảo Linh không chết. Minh Huy sẽ chẳng lôi Lam Thư vào chuyện trả thù vớ vẩn này.

Và em gái cô sẽ chẳng phải đánh đổi tình yêu của mình. Để giờ phải đau khổ, dằn vặt.

Đó không phải lỗi của cô. Nhưng chẳng phải Khiết Nhi gián tiếp hại chết Bảo Linh để rồi mọi sự trả thù thành như thế này hay sao?

** Comt ý kiến cho Au biết với nhe !!! Biết hay dở để mà còn chỉnh sửa ^^

44. Quyết Định Cuối Cùng.

CHAPTER 39

~oOo Quyết định cuối cùng oOo~

~Hải Minh đứng trước bia mộ của mẹ mình.

Khi tất cả sự thật được phơi bày. Hải Minh không thể trốn tránh thêm được nữa. Và bây giờ anh phải lựa chọn. Nhưng lựa chọn như thế nào mới đúng đây?

Phải, cha anh phạm pháp. Nhưng dù ông ấy có tàn nhẫn, độc ác và như thế nào đi nữa. Hải Minh cũng không thể nào che dấu một sự thật rằng đó là cha anh.

” Mẹ, con phải làm như thế nào mới đúng đây?”

Minh Huy muốn hại cha anh phải mất hết tất cả. Gia đình, sự nghiệp và chịu trách nhiệm cho cái chết của Bảo Linh.

Nhưng làm thế chẳng khác nào ép cha anh vào đường cùng.

Thứ mà cả đời này Hoàng Thiên Vương coi trọng chính là gia đình và sự nghiệp.

Và thứ mà cả đời ông không bao giờ làm chính là thừa nhận bản thân làm sai.

Còn ba ngày nữa là đến cuộc họp cổ đông. Hải Minh chắc chắn điều Khiết Nhi muốn.

Là dùng số cổ phần của mình đứng về phía họ.

Văn phòng tập đoàn Sky:

Lam Thư đã đứng đó suốt mấy tiếng đồng hồ.

Quả thật Khiết Nhi không nói dối. Ngồi từ đây nhìn ra sẽ là vị trí bàn làm việc của cô.

Và nếu suy nghĩ kỹ lưỡng một chút thì ... Hải Minh đã không bất ngờ khi nhìn thấy cô lần đầu tiên khi đến công ty.

Không những không một chút bất ngờ mà anh còn rất bình tĩnh nói câu chào hỏi.

” Cô hối hận đúng không?”

Minh Huy từ đâu bước vào.

” Dù sao mọi chuyện cũng đã kết thúc rồi kia mà.”

Lam Thư tĩnh lặng. Cô không bao giờ thể hiện ra cảm xúc thật của mình.

” Nếu ngày đó cô biết những chuyện này, cô có tham gia vào kế hoạch của tôi hay không?”

” Nếu ngày đó tôi là người chết. Vậy ai sẽ làm việc trả thù này?”

Minh Huy hiểu ẩn ý trong câu nói của cô ấy.

” Lam Thư, đã có những lúc tôi tự hỏi tại sao Bảo Linh lại đỡ dùm cô viên đạn ấy? Nếu là tôi, tôi sẽ không làm điều đó. Nên tự nhiên tôi hiểu ra một điều...”

Lam Thư hướng ánh mắt về phía Minh Huy. Cô rất muốn nghe điều ấy là gì?

” Bảo Linh vì yêu quý cô nên mới làm điều đó, không màng đến tính mạng. Cô ấy cứu cô vì yêu thương cô. Vì muốn cô sống là chính cô, chứ không phải sống thay cô ấy.”

Đã có nhiều lúc tôi biết mình lợi dụng sự hối lỗi của cô để kéo cô vào việc trả thù này. Xin lỗi cô Lam Thư. Thực sự xin lỗi cô !

” Lam Thư mọi chuyện có lẽ đã trễ nhưng đừng để chúng trở thành muộn màng.”

Cuộc họp cổ đông:

Chủ tịch Hoàng Thiên Vương ung dung tự tại ngồi vào ghế Chủ tịch Hội đồng quản trị.

Cho đến giờ phút này, mọi chuyện chẳng hề vượt khỏi tầm kiểm soát.

Sau khi thông qua định hướng phát triển của công ty và quyết định tiến hành các chương trình cho năm tới.

Hoàng Thiên Vương đứng dậy đồng ý.

” Tôi, Hoàng Thiên Vương xin được từ chức chủ tịch hội đồng quản trị và lui về làm cổ đông của công ty vì một vài lý do về tuổi tác và sức khỏe. Và tôi đề cử giám đốc Hoàng Hải Minh đảm nhận vị trí này của mình. Mọi người có thể biểu quyết.”

Giọng ông đầy sự uy quyền và tính quyết định.

Chủ tịch Trịnh – người nắm trong tay 20% cổ phần mà Khiết Nhi hợp tác cười nhẹ.

· Chủ tịch Trịnh không làm việc trong E-shine. Ông là chủ tịch của một công ty khác nhưng đầu tư vào E-shine. Tuy chỉ là một cổ đông lớn nhưng họ vẫn tôn trọng và gọi ông ấy là chủ tịch.

” Tôi phản đối.”

Đây là việc Hoàng Thiên Vương đã nhắm trước.

Nhưng chẳng có gì đáng ngại. Nếu phản đối thì quyết định bằng số cổ phần sở hữu người cao nhất sẽ là chủ tịch.

Và đương nhiên Hải Minh sẽ là cao nhất khi được ông ủy quyền toàn bộ số cổ phần của mình.

” Nếu ông phản đối thừa chủ tịch Trịnh. Vậy chúng ta sẽ tiến hành một cuộc bỏ phiếu. Ai nắm trong tay đủ phần trăm cổ phần đều được tham gia ứng cử chủ tịch hội đồng quản trị của E-shine. Và ai được nhiều người ủng hộ sở hữu số cổ phần cao nhất sẽ chiến thắng.”

Giọng Hoàng Thiên Vương chắc như bấp. Vì cho dù không ai đứng về phía Hải Minh. Chỉ một mình ông là đủ.

” Vậy trước tiên xin mời những ứng cử viên lên trình bày về chiến lược và định hướng cho công ty.”

Cô Thư kí nói trên Mic. Đây chẳng qua là một bước để đúng thủ tục.

Hải Minh nhìn về phía dưới khán đài. Tất cả họ đều đang nhìn anh dưới con mắt ” Đây là con trai chủ tịch.”

“Mọi người, tôi có chuyện muốn nói. Tôi sẽ không nhận số cổ phần được chuyển nhượng từ cha của mình ...”

Tất cả mọi người đều giương ánh mắt hoảng hốt.

Hoàng Thiên Vương vô cùng sững sốt và tức giận. Ông nhanh chóng tiến về phía Hải Minh đang đứng.

Nếu thằng con trai bất hiếu này không cần ông cũng nhất quyết bắt nó phải nhận.

Rầm ...

Cánh cửa phòng mở to. Cảnh sát tiến vào.

” Xin hỏi Chủ tịch Hoàng Thiên Vương có ở đây không? Chúng tôi là cảnh sát. Xin mời ông về đồn để hợp tác điều tra một vụ án mưu sát.”

Không đợi ai phải chỉ họ đã bắt lấy Hoàng Thiên Vương và giải đi.

Đây là tên tội phạm duy nhất họ chưa bao giờ dám động vào. Vì những vụ án trước đây không có đủ chứng cứ để bắt người.

~ Quá khứ

~Đây là lần thứ mấy Hải Minh xem đi xem lại bộ hồ sơ ấy. Rốt cuộc anh nên làm sao mới đúng đây.

Anh tức giận ném vào sọt rác.

Cho dù một lần thôi, một lần được chọn người cha đã yêu thương và nuôi nấng anh cũng được.

Hải Minh vò lấy đầu tóc rối xù của mình. Tại sao họ lại bắt anh phải lựa chọn? Tại sao chứ?

” Anh hai...”

Linh Liên bước vào nhặt bộ hồ sơ lên.

” Cô gái ấy chẳng có lỗi gì cả?”

” Vậy chẳng lẽ em sẽ đưa cha mình vào tù ?”

” Ông ấy phạm pháp.”

Hải Minh bắt lực nhìn cô em gái của mình.

Đương nhiên anh biết rõ.

” Hồi nhỏ em từng bao che cho bạn của mình khi cậu ấy ăn trộm cái kẹp tóc của bạn khác, anh đã đánh em và dạy em như thế nào, anh quên rồi sao?”

” Anh không quên.”

” Hải Minh, người đáng sợ không phải là người làm sai mà là người không biết hối lỗi.”

Khiết Nhi đặt bộ hồ sơ vào trong tay Hải Minh.

” Là giúp cha chứ không phải hại ông ấy.”

Cô rời đi để lại một mình anh.

~ Kết thúc

~Minh Huy cùng Lam Thư đứng đợi sẵn ở cổng chính của công ty.

Giây phút này họ đã đợi rất lâu rồi. Đã đợi đến khi tân mắt nhìn người đàn ông này phải bị bắt giữ vì những gì ông ta gây ra.

”Linh, em thấy gì không?”

Về phía mọi người trong phòng họp ngạc nhiên cao độ vẫn chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Người trong công ty thì bàn tán xì xầm.

”Cậu có thể nói tiếp điều đang dở dang Hoàng Hải Minh.”

Chủ tịch Trịnh nhắc nhở mọi người cuộc họp cổ đông chưa kết thúc.

”Tôi sẽ không nhận số cổ phần của cha mình. Nhưng không có nghĩa tôi từ bỏ công ty.”

Anh nhìn sang nơi Khiết Nhi và mọi người đang đứng.

”E-shine đối với mọi người có thể chỉ là một công ty, một nơi trả lương. Nhưng đối với ai đó rất quan trọng của tôi thì E-shine chính là mồ hôi là nước mắt là tâm huyết cả một đời. Cha của tôi chính là chủ tịch của mọi người vừa mới được cảnh sát giải đi vì tình nghi liên quan đến một vụ án giết người. Và có một điều tôi xin gửi đến ông – chủ tịch Trịnh, tôi có thể chọn công lý vì nó đúng nhưng tôi sẽ không từ bỏ công ty cho ông.”

Ông cười cười nhìn Khiết Nhi.

”Cô đoán sai rồi nhé!”

”Dù tôi có đoán sai người thắng vẫn là ông.”

Giọng Khiết Nhi có chút không vui.

”Cô không muốn đứng về phía cậu ta sao? Những gì cậu ta vừa nói chẳng phải gửi cho cô?”

Thần thái vị chủ tịch này khó có thể đoán ra ông đang nghĩ gì.

”10% cổ phần của tôi. Như đã hứa nó sẽ là của ông. Ông muốn làm gì không liên quan đến tôi. Và tôi cũng không có quyền để sử dụng nó.”

Kết quả cuộc bỏ phiếu:

”Một phiếu dành cho chủ tịch Trịnh.”

Cô MC đang đọc kết quả.

”Lại một phiếu dành cho chủ tịch Trịnh.”

”Và đây đã là phiếu thứ sáu dành cho chủ tịch Trịnh.”

Cô MC giọng đầy tiếc nuối.

”Wow... Phiếu đầu tiên dành cho Giám đốc Hoàng Hải Minh.”

Hải Minh đang không chăm chú bỗng ngạc nhiên.

”Nhưng đó cũng là phiếu dành cho anh ấy.”

Cô ấy tiếc nuối nhìn xuống thùng phiếu.

Hải Minh đứng dậy rời đi. Mọi chuyện đã quá rõ ràng khi anh từ chối nhận số cổ phần của cha mình. Những điều anh cần nói là cho dù bây giờ ai nắm giữ công ty thì trong tương lai nhất định Hải Minh sẽ lấy lại.

”Cậu không định nghe kết quả chung cuộc sao?”

”Nghe hay không thì chẳng phải ông cũng là người thắng cuộc. Nhưng không được bao lâu đâu thưa chủ tịch.”

Hoàng Hải Minh là ai cơ chứ ! Anh sẽ không dùng cách của cha mình để thành công.

Anh sẽ chỉ dùng cách của mình.

Có một ngòi đó hướng ánh mắt về xa xăm.

Có một người đứng đó rất muốn lại gần nhưng chỉ có thể nhìn từ xa.

Như thế nào là số phận? Là do mình chọn hay do ông trời sắp đặt?

Chỉ chắc chắn rằng dù chọn hay được sắp đặt. Bạn cũng phải chấp nhận.

*Đọc xong đừng quên Vote nhé !!!

Ai chưa Vote mấy chap trước thì Vote một lần luôn nhé !!!

45. Chị Em Gái.

CHAPTER 40

~oOo Chị em gái. oOo

~ ” Lam Thư mọi chuyện có lẽ đã trễ nhưng đừng để chúng trở thành muộn màng.”

Cô nhớ đến câu nói của Minh Huy.

Sau khi nhìn thấy Hoàng Thiên Vương bỏ đi. Một cảm giác lo lắng bao trùm lên Lam Thư.

Hải Minh đã làm như thế !! Đã chọn công lý. Đem công bằng về cho Bảo Linh.

Nhưng anh... có thực sự ổn hay không?

” Hải Minh...”

Lam Thư đã đứng đó quan sát Hải Minh một lúc khá lâu.

Anh không quay đầu.

Cái giọng nói đó, làm sao anh có thể quên.

” Anh ổn chứ?”

Cô thậm chí không dám đứng gần Hải Minh.

” Em vui không?”

Cô có vui không?

Bảo Linh được trả lại công bằng.

Nhưng tại sao cô không thấy vui. Chẳng lẽ vì Hải Minh hỏi nên cô không cảm thấy vui?

” Tại sao lại đối xử với anh như vậy? Biến anh thành kẻ ngốc như vậy em mới vui sao Thư?”

Hải Minh lay người cô.

Anh xúc động nên dùng rất nhiều lực.

” Đau... Hải Minh đau...”

Các cơ mặt nhả lại. Có lẽ cô đau thực sự nhưng anh vẫn không buông tay.

” Buông con bé ra.”

Khiết Nhi đẩy Hải Minh.

” Nếu ngay từ đầu nói tất cả sự thật và kế hoạch của chúng tôi. Cậu có thể lừa dối cha mình sao? Hoặc cho rằng cậu có thể đi thì có gì chắc chắn không có sơ hở để cha cậu tin tưởng tuyệt đối chứ?”

Không hiểu bản thân bị gì nhưng khi nhìn thấy Lam Thư đau dường như cô không thể chịu được.

Chẳng lẽ đây chính là tình chị em sao?

” Hải Minh ...”

Lam Thư vội chạy theo anh.

” Đây là lần đầu tiên tôi thấy cô bảo vệ một người.”

Minh Huy cảm thán.

Khiết Nhi im lặng. Chỉ nhìn em gái mình khổ sở ... Phải chi cô biết sớm hơn một chút có lẽ cô sẽ ngăn không cho Lam Thư tham gia vào chuyện này.

Nhưng mọi thứ đã quá muộn màng.

” Lam Thư là em gái của cô đúng chứ?”

Khiết Nhi hoàn toàn sững sờ khi nghe thấy điều Minh Huy vừa nói.

Làm sao anh ấy biết?

Ryan biết liệu Lam Thư có biết?

Lam Thư có ghét cô không?

~~ Hôm Khiết Nhi hẹn gặp Hải Minh ở BBbar. Vì Minh Huy có dự cảm không tốt nên đi theo. Và lúc thư kí của Khiết Nhi nói chuyện với cô ấy. Minh Huy nghe được một phần và vì quen biết Khiết Nhi từ nhỏ nên anh đoán được sự việc.

” Lam Thư không biết chuyện này.”

Minh Huy cảm nhận được sự hoảng hốt của Khiết Nhi.

” Đừng nói với Lam Thư.”

” Lam Thư cũng rất muốn được gặp cha mình. Cô không thể ích kỉ.”

” Tôi không có.”

Khiết Nhi ngồi sụp xuống, bật khóc.

Rất hiếm khi thấy cô ấy khóc. Minh Huy chỉ đứng đó đợi khi nào cô bình tĩnh thì thôi.

” Tôi không thể đối diện với con bé. Nhưng chắc chắn Lam Thư sẽ gặp bố tôi.”

” Đừng đi theo anh nữa.”

Hải Minh đi được một lúc. Quay đầu trực tiếp đối diện với cô.

” Anh hiểu lí do em làm như vậy. Anh ...”

” Đừng nói nữa. Em xin anh.”

Cô không muốn phải lừa dối bản thân mình thêm nữa. Cô muốn nói với anh rằng cô yêu anh và chưa từng thay đổi.

Dù là sau tất cả anh hận cô. Dù là sau khi nghe cô nói anh sẽ chia tay. Cũng được.

Cô chỉ muốn nói với anh. Một lần nói hết lòng mình với anh.

” Cái ngày em bị bắt đi. Khi hắn ta nổ súng trong đầu em chỉ có một ý nghĩ. Kể từ khi chọn anh em biết sẽ có một ngày mình chết không lí do. Em tình nguyện. Nhưng Bảo Linh không có tội, chỉ vì cứu em mà phải bỏ lại cả một tương lai, bỏ lại một hạnh phúc con bé sắp có được. Giây phút con bé nói với em ” Em nợ chị một mạng sống” bản thân em cảm thấy không đúng, là em nợ Bảo Linh. Bố anh rõ ràng phải chịu trách nhiệm cho tất cả những việc này, ông ta là người đã sai khiến. Nhưng lại không bị gì hoàn toàn vô sự. Anh không thấy bất công cho Linh sao Hải Minh?”

Lam Thư cố gắng kiềm nén cảm xúc. Bình tĩnh nhất có thể.

” Một người ... à không một cô gái trẻ chỉ mới hai mươi mấy tuổi đáng ra một tháng nữa sẽ kết hôn bị bắn chết. Đáng ra sẽ sinh con và có một gia đình hạnh phúc còn thực hiện được ước mơ trở thành đầu bếp nằm trong vũng máu, gương mặt trắng bệch đến đáng thương. Hải Minh anh biết gì không? Bảo Linh chết trong tay em. Ngay trước mắt em... dường như đêm nào em cũng không thể ngủ ngon. Chỉ cần nhắm mắt lại hình ảnh đó lại hiện ra.”

Hải Minh đã từng có suy nghĩ ích kỉ. Chỉ đứng về phía bố anh một lần thôi.

Nhưng lúc này khi Lam Thư nói hết tất cả, anh không hối hận về việc mình đã làm.

Bố anh phải chịu trách nhiệm.

Và Bảo Linh cần được nhận sự công bằng.

” Minh Huy bảo em đừng liên quan đến việc trả thù này. Em cũng đã từng ích kỉ muốn giữ tình yêu giữa anh và em. Nhưng nhìn cậu ấy, tim em nó đau thắt lại. Phải chỉ lúc ấy Minh Huy cứ khóc thật to có lẽ em đã không cảm thấy tội lỗi. Cậu ấy không khóc. Không hề rơi một giọt nước mắt.”

Cô lại im một chút.

” Em nói tất cả những điều này không phải để níu kéo anh. Nhưng tình yêu của em dành cho anh chưa hề thay đổi. Em biết sau tất cả mọi chuyện nếu nói anh và em coi như không có gì để quay về bên nhau là không thể. Em sẽ đợi anh.”

Lam Thư bỏ chạy thật nhanh. Không phải sợ Hải Minh đuổi theo.

Chỉ là để cô không phải thấy cảnh anh không hề đuổi theo cô.

1 tháng sau, trại tạm giam:

” Chào chủ tịch.”

Khiết Nhi vẫn tỏ ra bình thường khi chính cô hận người này đến tận xương tủy.

Bắt cóc và âm mưu giết em gái của cô ư?

” Cô còn đến đây thăm ta sao? Thật quý hoá quá !!”

Mặc dù bị bắt nhưng phong thái của ông ta vẫn không thay đổi.

Thêm cái thái độ như vô tội thật đáng chết !!

Bởi vì chó đen không hiểu vì lí do gì vẫn chưa khai là do ông ta chỉ điểm. Dựa vào chứng cứ chỉ có thể tạm giam chưa thể kết tội.

” Tôi đến đây thăm ông?”

Cô cười nhạt.

” Không. Tôi đến vì có tin tốt muốn báo cho ông.”

” Tin tốt mà phải cần đến người như cô thông báo, thật chẳng cảm thấy tốt.”

” Ông đừng tự cảm thấy đắc thắng. Ông cho rằng cả đời này chó đen sẽ im lặng sao? Ông nên chuẩn bị tinh thần vào tù bóc lịch cả phần đời còn lại là được rồi.”

Thiên Vương vẫn không biểu cảm gì. Chống gậy đứng lên, xoay người rời đi.

” Tôi vẫn còn một chuyện muốn biết??”

” Nói.”

” Tại sao ông lại ghét Lam Thư đến như vậy? Nếu từ đầu chấp nhận tình yêu của họ. Chẳng phải không có gì sao?”

HAHA ...

” Vì cô ta là trẻ mồ côi.”

Khiết Nhi tức giận nắm tay thành quyền. Nhưng cô vẫn cố tỏ ra bình tĩnh.

” Ông sai rồi Hoàng Thiên Vương. Lam Thư không phải là trẻ mồ côi.”

Ông ta vẫn rất vô cảm.

” Ông làm mọi cách để ngăn cấm tình yêu giữa hai người họ. Và cũng làm mọi cách để biến tôi thành con dâu của ông. Nhưng ông biết gì không Hoàng Thiên Vương?

Cô nhìn ông ta bằng ánh mắt căm phẫn.

” Chúng tôi có cùng một MẸ một CHA. Bởi vì tôi và cô ấy là song sinh.”

Lúc này Hoàng Thiên Vương thật sự quá bất ngờ. Không trụ vững.

” Chỉ cần chấp nhận tình yêu đó. Có lẽ ông có nhiều hơn mất. Và hơn nữa không cần giam cả quãng đời còn lại để hối lỗi.”

Sân thượng, tập đoàn Sky:

Minh Huy nhìn quanh tìm kiếm một ai đó.

” Cô đây rồi.”

” Cậu tìm tôi, có gì không?”

Lam Thư đi đến cạnh Minh Huy.

” Có người gửi cái này cho cô.”

Cô cầm lấy gương mặt nhìn Huy rồi nhìn xuống bọc thư mình vừa nhận.

Gửi em gái song sinh của chị.

Lam Thư không hiểu gì. Lại nhìn Minh Huy. Anh hất chân mày ý bảo cô hãy mở nó.

Cô vội vàng xé phong bì.

Một sợi dây chuyền... giống y hệt sợi cô vẫn thường đeo.

Chỉ khác sợi dây của cô khắc chữ T. Còn sợi dây này khắc chữ N.

Lam Thư không dám tin vào mắt mình. Đánh rơi lá thư và sợi dây chuyền xuống đất...

Bởi vì ... Hình trong sợi dây ấy là một cô bé y hệt cô.

Cô có chị em song sinh sao?

** Làm liền mấy chap thôi ...!

Mọi chuyện đã sáng tỏ hết rồi hy vọng các bạn thích cách giải quyết này của Au~~

Còn 1 Chap nữa là end.

Au sẽ tặng thêm vài Ngoại Truyện.

Nhưng nhớ comt và vote các chap khác nữa nhá !!! Yêu các bạn ^^

46. Kết.

Kết.

~ Quá khứ

~ ” Bác sĩ, tại sao con bé không hề nhớ mình có chị em song sinh. Ít nhất vẫn phải có khái niệm mơ hồ chứ?”

Khiết Nhi đã đến cô nhi viện Rainbow nơi mà Lam Thư sống để tìm hiểu.

” Theo như hồ sơ cô đưa tôi đã hơn 20 năm tôi không thể nói chính xác triệu chứng. Nhưng có thể tai nạn năm đó đã gây ra một cú shock tinh thần khá lớn cho một đứa trẻ 3 tuổi. Cô ấy không mất trí nhớ nhưng dường như não bộ đã cất giấu tất cả những kí ức không vui đó. Và Lam Thư tiếp nhận những thông tin khác nên cô ấy biết mình có một người bố chứ thực sự bản thân cô ấy biết điều đó thì không thể.”

” Những chuyện xảy ra trong tai nạn năm đó con bé hoàn toàn không nhớ gì đúng không?”

Vị bác sĩ gật đầu.

Giờ thì cô đã hiểu. Không phải Lam Thư không tìm kiếm cha con cô. Mà vì con bé không có bất cứ khái niệm gì để tìm.

Lam Thư biết mình có một người bố và mẹ mất vì cứu cô.

Nhưng thậm chí hình dáng khuôn mặt bố ra sao, cô ấy hoàn toàn không biết.

Cả việc mình từng có một người chị song sinh cũng hoàn toàn không có khái niệm.

~ Kết thúc

~ ” Lam Thư, không sao chứ?”

” Tôi có chị gái sao? Là song sinh ư?”

Lam Thư bần thần như người mất hồn.

Hai mươi mấy năm sống trên đời đây là lần đầu tiên cô biết cô có một người chị gái.

Gửi em gái song sinh của chị.

Lam Thư. Tôi là Khiết Nhi. Hôm nay tôi viết lá thư này cho cô vì tôi không thể đối diện trực tiếp nói những điều này với cô.

Tôi biết nếu tôi nói điều này ra có lẽ cô sẽ rất ngạc nhiên. Mà không chỉ cô, cả tôi cũng rất ngạc nhiên.

Thật ra tôi chính là chị gái song sinh của cô.

Đã hai mươi mấy năm trôi qua kể từ khi chúng ta lạc mất nhau. Năm đó bố không hề bỏ rơi cô. Khi bão ập vào, mẹ mất, cả con thuyền dường như ai nấy đều hoảng sợ. Ai cũng chạy toáng loạn. Là bố lạc mất em không phải bỏ rơi em. Ông đã mất mấy ngày trên thuyền chỉ để tìm kiếm em mãi cho đến sau này mới biết được lúc đó đã có một người phụ nữ dắt em đi.

Cái cảm giác vợ mình chết còn con gái thì lạc mất. Đau khổ lắm !! Chị đã chứng kiến tất cả, chứng kiến bố thay đổi từ một người vô cùng yêu thương gia đình và tốt bụng trở thành một người lạnh lùng và không hề có cảm xúc. Có thể em tò mò tại sao chúng ta là song sinh nhưng lại không đi cùng nhau đúng không? Trước ngày đi du thuyền chị bị cảm dù không nặng lắm nhưng mẹ không yên tâm, mẹ đã định ở lại cùng chị nhưng bố tìm được người chăm sóc chị nên bố mẹ và em đi. Đó là lí do vì sao chị đã không ở cùng em lúc đó.

Bố chúng ta tên là Nguyễn Thiện. Ông ấy hiện là Hiệu trưởng một trường Đại học ở Mỹ. Tên thật của chị là Nguyễn Khiết Nhi nhưng vì muốn nhớ đến mẹ nên chị đã đổi sang họ mẹ.

Chị hy vọng tất cả những gì em thắc mắc đều đã được sáng tỏ. Hãy gặp bố. Ông ấy rất nhớ em !! Suốt hai mươi mấy năm qua chưa có một đêm nào bố được ngủ ngon. Bởi cảm giác tội lỗi đã để lạc mất em khiến ông ấy bị dày vò. Có thể em sẽ thấy mọi chuyện thật kì lạ và khó có thể thích nghi. Có thể khi gặp lại bố em sẽ chỉ thấy như một người xa lạ. Nhưng coi như chị xin em. Hãy gặp ông ấy. Làm ơn.!

À... còn một chuyện. Xin lỗi em Lam Thư. Vì tất cả những gì chị đã gián tiếp gây ra. Chị biết em rất ghét chị, thậm chí hận chị. Có lẽ em sẽ cảm thấy xấu hổ khi có một người chị như chị. Chị hiểu tất cả. Và chị cũng không dám nhận sự tha thứ hay chấp nhận từ em. Chỉ cần em biết một điều, từ giờ trở về sau dù bất cứ chuyện gì xảy ra. Chị sẽ bảo vệ em.

Những điều này đáng ra cần trực tiếp nói với em. Nhưng chị xin lỗi bởi chị không có đủ dũng cảm để đối diện với em. Hãy suy nghĩ thật kĩ. Vài ngày nữa sẽ có người đến tìm em.

Lam Thư lấy tất cả những thứ có trong phong thư ra.

Ngoài lá thư Khiết Nhi viết còn có một giấy xét nghiệm AND, giấy khai sinh của Lam Thư, địa chỉ nhà bố cô bên Mỹ.

*Sở dĩ người phụ nữ đưa Lam Thư vào cô nhi viện biết tên của cô vì lúc lạc mất bố trên đồ Lam Thư mặc có tên cô. Do là song sinh nên mẹ Lam Thư không muốn lẫn lộn nên tất cả đồ dùng cho đến quần áo đều có tên của Nhi và Thư.

95% trùng khớp. Xác nhận là chị em song sinh.

” Cô ấy không biết một điều dù là tôi đã từng rất ghét rất hận cô ấy. Nhưng trong thâm tâm tôi đã tha thứ từ rất lâu rồi.”

” Sẽ có một ngày hai người gặp lại nhau.”

Minh Huy đặt một tay lên vai Lam Thư an ủi.

Văn phòng chủ tịch E –shine:

” Hoàng Hải Minh. Hôm nay là ngày Lam Thư đi anh không giữ chị ấy lại sao?”

Linh Liên tức giận đập mạnh xuống bàn.

~ Quá Khứ

~ ” Cậu không ở lại nghe kết quả chung cuộc sao?”

” Nghe hay không thì chẳng phải ông cũng là người thắng cuộc. Nhưng không được bao lâu đâu thưa chủ tịch.”

Ngay lúc đó, trên bục cô MC nói to.

” Sau khi tổng kết, người giành chiến thắng chính là giám đốc Hoàng Hải Minh với 44% cổ phần. Xin mọi người vỗ tay chúc mừng tân chủ tịch của E –shine.”

Hải Minh nhìn chủ tịch Trịnh.

” Tại sao ông lại ủng hộ tôi.”

” Ta có công ty riêng của ta. Đầu tư vào E –shine chỉ để mở rộng quan hệ hợp tác và kiếm lời không phải để tranh giành cướp đoạt. Sở dĩ ta thông đồng với Khiết Nhi bởi bố cậu không xứng đáng để ta tôn trọng. Ông ta kiếm được tiền bằng cách dùng mọi thủ đoạn không từ bất cứ việc gì. Ta đã muốn lật đổ ông ta từ rất lâu rồi. Nhưng ở cậu, có cái gì đó khiến ta có thể tin tưởng. Dù có hay không sai lầm, ta hy vọng cậu sẽ không làm ta thất vọng.”

~ Kết thúc

~Lam Thư mấy hôm trước có gọi điện cho anh nói đã tìm được gia đình và cô ấy sắp đi định cư bên Mỹ với bố mình.

Rõ ràng Lam Thư chờ đợi anh nói gì đó.

Nhưng Hải Minh chỉ ừ một tiếng.

Có thể cảm nhận được cô thất vọng nhưng hiện tại anh cũng không biết bản thân muốn và không muốn làm gì.

” Từ giờ em đừng tùy tiện như vậy nữa. Ở công ty anh là Chủ tịch còn em chỉ là nhân viên. Em nên biết rõ quyền hạn của mình.”

Hải Minh hoàn toàn trở nên lạnh lùng.

Bíp ...

” Thư kí tại sao anh lại cho người khác vào phòng tôi một cách tùy tiện như vậy?”

” Anh...”

Linh Liên tức giận bỏ đi.

Nếu Hải Minh đã như thế cô từ giờ sẽ không quan tâm đến chuyện của anh nữa.

Biết cô ấy sẽ đi. Nhưng lấy lí do gì để ngăn cản?

Họ không phải bạn bè cũng không phải người yêu mà thật ra họ có quan hệ gì cũng không biết.

Máy bay cất cánh.

Khép lại tất cả.

Cả hận thù... cả tình yêu.

1 năm sau:

” E –shine sau một năm trở lại đã thống lĩnh thị trường trang sức. Sau khi hợp nhất Sky và E –shine lại làm một tầm ảnh hưởng quả thật không hề nhỏ.”

Sau đây chúng ta sẽ đến với nhận xét của khách hàng về một vài sản phẩm gần đây.

” Tôi rất thích.”

” Sản phẩm lần này rất tinh tế vừa mạnh mẽ vừa không quá cứng rắn. Tôi rất ưng ý.”

” Sản phẩm không những đẹp mà giá lại phù hợp. Tuy là sản phẩm rộng rãi nhưng khi mua chúng em sẽ được chọn chữ để khắc. Tự nhiên thấy nó độc quyền của riêng mình.”

Một học sinh cấp ba chia sẻ.

” Ý tưởng lần này rất hợp với lứa tuổi chúng em.”

Các đài phát thanh và báo chí đâu đâu cũng chỉ nói về E –shine. Như thế này có gọi là thành công.

Một năm kể từ ngày Lam Thư đi Hải Minh dường như chẳng làm gì khác ngoài tập trung vào công việc.

Dậy từ rất sớm. Về rất muộn.

Ngày nào cũng vậy.

” Chào Chủ tịch.”

” Chủ tịch về ạ !!”

Từ khi Hải Minh đảm nhận chức chủ tịch dường như nhận được rất nhiều cảm tình từ mọi người.

Đặc biệt là cái cô gái.

Hải Minh vốn đã đẹp trai phong độ nay lại mang trên mình vẻ phong trần của một người đàn ông trạc ba mươi từng trải.

Rất nhiều cô gái muốn tiếp cận anh nhưng đều bị tự chối.

Hải Minh trở về nhà trong trạng thái mệt mỏi.

Sản phẩm vừa mới được tung ra ngày hôm qua là công sức một năm qua anh bỏ vào.

Đây chính là lúc để nghỉ ngơi.

” Hải Minh ...”

Một thân ảnh nhỏ bé chạy về phía anh. Giọng nói này, một năm rồi đã một năm rồi anh chưa được nghe.

Anh cứ ngỡ mình đã quên nhưng không ... anh không thể quên.

” Em nhớ anh !!!”

Lam Thư ôm chầm lấy Hải Minh.

Anh mỉm cười nhẹ nhàng đáp lại cái ôm ấm áp của cô.

THE END.

Bắt đầu từ một kết thúc ...

** Vote và Comt ý kiến với ạ !!

47. Ngoại Truyện 1

Ngoại Truyện 1

” Cô xinh đẹp...”

Một cô bé bím tóc mặt hớn hở chạy lại gần người phụ nữ đứng như tên gọi Cô xinh đẹp.

” Hôm nay cô sẽ cùng con về nhà nhé !!”

Hôm nay là ngày Lam Thư kết hôn.

Kể từ khi cô trở về tìm Hải Minh cả hai đều không muốn trốn tránh hay chờ đợi thêm một phút giây nào nữa.

Chỉ cần Lam Thư yêu anh và Hải Minh cũng yêu cô. Là được rồi.

Lam Thư ngồi trong phòng chờ cô dâu lòng tràn ngập hạnh phúc. Ngày này cuối cùng cũng đến, ngày mà cô đã chờ đợi từ rất rất lâu rồi, ngày mà cô bước vào lễ đường tiến đến nơi Hải Minh đang đứng, họ trao nhẫn và mãi mãi không bao giờ chia ly nữa.

[” Con gái ta thật xinh đẹp !”]

Nguyễn Thiện vỗ vỗ đầu Lam Thư. Cười hiền hậu.

Đây là nụ cười mà bao nhiêu năm qua ông không thể làm. Nay đã không còn gì cản trở.

Con gái ông hạnh phúc. Ông cũng sẽ hạnh phúc.

Thật may mắn khi đứa con gái thất lại hai mươi mấy năm của ông vẫn còn sống.

Thật may mắn khi ngày quan trọng nhất của nó ông vẫn có thể nắm tay dắt nó đi.

Thật may mắn bởi ông vẫn còn đủ thời gian bù đắp cho Lam Thư.

[” Bố, chị không đến sao?”]

Dù muốn hay không thừa nhận.

Dù ghét hay hận.

Thì có một điều không thể thay đổi. Khiết Nhi là chị gái của cô. Là gia đình của cô. Gia đình thực sự.

[” Nó gửi lời chúc mừng con.”]

Ông thấy Lam Thư vẻ thoáng buồn.

Nhưng tính cách của Khiết Nhi ông là người hiểu nhất. Con bé rất cố chấp.

Dù Lam Thư có nói không ghét không hận nhưng bản thân Khiết Nhi không tự tha thứ được cho mình. Thì tuyệt đối sẽ không gặp.

Không gặp không có nghĩa Khiết Nhi sẽ không đến. Ngày quan trọng nhất cuộc đời của em gái cô làm sao có thể không đến.

Đầu đội nón lười trai và trang phục khá bình dân Khiết Nhi đứng ngay trước cửa phòng cô dâu. Mỉm cười.

” Cảm ơn vì đã nhớ đến chị.”

Cô thì thầm. Quay đầu rời đi.

” Tại sao cậu không gặp cô ấy !!”

Hải Minh giữ Khiết Nhi lại.

” Tôi không có can đảm đó.”

” Mọi chuyện đã chấm dứt. Và chẳng ai trách cậu cả. Cậu thật cứng đầu.”

Khiết Nhi quay lại đối diện với Hải Minh.

” Hãy chắc chắn con bé sẽ luôn hạnh phúc.”

” Không cần cậu phải nhắc nhở.”

” Bảo vệ nó.”

“Đó là nhiệm vụ của tôi. Tôi sẽ bảo vệ vợ mình bằng cách của tôi.”

” Sẽ có một ngày tôi nhất định trở về cùng con của cậu.”

Khiết Nhi chào tay với Hải Minh. Cực ngầu bỏ đi.

” Chúng tôi sẽ đợi.”

” Hải Minh, tại sao anh không đi đón con?”

Lam Thư nói vọng ra từ phòng bếp.

Bình thường giờ này anh phải chuẩn bị đi đón con rồi nhưng hôm nay lại thoải mái ngồi Sofa xem chương trình ca nhạc.

” Con lớn rồi cho tự đi bộ về.”

” Nó chỉ mới bốn tuổi thôi. Đừng lười nữa.”

Cô chau mày khó chịu cầm điều khiển tắt TV.

” Đây, anh đang coi concert đấy nhé !!”

Hải Minh vẫn vô cùng thản nhiên.

” Hoàng Hải Minh ...”

” Thôi được rồi bà già khó tính. Không chọc em nữa. Hôm nay con bé có lớp ngoại khóa nên về trễ một chút.”

Hải Minh nói dối chẳng hề chớp mắt.

” Ngoại khóa? Sao con bé chẳng nói gì với em nhỉ?”

Cô ngơ ngác ngác yên tâm đi vào chuẩn bị thức ăn.

” Đây, anh vừa gọi em là bà sao?”

Lúc này dây thần kinh phân tích thông tin của cô mới hoạt động.

” Không.”

” Anh muốn chết đúng không?”

Hải Minh cười lớn.

Ngay lúc này đây Hải Minh tự cảm thấy quyết định của mình ngày đó là đúng.

Không những không hại bố anh mà lại giúp ông ấy có thời gian suy nghĩ về những lỗi lầm của mình.

Nếu ngày đó anh ích kỷ có lẽ đã mất đi tình yêu của Lam Thư, mất cả gia đình hạnh phúc anh đang có và biết đâu Hải Minh lại trở thành một Hoàng Thiên Vương thứ hai.

~ Không ai trên đời là tốt hoàn toàn cũng như xấu hoàn toàn. Chỉ là số phận đặt họ vào những hoàn cảnh khó khăn để lựa chọn. Người chọn đúng người chọn sai. Người giấu được bản chất xấu xa người bộc lộ nó.

” Cảm ơn em vì đã quay về.”

Hải Minh ôm chầm lấy Lam Thư từ phía sau.

” Em không bỏ qua chuyện anh gọi em là bà già đâu.”

Cô giả vờ lấy hờn.

” Sau này em có già xấu xí anh vẫn chỉ yêu mình em thôi.”

” Mọi hôm anh đâu có sến như vậy? Nhưng yên tâm già em vẫn đẹp.”

Cô lè lưỡi trêu người Hải Minh.

Nhớ ngày nào chỉ mới là học sinh cấp ba. Bây giờ cả hai đều đã ngoài ba mươi. Nhưng trông họ chẳng khác gì những cặp vợ chồng son.

~ Mỗi tình đầu. Ai cũng thường nói khó thành. Nhưng hãy cứ tin tưởng. Chỉ cần đủ tình yêu không có gì là không thể.

Kiing koong:

Tiếng chuông phá vỡ bầu không khí sến súa của Hải Minh.

” Ai lại đến đây giờ này? Anh mau ra mở cửa đi.”

Lam Thư đẩy anh ra cửa.

” Em đi đi. Anh làm thức ăn cho.”

Lam Thư bỏ tập dề xuống chỉnh trang lại đầu tóc. Mở cửa.

” Mẹ !!”

Con gái cô reo lên vui mừng.

Nhưng Lam Thư hoàn toàn bất động.

Người đã không gặp cô suốt 5 năm trời.

Người tàn nhẫn bỏ cô lại một mình và chạy trốn.

” Lam Thư, chị xin lỗi.”

Khiết Nhi không đợi phản ứng của Lam Thư. Ôm chầm lấy em gái mình.

Họ là chị em. Chị em song sinh. Đã gắn bó với nhau từ khi còn trong bụng mẹ nhưng bị chia cắt đến tận hai mươi mấy năm.

Để bây giờ khi cả hai đều hơn ba mươi tuổi, là lần đầu tiên được ôm nhau.

Là lần đầu tiên được gọi chị.

Là lần đầu tiên được đối diện với nhau trong tư cách là chị em.

Số phận con người vốn trở trêu.

Nhưng giờ đây tất cả đã chấm dứt.

Ở một ngôi nhà trong thành phố.

Có bốn con người vui vẻ cùng ăn tối, cùng trò chuyện.

Họ cười cười nói nói chia sẻ về cuộc sống.

Hạnh phúc chỉ đơn giản là cùng nhau ngồi xuống ăn một bữa ăn.

Hạnh phúc chỉ đơn giản là nhìn nhau và mỉm cười.

Hạnh phúc chỉ đơn giản như thế !!!

Nhưng để chạm được đến hạnh phúc quả là một cái giá không hề rẻ.

HOÀN.

* Không quên bồi thêm một Ngoại truyện cho OE đỡ hụt hẫnh nhé !!!

Và Au cũng xin đính chính lại mình chỉ Post truyện trên trang Wattpad này.

Những trang khác có truyện của mình thì nhớ để tên giả ạ :3 Và đặc biệt là truyện của mình, mình thường viết theo lối văn phong bí ẩn khó đoán, hay hồi tưởng về quá khứ !!! Mình đã chỉnh sửa trang truyện (cách dòng để qua sự việc khác hay chữ in nghiêng) để các bạn đọc giả có thể cảm thấy thoải mái nhất khi đọc, có thể hiểu được ẩn ý của mình.

Nhưng sau khi đọc qua ở những trang khác thì mình thật ... Nên nếu được thì mình hy vọng các bạn đọc ở Wattpad truyện sẽ dễ hiểu và rõ ràng hơn ạ :3

Hóng Ngoại truyện 2 nhé ^^ Cũng đừng quên Vote và Comt cho mình có động lực.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-dau-tu-mot-ke-thuc>